

Джейн Ан Крениц

ПРОКЛЯТИЕТО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПРОКЛЯТИЕТО

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

През седемнайсети век алхимикът Никълъс Уинтърс изработва Горящата лампа, за да стимулира парапсихичните си способности и да способства развитието на нови свръхестествени дарби. Но изобретението носи смъртоносно проклятие за мъжа, наследил генетично променения талант на рода Уинтърс. За да оцелее, той трябва да намери Горящата лампа и жена, която може да разчита енергията на сънищата, излъчвана от нея.

Джак Уинтърс има таланта да изгражда безпогрешни стратегии, но усеща, че започва да развива и втора дарба. Той вярва, че Горящата лампа ще му помогне да се освободи от семейното проклятие. За да я открие, Джак се обръща към малката детективска агенция на Клоуи Харпър. Младата жена притежава рядко срещаната дарба да борави с енергията на сънищата.

Клоуи бързо успява да намери Горящата лампа и да я задейства. Силната ѝ енергия подбужда пламенните чувства между нея и Джак. Но скоро по петите им тръгва организацията „Нощните сенки“, която иска да се добере до реликвата и да използва мощната ѝ, но опасна енергия.

На моя брат Стив Касъл, с любов и благодарност за това, че ми откри света на Вегас.

Скъпи читателю,

Обществото „Аркейн“ се гради върху тайни. Малко от тях са опасни от тайните, пазени от наследниците на алхимика Никълъс Уинтърс и неговия яростен съперник Силвестър Джоунс.

Легендата за Горящата лампа датира от ранните години на Обществото. Никълъс Уинтърс и Силвестър Джоунс отначало били приятели, а после станали смъртни врагове. И двамата преследвали една и съща цел: опитвали се да открият начин за стимулиране на парапсихичните таланти. Силвестър тръгнал по пътя на химията и се заел с незаконни експерименти със странни билки и растения. В крайна сметка той създал злополучната формула, която внася смут в Обществото и до ден-днешен.

Никълъс избрал технологичен подход и изработил Горящата лампа — изобретение с неизвестни възможности. Излъчването на лампата предизвикало промени в неговата ДНК — генетично „проклятие“, предопределено да се предава на потомците му от мъжки пол.

Проклятието на Уинтърс поразява рядко, но когато това се случи, обществото „Аркейн“ има сериозни основания за безпокойство. Смята се, че мъжът от рода Уинтърс, който наследил генетично променения талант на Никълъс, е предопределен да стане Цербер, както в „Аркейн“ наричат психочудовището с множество смъртоносни таланти. „Джоунс и Джоунс“ и Управителният съвет са убедени, че тези демонични изчадия трябва да бъдат откривани и унищожавани възможно най-бързо.

Има само една надежда за тези мъже — Горящата лампа. Всеки от тях трябва да намери този артефакт и жена, която може да работи с енергията на сънищата, генерирана от лампата, за да обърне посоката на трансформацията, предизвикана от проклятието.

В настоящия роман за енергията на сънищата ще се срещнете с наследник на Никълъс Уинтърс в наши дни, чиято съдба е свързана с

Горящата лампа. Той ще открие някоя от смъртоносните тайни на лампата. И ще срещне жена, притежаваща силата да промени съдбата му.

Надявам се да харесате романа.

Искрено ваша — Джейн

Из дневника на Никълъс Уинтърс, 14 април 1694 г.

„Няма да живея още дълго, но ще постигна своето отмъщение — ако не в това поколение, то в друго време и място. Защото вече съм сигурен, че трите таланта са заключени в кръвта и ще се предадат на наследниците ми.

Всеки талант има своята цена. Винаги е така със силата.

Първият талант изпълва ума с приливната вълна на безпокойството, което не може да бъде утолено с безкрайните часове в лабораторията, нито може да бъде приспано със силно питие или извлек от маково семе.

Вторият талант е съпроводен от мрачни сънища и ужасни видения.

Третият талант е най-могъщ и най-опасен. Ако ключът не се завърти правилно в ключалката, последният талант придобива разрушителна сила — в началото предизвиква лудост, а после — смърт.

Голям риск е да се отприщи третият талант. Тези след мен, които оцелеят, трябва да намерят Горещата лампа и жена, която може да въздейства на енергията от сънищата. Само тя може да завърти ключа в ключалката и да отвори вратата към последния талант. Само жена може да спре и да обърне трансформацията, след като вече е започнала.

Но внимавайте, жените с този талант може да се окажат лукави. Знам това, защото сам паднах в такъв капан.“

Из дневника на Никълъс Уинтърс, 17 април 1694 г.

„Всичко е готово. Последното ми и най-велико творение — Среднощният кристал, е завършен. Поставих го в лампата заедно с другите кристали. Това е най-невероятният камък. Заключих огромни сили в него, но

дори аз, който го сътворих, не знам как да отрицая светлината му. Някой мой наследник ще трябва да открие това.

Но в едно съм сигурен: този, който овладее светлината на Среднощния кристал, ще се превърне в ангел на отмъщението. Защото вложих в камъка физическа мощ, която превъзхожда всяка магия или заклинание. Излъчването на кристала ще принуди всеки, отключил силата му, да унищожи наследниците на Силвестър Джоунс.

И това ще е Денят на отмъщението.“

ПРОЛОГ

Квартал Капитол Хил, Сиатъл

Двете пресечки разстояние от Бродуей до апартамента ѝ се превръщаха в ужасяващо изпитание късно вечер. Тя с неохота напусна малкия остров светлина от уличната лампа и пое по опасния път в тъмнината. Поне беше спряло да вали. Притисна чантата към тялото си и стисна ключовете си по начина, който беше усвоила в двучасовия курс по самоотбрана, осигурен от болницата за персонала. Малките назъбени краища на ключовете стърчаха между пръстите ѝ като нокти на граблива птица.

„Изобщо не трябваше да се съгласявам да поема нощната смяна“, помисли си тя. Но допълнителното заплащане беше прекалено примамливо, за да му устои. След още шест месеца щеше да е спестила достатъчно, за да си купи кола. И повече нямаше да се прибира сама нощем с автобуса.

Беше на пресечка и половина от апартамента си, когато чу стъпки зад гърба си. Стори ѝ се, че сърцето ѝ ще спре. Потисна инстинкта си и се насили да се обърне и да погледне назад. Някакъв мъж се появи откъм празния паркинг. За секунда уличната лампа освети бръснатата му глава. Тялото му беше едро и мускулесто като на културист, който взема стероиди. Тя се успокои малко. Не познаваше мъжа, но знаеше накъде се е запътил.

Здравенякът изчезна през стъклената врата на фитнес залата. Малкият неонов надпис на витрината съобщаваше, че е отворена двайсет и четири часа в денонощието. Това беше единственото осветено място на цялата улица. Книжарницата, чиято витрина бе отрупана с окултна литература и готически бижута, заложената къща, миниатюрният фризьорски салон, офисът за бързи кредити — всички бяха затворили преди часове.

Фитнес залата не беше от луксозните спортни клубове, в които ходеха почитателите на Пилатес и йога, а бе от дупките, в които се събираха културисти. Здравеняците, които влизаха и излизаха оттам,

не знаеха, но понякога тя ги възприемаше като свои ангели пазители. Ако нещо ѝ се случеше по пътя към дома, единствената ѝ надежда беше фитнес залата: вярваше, че някой ще чуе виковете ѝ за помощ и ще я спаси.

Беше почти до пресечката, когато долови раздвижване в сенките край една врата от другата страна на улицата. Някакъв мъж стоеше там. Дали я наблюдаваше? Нещо в движенията му ѝ подсказа, че той не е от клиентите на фитнес клуба. Не беше напопан със стероиди. Беше висок, слаб и с някакво хищно излъчване.

Сърцето ѝ, което и без това препускаше, започна да бие оглушително. Кожата на тила ѝ настръхна. Желанието да побегне бе почти неудържимо, но вече едва дишаше. Изобщо не се надяваше, че ще успее да надбяга мъжа. Единственото ѝ спасение беше фитнес залата, но тъмният силует отсреща стоеше между нея и осветения вход. Може би трябваше да вика за помощ. Ами ако заплахата беше въображаема? Мъжът сякаш не ѝ обръщаше никакво внимание. Той наблюдаваше входа на фитнес залата.

Тя замръзна намясто. Не можеше да реши. Гледаше фигурата отсреща като заек, изправен срещу змия.

Не чу, когато убиецът излезе от сенките зад нея. Потна мъжка ръка се притисна към устата ѝ. Остър нож одраска шията ѝ. Чу изтракване на метал на тротоара и осъзна, че е изпуснала ключовете си.

— Мълчи или си мъртва — изръмжа тихо в ухото ѝ дрезгав глас. — Жалко ще е, ако не успеем да се повеселим.

Така или иначе, щеше да умре, осъзна тя. Нямаше какво да губи. Пусна чантата си и опита да се бори, но без резултат. Мъжът притискаше гърлото ѝ. Повлече я към страничната уличка, почти задушена. Тя посегна и успя да забие нокти в опакото на дланта му. Нямаше да оцелее, но поне щеше да събере достатъчно ДНК материал, за да могат полицаите да заловят копелето.

— Предупредих те, кучко. Наистина ще го направя бавно и мъчително. Искам да чуя как ми се молиш.

Ръката на устата не ѝ позволяваше да диша. Не можеше и да извика. А резервният ѝ план беше да вика за помощ към фитнес залата.

Уличката тънеше в мрак, но сега я обгръщаше и друга тъмнина. Ако имаше късмет, щеше да се задуши от натиска на ръката му върху

гърлото ѝ, преди да използва ножа си. Тя работеше в травматологията на болницата. Знаеше какво може да причини един нож.

Неясна фигура се появи в дъното на уличката на фона на мъждивата светлина от уличната лампа. Тя разбра, че това е мъжът, когото бе видяла до входа от другата страна на улицата. Двама убийци, които действат в екип? Обзета от паника и отчаяние, тя се питаше дали не халюцинира.

— Пусни я — каза новодошлият.

Гласът му я изплаши не по-малко от ножа, опрян до гърлото ѝ.

Похитителят ѝ спря.

— Махай се оттук или ще прережа гърлото ѝ. Кълна се, ще го направя!

— Прекалено късно е — непознатият пристъпи напред. Той не бързаше, но в излъчването му имаше нещо убийствено непоколебимо, като на хищник, който знае, че жертвата му е в капан. — Ти вече си мъртъв.

Тя усети нещо в този момент, нещо, което не можеше да обясни. Сякаш попадна в епицентъра на буря. Потоци енергия заляха сетивата ѝ.

— Не — извика нападателят ѝ. — Тя е моя.

В следващия момент той изкрещя. Ужас и болка се сляха в неистовия му писък.

— Махни се от мен! — извика той.

Тя усети, че пада. Стовари се върху мокрия паваж. Мъжът с ножа се гърчеше, опрян до близката стена.

Неумолимата енергия се разсея така бързо и необяснимо, както се бе появила.

Убиецът се отдели от стената, сякаш бе освободен от клетка.

— Не — изсъска той. В тази едничка дума отекваха лудост и ярост.

И се хвърли към другия мъж, стиснал ножа в ръка. Нова тежка вълна от енергия се стовари отгоре му. Убиецът отново издаде рязък, остър писък, който секна внезапно. Той пусна ножа, притисна ръка към гърдите си и се строполи на паважа.

Тъмната фигура се надвеси над жертвата си за миг. Тя го видя да протяга ръка и осъзна, че проверява пулса на нападателя ѝ. Беше сигурна, че сърцето му е спряло. Можеше да разпознае смъртта.

Мъжът се изправи и пристъпи към нея. Тя се вкамени от ужас. Нещо не беше наред с лицето му. Беше прекалено тъмно, за да различи чертите му, но ѝ се стори, че вижда някаква тлееща енергия в черните кръгове, където би трябвало да са очите му.

Нова вълна на паника я завладя, но и свеж прилив на адреналин. Тя се изправи със залитане и побягна към улицата, макар да знаеше, че е безсмислено. Демонът с изгарящия поглед щеше да я порази също толкова бързо, колкото и мъжа с ножа.

Но чудовището не я последва. След една пресечка тя най-последно спря да си поеме дъх. Погледна назад, но не видя никого. Улицата беше пуста.

Винаги си бе казвала, че ако се случи най-лошото, мъжете от фитнеса ще ѝ се притекат на помощ. Но в крайна сметка я беше спасил демон.

1.

Енергията на сънищата блестеше меко върху малката статуетка на египетска царица. Отпечатъците бяха мътни и дебело напластени. Много хора бяха докосвали предмета през годините, но никой от отпечатъците не датираше по-рано от края на деветнайсети век, заключи Клоуи Харпър. Със сигурност това не беше предмет от Осемнайсетата династия.

— Опасявам се, че е фалшификат — тя затвори сетивата си, обърна гръб на статуетката и погледна Бърнард Падън. — Доста умела имитация, но това не променя нещата.

— По дяволите, сигурна ли сте? — смръщи побелелите си вежди Падън. Лицето му почервения от раздразнение и недоверие. — Купих я от Крофтън. Той винаги е бил надежден търговец.

Колекцията от антични предмети на Падън можеше да засенчи експозициите на много музеи, но не беше достъпна за широката публика. Падън беше потаен, вманиачен колекционер, който тъпчеше ценните предмети в едно хранилище като трол, пазещ златото си. Купуваше най-вече от подземния свят на търговията с антики, предпочитайки да избягва досадната бумашчина, митническите ограничения и другите законови процедури на легалната търговия с ценни антични предмети.

Всъщност той беше точно от онзи тип клиенти, които „Харпър Инвестигейшънс“ искаше да привлече: клиенти, които плащат сметките си. Не й беше приятно да му съобщи, че статуетката е фалшификат. От друга страна, клиентът, когото представляваше в тази сделка, щеше да бъде подобаващо благодарен.

Падън бе наследил голям брой египетски, римски и гръцки артефакти от баща си — богат индустриалец, който бе натрупал семейното богатство в една съвсем различна епоха. Бърнард вече минаваше седемдесетте. Тъжното беше, че продължаваше да обогатява семейната колекция, но не съумяваше да се справи задоволително със семейните инвестиции. Поради това сега бе принуден да продава

предмети от колекцията, за да финансира новите си придобивки. Той разчиташе на продажбата на статуетката, за да купи друга ценна вещ, за която мечтаеше.

Клоуи внимаваше да не се замесва във финансовите взаимоотношения при подобни сделки. Иначе би привлякла вниманието на полицията и Интерпол, а в нейния случай — и на изключително раздразнителните агенти от „Джоунс и Джоунс“, които смятаха, че имат право да се бъркат в чуждите работи.

Работата ѝ се състоеше в това да издирва предмети, представляващи интерес, и да посредничи между продавача и купувача. Вземаше хонорар за услугата, а после духваше, както се изразяваше леля ѝ Филис.

Тя погледна през рамо към статуетката.

— Бих казала, че е изработена през деветнайсети век. Викторианската епоха. Период на гениални фалшификати.

— Престанете да я наричате фалшификат! — избухна Падън. — Мога да позная един фалшификат, когато го видя.

— Не се чувствайте засегнат, господине. Много значими институции — като Британския музей и „Метрополитън“, както и безброй колекционери като вас, също са били заблуждавани от фалшификати от онази епоха.

— Не се чувствайте засегнат? Платих цяло състояние за тази статуетка. Произходът ѝ е доказан.

— Сигурна съм, че Крофтън ще ви върне парите. Както казахте, той има много добра репутация. Несъмнено и той е бил заблуден. Може да се твърди, че тази статуетка датира от 80-те години на XIX век — всъщност бе сигурна в това. — Но при тези обстоятелства не мога да посъветвам клиента си да я купи.

Падън придоби изражение на булдог.

— Погледнете тези изящни йероглифи.

— Да, изключително майсторски са.

— Защото са изписани по времето на Осемнайсетата династия — каза през зъби Падън. — Ще поискам второ мнение.

— Разбира се. Моля да ме извините, трябва да тръгна — тя взе кожената си чанта. — Няма нужда да ме изпращате.

Отправи се бързо към вратата.

— Почакайте — втурна се след нея Падън. — Ще кажете ли това на клиента си?

— Естествено, той плаща за моето експертно мнение.

— Мога да намеря куп експерти, които ще изкажат противоположно мнение, включително и Крофтън.

— Сигурна съм, че можете — тя не се съмняваше в това. Статуетката навярно беше минавала за оригинал от самото си създаване. Много експерти биха я обявили за автентична.

— Това е вашият начин да изкопчите допълнителен хонорар от мен, нали, госпожице Харпър? — изсумтя Бърнард. — Няма проблем. Каква сума се върти в главата ви? Ако е разумна, веднага ще се договорим.

— Съжалявам, господин Падън, но аз не работя по този начин. Подобни договорености биха навредили на професионалната ми репутация.

— Смятате се за професионалист? Не сте нищо повече от частен детектив, който дилетантски се намесва в пазара с антики. Ако знаех, че сте толкова неквалифицирана, нямаше да се съглася да направите оглед на статуетката. Нещо повече, гарантирам ви, че никога повече няма да ви наема за консултации.

— Разбира се, съжалявам, че се чувствате по този начин, но може би трябва да вземете предвид още нещо.

— Какво?

Тя спря на вратата и се обърна.

— Ако някога ме наемете, можете да сте сигурен, че ще получите честна оценка. Ще знаете, че не мога да бъда купена.

Не изчака отговора му. Излезе от галерията и тръгна по коридора към входното фоайе на голямата къща. Жена с униформа на икономка ѝ подаде все още мокрия шлифер и леко смачканата шапка.

Клоуи облече шлифера. Беше ѝ подарък от леля Филис. Филис бе работила дълги години в Холивуд. Твърдеше, че знае как трябва да се обличат частните детективи, защото познавала много звезди, играли такива роли. Клоуи не беше толкова сигурна в този аргумент, но оценяваше удобството на дрехата заради множеството джобове.

На стъпалата отпред тя нахлупи шапката си ниско над очите. Отново валеше и въпреки че още беше пет без четвърт, бе почти тъмно. Това бе типично за северозападното крайбрежие в началото на

декември. Нямахте спасение от дъжда и тъмнината по това време на годината. Някои хора намираха в това особен чар. На тях не им тежаха късите дни, защото знаеха, че балансът ще настъпи през лятото, когато беше светло до десет вечерта.

Тези, които не поддържаха подобни теории, си купуваха специални лампи, с които лекуваха сезонната си депресия.

Клоуи понасяше тъмнината и дъжда. Но може би това се дължеше на таланта ѝ да вижда енергията на сънищата. А сънищата вървяха в комплект с тъмнината.

Слезе по стълбите и прекоси огромната кръгова алея до мястото, където бе паркирала малката си стара кола. Кучето седеше търпеливо на предната пасажерска седалка и я наблюдаваше внимателно, докато крачеше към колата. Тя знаеше, че не бе помръднало, вперило поглед във вратата на къщата през цялото време, откакто беше влязла вътре, тоест преди около четирийсет минути. Хектор се боеше да не го изоставят.

Когато отвори вратата на колата, той се зарадва така, сякаш не я беше виждал от седмица. Тя го погали по ушите и му даде да облизе ръката ѝ.

— Господин Падън нямаше късмет, Хектор — след като приключиха с обичайната ритуална размяна на поздравии, тя остави чантата си на задната седалка и се намести зад волана. — Не мисля, че скоро ще стане клиент на „Харпър Инвестигейшънс“.

Хектор не се интересуваше от клиентите. Доволен, че се е върнала, той зае обичайната си полегнала поза на седалката.

Тя запали двигателя. Беше казала истината за малката египетска статуетка на Падън. Артефактът беше фалшификат, продаван и купуван многократно от създаването му през викторианската епоха. Клоуи беше сигурна в заключението си, но съществуваха поне три причини, поради които не би могла да обясни това на Падън. Първо, талантът ѝ позволяваше да датира предметите много точно. Второ, самата тя произхождаше от род с дългогодишни традиции в търговията с антики и произведения на изкуството. Беше израснала в такава среда.

И третата причина бе съвсем проста. Беше разпознала почерка на създателя на творбата веднага след като изследва енергията на сънищата, запечатана върху повърхността.

— Не можеш да не познаеш собствения си прапрапрадядо, Хектор, нищо че е мъртъв от стотина години. Роднините са си роднини.

Статуетката беше изработена от Норуд Харпър. Негови творби имаше в експозициите на някои от най-уважаваните музеи в Западния свят, макар че името му не фигурираше в каталозите. Ето че един от неговите гениални фалшификати бе попаднал в частната колекция на Падън.

Не за пръв път попадеше на фалшификат, сътворен от някой Харпър. Семейното дърво имаше няколко разклонения, специализирани в имитации, фалшификати и други измами с творби на изкуството. Други нейни родственици проявяваха забележителен талант в изкуството на илюзиите и имаха изключително ловки ръце. Всичките членове на рода притежаваха талант за неособено законни дейности.

Собствената ѝ парасихична дарба беше по-различна. Тя бе наследила уменията на леля си Филис да вижда и разчита енергията на сънищата. Този талант имаше малко практически приложения, макар че Филис бе успяла да си осигури доста добри доходи с него. Талантът обаче имаше един огромен недостатък. Заради този недостатък Клоуи най-вероятно никога нямаше да се омъжи.

Сексът не беше проблем. Но през последната година-две бе започнала да губи интерес и към него. Може би защото най-после беше приела факта, че никога няма да има връзка, която да трае повече от два-три месеца. Осъзнаването на този факт беше убило удоволствието от кратките връзки. А след фиаското с Флечър Монро преди няколко месеца с огромно облекчение бе решила, че се отдава на пълно въздържание.

— Въздържанието носи известна свобода — обясни тя на Хектор.

Кучето помръдна уши, но не прояви интерес към темата.

Клоуи потегли от улицата с елегантни къщи и пое към центъра на града, където бяха офисът и апартаментът ѝ.

2.

Джак Уинтърс оставяше тъмни многоцветни отпечатъци от енергия по дървения под в офиса ѝ.

— Моля, седнете, господин Уинтърс — покани го Клоуи.

Клиентите, които идваха тук, изглеждаха различно, но след като натрупа известен опит като частен детектив, Клоуи установи, че те неизменно принадлежаха към една от двете големи групи: безопасни и опасни. Джак Уинтърс определено беше от втората категория.

Хектор се изправи на крака, за да поздрави новодошлия. Обикновено хвърляше на клиентите по един кратък преценяващ поглед, след което преставаше да им обръща внимание. Но към Джак Уинтърс той проявяваше кучешката версия на учтиво уважение.

Въпреки ледения самоконтрол и решителността, които се излъчваха от Уинтърс в почти видима аура, той я изненада, като отдели минутка да поздрави кучето ѝ. Повечето клиенти губеха интерес към Хектор, когато чуеха уверенията ѝ, че той не хапе. Хектор не беше пухкав или сладък. Но пък същото можеше да се каже и за Джак Уинтърс. Може би това беше обяснението на мъжкото им сближаване.

Уинтърс се бе отнесъл спокойно и с Роуз, секретарката ѝ. Сложните татуировки и множеството обици обикновено стряскаха клиентите. Но Клоуи реши, че той не е мъж, който би се смутил от няколко татуировки и обици. Само един огнен меч му трябваше, за да придобие вид на воин кръстоносец или може би ангел отмъстител. Не беше само заради строгите аскетични черти или слабото му стегнато тяло. Проблемът беше в студения и *проницателен* поглед на зелените му очи. Сякаш усещаше всичките ти слабости и не би се поколебал да ги използва срещу теб.

Доволен, Хектор се оттегли в леглото си в ъгъла на стаята и си полегна. Но не задряма. Вместо това продължи да наблюдава Джак с неотслабващ интерес.

Хрумна ѝ, че тя самата прави същото, макар и не толкова очевидно: наблюдаваше внимателно Джак Уинтърс. Раздвояваше се

между привличането и предпазливостта. Енергията, която струеше в стаята, я тревожеше по нов, смущаващ начин. Помисли си, че може би трябва да бъде много по-разтревожена. Вместо това бе заинтригувана.

Уинтърс не реагира на поканата ѝ да седне. Той прекоси помещението и застана до прозореца, който гледаше към Първо Авеню и мокрия от дъжда площад. Сетивата ѝ още бяха отворени и тя хвърли бърз поглед към отпечатъците. Несъмнено Уинтърс притежаваше силен талант.

По принцип Клоуи се отнасяше с дълбоко подозрение към силните таланти. Не само защото талантите с висока степен бяха рядко срещани и потенциално опасни. По-важното беше, че винаги съществуваше възможността да са в близки отношения с „Аркейн“. А избягването на контакти с „Аркейн“ бе нещо като фамилен девиз за рода Харпър.

Повечето от редовните ѝ клиенти идваха при нея с препоръка. Някой, който познаваше човек, на когото бе помогнала, беше чул за друг, който се нуждаеше от услугите ѝ, и правеше връзката помежду им. Никой не бе препоръчал Джак. „Харпър Инвестигейшънс“ не фигурираше в телефонния указател. Присъствието ѝ в интернет бе изключително дискретно, както и табелата на офиса ѝ. Рядко я навестяваха случайни минувачи. Но по някакъв начин Уинтърс я беше открил. Интуицията ѝ подсказваше, че не случайността го бе довела при нея. Здравият разум ѝ диктуваше да бъде внимателна.

— Какво мога да направя за вас, господин Уинтърс? — чу се да казва вместо това.

— Искам да ви наема да откриете една семейна реликва — Джак не се обърна към нея. Продължи да се взира през прозореца, сякаш гледката на стогодишните тухлени сгради в най-стария квартал на града бе неустоима. — Чух, че имате опит в подобни дейности.

По тези места не беше разумно да се съди за финансовото състояние на човек по дрехите му, защото много богати хора, предимно новобогаташи, които бяха спечелили състоянието си от високотехнологичен бизнес, купуваха дрехите и маратонките си от същите магазини като всички останали. Въпреки това, винаги имаше незабележими издайнически признаци. Тя бе сигурна, че с каквото и да се занимаваше Джак Уинтърс, той беше много, много добър в професията си и следователно бе постигнал успех.

— Да, в интерес на истината, много ме бива да откривам разни неща. Вие какво по-конкретно търсите, господин Уинтърс?

— Една лампа.

Тя кръстоса ръце върху бюрото и се замисли. Името *Уинтърс* и думата *лампа* в едно и също изречение предизвикаха смътна асоциация и задействаха някаква вътрешна *аларма*. Но не можеше да се сети каква. Отбеляза си да се обади по-късно на дядо си. Хари Харпър беше семейният историк.

— Може би ще ми опишете лампата, господин Уинтърс?

— Старинна — обърна се най-сетне към нея той. — От края на седемнайсети век.

— Разбирам. Вие сте колекционер, така ли?

— Не. Но искам да откроя тази лампа. Както казах, тя е семейна реликва.

— Кога е изчезнала?

— Преди трийсет и шест години.

— Открадната ли е била?

— Вероятно — сви рамене той. — А може би просто изгубена. Знам само, че е изчезнала по време на едно местене от единия край на страната в другия, точно в годината, когато съм се родил. Това не е било първото ѝ изчезване.

— Моля?

Тъгълчетата на устните му леко се повдигнаха, но в усмивката нямаше и помен от веселост.

— Тя има навика да се губи.

Клоуи се намръщи.

— Не разбирам.

— Сложно е.

— Можете ли да ми кажете още нещо за лампата?

— Никога не съм я виждал, но знам от родителите си, че не е особено красива, нито дори интересна. Не е нещо, което човек би сложил за украса в хола си. Висока е около четирийсет и пет сантиметра и е изработена от златист метал.

— Истинско злато ли е?

— Не. Не е. Всъщност тя не е истинска лампа. Не е направена така, че в нея да се слага масло за горене или фитил. Казвали са ми, че

повече прилича на висока ваза — показва с ръце. — Дъното е по-тясно и нагоре се разширява. Покрай горния ръб има пръстен от кристали.

— Защо я наричате лампа?

— Защото, според легендата, може да излъчва силна светлина.

Клоуи дръпна лист хартия и започна да си води записки.

— Кога е била видяна за последен път? — попита го.

— Родителите ми са я държали в мазето на къщата в Чикаго. След като се преместили в Калифорния, дори не забелязали, че я няма, докато аз не проявих любопитство и не започнах да задавам въпроси. По онова време бях вече тийнейджър.

Клоуи се стараеше да следи внимателно разказа, но трудно можеше да пренебрегне усещането, което караше косъмчетата на тила ѝ да настръхват. Тя беше излизала с доста мъже. Дори повече от достатъчно. Не ги привличаше с външността или тялото си. Според нея тя беше просто нормална и по двата критерия. Но имаше мъже, които бяха привлечени от нея заради професията ѝ. Този тип мъже смятаха, че е вълнуващо да излизат с жена частен детектив. Винаги я питаха дали носи оръжие и изглеждаха разочаровани от отрицателния отговор.

Други реагираха несъзнателно на аурата ѝ. Тя притежаваше забележителен талант, а психичната енергия имаше магнетично въздействие върху мъжете, най-вече върху онези от тях, които също бяха надарени с някаква чувствителност, дори и ако не си даваха сметка за собствената си парапсихична природа.

А имаше и такива като Флечър Монро, които отначало бяха възторжени от възможността да излизат с жена, която не предявява претенции и не очаква дългосрочно обвързване. За тези мъже тя беше просто сбъдната фантазия. Поне за известен период от време.

Но въпреки че харесваше мъжете и имаше опит в общуването с тях, тя не можеше да си спомни кога за последен път някой мъж бе предизвикал у нея подобно усещане за чувствена възбуда и очакване.

Сякаш нещо в нея по непонятен начин беше разпознало Джек Уинтърс. Може би просто реагираше на високата степен на таланта му. Или реакцията ѝ се дължеше на очарователната светлина, която виждаше в отпечатъците от енергията на сънищата. Във всички случаи бе сигурна, че е доловила за миг сексуалната искра и в неговите очи,

когато беше влязъл през вратата. Но не можеше да бъде напълно сигурна, защото той бе прикрил реакцията си светкавично.

Има известна свобода във въздържанието, напомни си тя.

— Има още нещо, което трябва да знаете за този случай — каза Джак.

— Какво?

— От жизненоважно значение е лампата да бъде намерена колкото е възможно по-бързо.

Нова аларма се задейства в главата ѝ.

— Току-що ми казахте, че е била загубена преди трийсет и шест години. Защо е това бързане?

Той повдигна леко веждите си.

— Аз съм клиентът, госпожице Харпър. А това означава, че аз определям дали случаят е спешен. Ако сте прекалено заета, за да поемете случая, ще ви помоля да ми го кажете веднага и да спестите време и на двама ни.

Клоуи му върна ледено любезната усмивка:

— Блъфирате. Тук сте, защото се нуждаете от мен или поне смятате, че се нуждаете от мен за тази работа.

— Какво ви кара да мислите така?

— Да видим. Вие сте човек, постигнал успех в работата си. Разполагате с пари. Достатъчно, за да наемете най-добрата детективска агенция в града. Аз съм човек-фирма и изобщо не се рекламирам. Работя само по препоръки. Но вие сте ме открили. Това означава, че сте ме търсили.

Джак кимна одобрително.

— Говорите като човек, който има опит в разследванията.

— О, Господи, благодаря. Налага се да изясним някои неща, преди да продължим.

— Какви неща?

— Да не би да сте ченге, господин Уинтърс? ФБР? Интерпол може би? Ако е така, настоявам да се легитимирате веднага.

— Повярвайте ми, това не е въпрос, с който се занимава полицията. Давам ви думата си.

Тя отново погледна отпечатъците и реши да му повярва. Но не енергията в тези отпечатъци ѝ подсказа, че не лъже. Клоуи видя, че те таят дълбоки и мрачни тайни, също като тайните в семейство Харпър.

— След като това не е свързано с престъпление и вие не сте официално лице, защо толкова спешно трябва да открием липсващата лампа? Да не би да я търси и някой друг?

— Не, доколкото знам.

Тя почука с химикалката по бюрото си.

— Вие сте дилър, нали? И гоните краен срок. Или осигурявате лампата навреме, или не получавате хонорара си.

— Не — той отиде до бюрото и впери поглед в нея. — Аз съм бизнесмен, госпожице Харпър. Не се интересувам от света на изкуството и ценните антики. Аз имам фирма за инвестиционен капитал. „Уинтърс Инвестмънтс“. Сигурно не сте я чували. И аз не се рекламирам.

Тя се усмихна, доволна, че интуицията ѝ беше подсказала как да го предизвика, макар и индиректно.

— Значи сте ангел?

Ъгълчетата на очите му леко трепнаха.

— Какво говорите?

— Нали така наричат хората, които осигуряват началния капитал за малки фирми? Ангели?

— Наричали са ме как ли не през годините, но никой клиент или конкурент не ме е наричал ангел. Поне не и след като са научавали, че получавам място в управителния съвет и контролния пакет акции от бизнеса им.

— Разбирам — тя се прокашля. — Да продължим. Ще ми кажете ли как ме открихте?

Той я погледна внимателно. Клоуи мигновено усети потоците от енергия в атмосферата. Хектор се размърда неспокойно на мястото си. Клоуи реши, че той е отворил сетивата си. Е, не че тя не използваше таланта си.

След няколко секунди Джак отново наклони глава. Тя вече знаеше, че е решил да приеме условията на сделката.

— Ако не ви кажа откъде съм разбрал за вас, няма да поемете случая, нали?

— Не, господин Уинтърс. Има някои правила в „Харпър Инвестигейшънс“. Трябва да знам как сте ме открили.

Той изчака секунда-две и после се подсмихна.

— Открих ви в една компютърна база данни.

Тя застина, разтревожена и неясно защо — разочарована. Впрегна цялата си воля, за да остане изражението ѝ спокойно и овладяно.

— По дяволите! Тъкмо от това се страхувах.

— От какво по-точно?

— Вие сте от „Джоунс и Джоунс“, нали? — поклати глава, отвратена. — Наистина трябваше да се досетя. Е, ако сте си помислили дори и за миг, че можете да ме изнудите да ви помогна в търсенето на лампата, грешите. Не съм направила нищо лошо и отказвам да позволя на когото и да било, свързан с онази прословута агенция, да се опитва да ме манипулира.

Нещо в изражението му ѝ подсказа, че е успяла да го хване натясно. Стори ѝ се, че обвинението беше последното нещо, което бе очаквал да чуе.

Той бързо се овладя и дори сякаш се отпусна леко.

— Не се тревожете, Клоуи — постави дланта си върху бюрото и се наведе леко, за да подчертае думите си. — Давам ви думата си, че не съм от „Джоунс и Джоунс“. Повярвайте ми, имам дори по-основателни причини от вас да не искам да привличам вниманието на агенцията. Фактът, че споделяме сходно отношение към „Джоунс и Джоунс“, е една от причините да съм тук.

— Това не ме успокоява ни най-малко. Ако не сте от „Джоунс и Джоунс“, как тогава ме открихте?

— Казах ви, в досиетата на Обществото.

Тя се изправи и го изгледа над бюрото.

— Момент, моля. Аз не съм официално регистрирана в „Аркейн“. Отдавна подозирам, че „Джоунс и Джоунс“ имат досие за моето семейство, но смятах, че само някой от агентите им би могъл да получи достъп до него. Вие как го направихте?

— По обичайния начин. Проникнах като хакер — той се изправи и дръпна ръцете си от бюрото.

— Страхотно. Значи не само се криете от „Джоунс и Джоунс“, ами сте проникнали незаконно в досиетата им. И смятате, че тази информация ще ме насърчи да ви помогна? Би трябвало да ви изхвърля от офиса възможно най-бързо.

— Ако го направите, най-вероятно с това ще подпишете смъртната ми присъда.

Тя погледна към тавана.

— Изобщо не съм в настроение за подобни драми. Особено ако са свързани с „Джоунс и Джоунс“. Животът ми е достатъчно вълнуващ, повярвайте ми.

— Ето какво, Клоуи Харпър. Ако не ми помогнете, през следващите няколко седмици или месеци „Джоунс и Джоунс“ ще наемат някого да ме убие. Единственото нещо, което може да промени бъдещето ми, е лампата.

Тя впери поглед в него.

— Говорите сериозно.

— Определено.

Клоуи си пое дълбоко дъх.

— Сега пък избързвате прекалено. Да успокоим темпото. Името Уинтърс ми се струва смътно познато.

— Вие и вашето семейство избягвате „Джоунс и Джоунс“ от години. Това означава, че вероятно знаете нещо за обществото „Аркейн“.

— За нещастие, да.

— Името Никълъс Уинтърс говори ли ви нещо? — попита тихо той.

— Мили боже! — тя се облегна на стола си, напълно слисана. — Да не би да казвате, че сте роднина на онзи Уинтърс? Алхимикът, който се превърнал в двоен талант, после полудял и опитал да убие Силвестър Джоунс?

— Аз съм пряк наследник на Уинтърс.

— Мили боже — повтори тя. Не й хрумваше нищо подходящо, затова замълча.

— А ето я и най-лошата новина — каза Джак. — Аз съм първият мъж след Грифин Уинтърс от викторианската епоха, който е наследил семейното проклятие.

Дъхът ѝ пресекна.

— Но това е само мит — прошепна тя. — Вярно, че в „Аркейн“ митовете и легендите процъфтяват. Но повечето от тях са свързани със Силвестър Джоунс и неговите наследници.

— А тези, които не са свързани с Джоунс, обикновено са свързани с Уинтърс. За нещастие, легендите за моето семейство не са толкова забавни като тези за семейство Джоунс.

— Е, сигурно е така, защото легендата за Уинтърс има лош край — каза тя, без да се замисля. Примигна, след като чу собствените си думи. — Съжалявам.

Той отново се усмихна с тънката си ледена усмивка.

— Няма нужда да се извинявате. Права сте. Винаги е имало хора, които са твърдели, че родът Уинтърс е тъмната страна на „Аркейн“.

— Но това са само митове — настоя тя. — Да не би да вярвате, че ще се превърнете в парасихично чудовище?

Той я погледна, но не каза нищо.

— Значи го *вярвате!*

Джак продължи да мълчи.

Клоуи разпери ръце.

— Но това е абсурдно. Ако имате някаква генетична аномалия, свързана с паранормалните сетива, трябваше досега да се е проявила. Всеки талант, независимо ненормален или нормален, се проявява още през юношеството. Не се засягайте, но не ми приличате на тийнейджър.

— На трийсет и шест съм. Според историите, които успях да открия, това е възрастта, на която Никълъс Уинтърс се е превърнал в двоен талант.

Побиха я тръпки.

— Не мога да повярвам. Стойте тук и се опитвайте да ме убедите, че сте някакво чудовище.

— Не знам какво съм, Клоуи, не знам и в какво се превръщам. Но знам, че „Джоунс и Джоунс“ имат твърда политика в това отношение. Нестабилните комбинирани таланти трябва да бъдат елиминирани незабелязано.

— О, не мисля, че...

— Какво друго биха могли да правят с един Цербер.

— *Цербер?* — тя го погледна ужасено. — За Бога, вие не сте митично триглаво куче, което пази портите на ада.

— Намерете лампата, госпожице Харпър. Не ме интересува колко ще струва. Вие определяте цената.

3.

Скаргил Коув, Калифорния

Фалън Джоунс гледаше през прозореца на офиса си на втория етаж. В малкото градче нямаше триетажни сгради, всички бяха на един или два етажа, дори и странноприемницата с шест стаи в далечния край на улицата.

Беше следобед, но небето бе оловносиво. Отвъд скалите се разстиляше Тихият океан, който бе придобил цвят на стомана. Поредната буря се задаваше откъм океана.

Миниатюрното селище се беше вкопчило в крайбрежната ивица като останка от отминала епоха със своите магазинчета за кристали и занаятчийски предмети, фирми за морски водорасли и книжарница за Ню Ейдж литература. Загриженият за екологията Градски съвет се бореше срещу разрастването и отдавна бе поставил извън закона използването на пластмаса, веригите от ресторанти за бързо хранене и високите жилищни блокове. Не че някоя ресторантска верига или строителен инвеститор биха проявили интерес към Скаргил Коув. Местната общност, на свой ред, бе като изпаднала от друга епоха. Това беше идеалното място за детективска агенция, специализирана в парапсихичните разследвания.

От прозореца си Фалън виждаше отлично кафенето отсреща. Сутринта беше видял как Изабела отваря малкото заведение в шест и половина. Точно навреме, както обикновено. Беше я наблюдавал как обръща табелата „Затворено“, както обикновено, а после, както обикновено, тя беше вдигнала поглед към прозореца му и усмихната широко, му бе махнала весело с ръка. Той ѝ беше махнал в отговор. Както обикновено.

Мълчаливото отбелязване на присъствието на другия се бе превърнало в нещо като ритуал за двамата. Той се повтаряше следобед в пет и половина, когато Изабела затваряше кафенето. Фалън се улови, че очаква с нетърпение тези моменти от деня. Това навярно не беше добър знак.

Тя сякаш знаеше, че той е на прозореца и я наблюдава.

Е, вероятно наистина *знаеше*, помисли си той, чувствайки се като идиот. Беше сигурен, че Изабела Валдес има висока степен на парапсихични способности, най-вероятно интуиция, макар че не знаеше дали самата тя си дава сметка за това. Той усещаше енергията ѝ. Изабела вълнуваше сетивата му по начин, който той не можеше да обясни.

Тя определено не членуваше в „Аркейн“. Фалън беше проверил в базата данни преди две седмици, когато тя се появи в градчето и започна работа в кафенето. Когато не откри в базата данни на Обществото никакви документи за Изабела Валдес, които да отговарят на нейната възраст и описание, той веднага разшири обсега на проверките си, впрягайки всички налични ресурси.

Нищо лично, казваше си, просто разумна предпазливост. Толкова силен талант да пристигне да живее в същата миниатюрна, забравена от всички точка на картата, където се намираще клонът за западното крайбрежие на „Джоунс и Джоунс“, агенцията за психични разследвания. Съвпадение ли беше това? Надали. Каква беше вероятността да се случи?

Първата му мисъл беше, че може да е агент на „Нощни сенки“, затова повика двама от най-добрите си таланти, способни да виждат аурата, Грейс и Лутър Мапоун. Те бяха взели полет от Хаваите до Сан Франсиско предишния ден, а оттам се бяха придвижили с кола до Скаргил Коув.

От прозореца си Фалън ги видя как паркират пред офиса и пресичат улицата към кафенето с вид на туристи, търсеци къде да пийнат чаша кафе. Двайсет минути по-късно двамата се появиха в офиса му.

— Тя е чиста, господин Джоунс — каза Грейс. — Няма следи от лекарство в аурата ѝ.

Грейс винаги го наричаше господин Джоунс. Това му харесваше. Твърде малко от агентите му проявяваха уважението, което му дължаха като работодател. Повечето си имаха свое мнение по въпроса.

Технически погледнато, агентите му бяха консултанти на свободна практика, които работеха на хонорар за „Джоунс и Джоунс“. Освен че притежаваха силни парапсихични таланти от най-различен вид, те бяха умни, находчиви и самостоятелно мислещи. Тази

комбинация ги правеше добри в разследванията, но за нещастие вървеше с високо самочувствие.

Грейс бе различна. Беше неизменно учтива и почитателна. Но по-важното беше, че умееше да различи белезите, появяващи се при приемането на едно определено лекарство за засилване на парапсихичните способности, което бе изключително опасно. Лутър притежаваше същия талант. Тези им способности бяха дали на „Джоунс и Джоунс“ още едно оръжие в борбата със сенчестата организация, известна като „Нощни сенки“.

„Нощните сенки“ бяха заплаха не само за „Аркейн“, но и за цялата страна. Фалън и всички на върха на Обществото знаеха, че са сами в тази тайна битка срещу безмилостния опонент. Официалните правоохранителни органи, разузнавателните агенции и държавните служби си имаха достатъчно работа със стандартните лоши — престъпниците и терористите. Никой не искаше да чува за група мафиоти с парапсихични способности, които са открили формулата за създаване на силни паранормални таланти. Всъщност никой не би повярвал на една толкова смахната конспиративна теория.

— Добре, няма следи от лекарството в аурата ѝ — каза Фалън, като се стараяше да не покаже пред Грейс и Лутър облекчението си. — Но е възможно „Нощни сенки“ да са започнали да използват агенти, които още не приемат формулата.

Грейс се усмихна.

— Параноята ви се развихря, сър.

— Не обичам съвпаденията.

— Нито пък аз — кимна Лутър. Застана до прозореца и погледна към кафенето. — Но понякога сервитьорката си е просто сервитьорка.

Фалън осъзна, че Лутър се е променил. Все още изглеждаше като бивше ченге, какъвто беше, чак до простреляния крак и бастуна. Но от него се излъчваше някаква странна положителна енергия. Същата енергия витаеше и около Грейс. Какво им ставаше на тези двамата?

— Направих проверка в генеалогичните архиви — каза Грейс. — Но не открих нищо. Очевидно никой от рода на госпожица Валдес не е бил свързан с Обществото.

— „Нощните сенки“ може да са проникнали в базата данни и да са манипулирали информацията — мрачно рече Фалън.

Тя поклати глава, убедена в думите си.

— Мисля, че тя е точно това, което изглежда: жена със силен талант, която е останала сама в този свят. Не открих семейство или близки роднини. Изглежда, е израснала извън „Аркейн“, така че не е имало кой да ѝ помогне да разбере и приеме парапсихичната страна на природата си. Мисля, че е дошла тук, защото се е чувствала самотна, господин Джоунс. Търсела е място, което да нарече свой дом. Повярвайте ми, това чувство ми е добре познато.

Фалън обмисля думите ѝ известно време.

— Валдес се е чувствала различна през целия си живот, затова се е озовала тук, където деветдесет и девет цяло и девет процента от населението могат да се определят като хора, отхвърлени от обществото. Това ли ми казваш?

— Да — кимна Грейс. — Точно това.

Лутър погледна към тях през рамо.

— Само деветдесет и девет цяло и девет процента от населението са хора, отхвърлени от обществото? Кой е единственият нормален?

Фалън се намръщи, озадачен от въпроса.

— Аз.

Лутър се ухили.

— Аха. Добре, след като те уверихме, че новата сервитьорка в кафенето не е агент на „Нощни сенки“, изпратена тук, за да те шпионира, ние с Грейс ще потегляме.

— Защо бързате? — попита Фалън. При него рядко идваха хора. Това по принцип му харесваше или поне не обичаше посетители, които се задържаха твърде дълго. Посетителите го откъсваха от работата му. Изискваха внимание. Но по някаква причина не искаше Лутър и Грейс да си тръгват.

— Решихме, че щом така и така сме дошли дотук, можем да навестим една приятелка в Еклипс Бей, преди да потеглим обратно за островите — обясни Лутър. — Това се нарича оптимизиране на разходите.

— Коя е тази приятелка?

— Казва се Аризона Сноу.

— Сноу — Фалън потърси името в паметта си. — Името ми звучи познато.

— Беше ми хазяйка — обясни Грейс.

— Нещо друго знам за нея — намръщи се Фалън, опитвайки да си спомни къде е попадал на това име.

Лутър го погледна многозначително.

— Тя е възрастна дама, ексцентричката на градчето. Безобидна е, но преди години е работила за тайна държавна организация.

— Сетих се — щракна с пръсти Фалън. — Попаднах на тази информация, когато ти се премести в Еклипс Бей, Грейс. Помня, че я проверих. Навремето Сноу е притежавала талант от много висока степен. Никога не се е регистрирала в Обществото, така че не е ясно какви точно са били способностите ѝ. Но в някакъв момент се е саморазрушила. Превъртяла и потънала в света на собствените си налудничави конспиративни теории. Безобидна, но напълно откачена.

Грейс и Лутър размениха погледи. Фалън остана с впечатлението, че нещо му убягва. Но това се случваше често, когато беше в компания с други хора.

С известно закъснение осъзна значението на размяната на погледи между Грейс и Лутър. Издиша тежко.

— Мислите, че приличам на Аризона Сноу, така ли? Смятате, че и аз съм превъртял на тема конспирации? — внезапно се почувства необяснимо уморен.

— Разбира се, че не — бързо се намеси Грейс. — Просто вашият талант е толкова необичаен. Нещата, които правите... способността ви да виждате връзки между привидно безразборни късчета информация е изключително рядко срещана.

— Не е така — възрази Фалън. — Хората го правят постоянно. Проверете в интернет да видите какво означават истински теории за конспирации.

— Тук е голямата разлика между теб и повечето хора, които измислят такива теории — намеси се Лутър. — В деветдесет и пет процента от случаите ти си прав.

— Всъщност по-скоро в деветдесет и шест цяло и два процента — поправи го Фалън разсеяно. — Имах дори още по-висок процент на точност, но се наложи да го преизчисля след случилото се на Хаваите. Независимо от всичко, остава малко, но съвсем реално поле за грешки. Вие двамата го установихте по трудния начин.

— Е, човешко е да се греша понякога — каза Грейс великодушно. — Обмислихте ли предложението ми, господин Джоунс?

— Кое предложение?

— Да си намерите асистент — Грейс огледа офиса. — Все повече се заравяте в документи и компютри. Трябва ви някой, който да въведе ред тук.

Той огледа офиса си.

— Знам къде се намира всяко едно нещо.

— Може би, но това не означава, че нещата са подредени ефективно — изтъкна тя. — Говорихме за това. Тежестта да ръководите битката с „Нощните сенки“ пада основно на вашите плещи. Вие отговаряте за всичко, но трябва да признаете факта, че не можете да свършите всичко сам. Трябва ви някой, който да се грижи за всекидневните административни задачи, за да можете вие да се фокусирате върху важните въпроси.

— Тя е права — намеси се Лутър. — Няма да е зле да поспиваш малко от време на време. Не се сърди, но изглеждаш като блъснат от камион. Кога за последен път си спал цяла нощ?

По неизвестна причина Фалън почувства, че трябва да се защити.

— Не се нуждая от много сън — измърмори той.

— Напротив, нуждаете се. Наемете си асистент, господин Джоунс. Възможно най-скоро.

— А ние трябва да тръгваме — каза Лутър и се усмихна на Грейс. — Готова ли си, скъпа?

— Да — тя погледна часовника си, докато излизаше през вратата. — О, виж колко е часът! Определено трябва да побързаме.

Лутър кимна на Джоунс.

— До скоро, Фалън.

— Секунда само — каза Фалън и погледна Грейс. — Не че ми влиза в работата, но добре ли си?

Тя примигна изненадано. После се засмя:

— Никога не съм била по-добре, господин Джоунс. Бременна съм. Но съм изненадана, че забелязахте. Още съм в началото на третия месец.

Фалън усети, че се изчервява.

— Честито! Явно е вярно това, което казват за сиянието, а? — обърна се към Лутър: — Но това не обяснява защо долавям същата енергия и у теб, Малоун.

Грейс се усмихна.

— Просто сме щастливи, господин Джоунс. Трябва и вие да го изпитате някой ден.

Тя излезе на площадката. Лутър я последва и затвори вратата след себе си. След няколко минути Фалън ги видя как потеглят с колата и отново остана сам. Беше свикнал да бъде сам. Нуждаеше се от тази самота. През повечето време.

Отново насочи мислите си към настоящето и се загледа в ярките светлини на кафенето отсреща. Беше извикал Грейс и Лутър, за да дадат своето одобрение за Изабела, защото поради някаква странна причина не се доверяваше на собствената си преценка. Несигурността не беше типична за него. Обикновено бе напълно уверен в силата на логиката и наблюдението.

Грейс и Лутър бяха отхвърлили подозренията към Изабела, но собствената му интуиция го предупреждаваше, че около нея има някакви тайни.

След малко се върна на бюрото си, седна и отново погледна вестникарската статия, която стоеше на екрана на компютъра. Фалън редовно преглеждаше онлайн изданията на повече от двайсет ежедневника, които излизаха на западното крайбрежие, търсейки скрити следи за действията на „Нощни сенки“. Организацията имаше добре развита структура и функционираше под дълбоко прикритие. Не се намесваше в никакви престъпни дейности, които биха привлекли вниманието на властите.

Но неясно защо, рутинната криминална хроника бе привлякла вниманието му неотдавна. Историята се беше появила за пръв път преди няколко дни и той я препрочиташе всяка сутрин. Нещо в нея го караше да застава нащрек. Четеше я за пореден път, без да може да разбере какво предизвикваше тази реакция.

ЗАПОДОЗрян в убийства намерен мъртъв. последната жертва оцелява.

„Сиатъл. Мъж, идентифициран като Арън Пол Ханли, за когото се смята, че е отговорен за изнасилването и убийството на поне две жени, е бил намерен мъртъв в една странична уличка в квартал Капитол Хил снощи.

Трета жена, на име Сюзан Билингс, разказала на полицията, че е избягала от Ханли благодарение на намесата на един минувач, който спрял нападателя й. Ханли се строполил и умрял на място. Разпоредена е аутопсия, но според властите причината за смъртта е сърдечен удар.

Госпожица Билингс е дала показания пред полицията. В тях тя казва, че не е успяла да види добре мъжа, който я е спасил, заради тъмнината.

Властите молят мъжа, който се е притекъл на помощ на Сюзан Билингс, незабавно да се свърже с тях.“

„Тук има нещо важно“, помисли отново Фалън. Но нямаше време да се занимава с това днес. Затвори лаптопа, взе коженото си яке и се запъти навън.

Той имаше огромни запаси от хубаво кафе в офиса си. Това беше предпочитаният от него наркотик напоследък. Но през последните седмици си бе създал навика да пресича улицата и да изпива една-две чаши кафе в кафенето отсреща, докато си водеше записки и подреждаше мислите си.

На малката главна улица на Скаргил струеше студено и влажно течение. Фалън се запъти към кафенето, привлечен от светлата му аура.

„Като глупав молец, привлечен от пламъка“, помисли си той.

4.

„Не върви добре“, мислеше си Джак. Клоуи Харпър бе стигнала до извода, че страда от някаква самозаблуда. Виждаше го в погледа ѝ. Бяха го наричали по всевъзможни начини, включително безмилостен, вискателен и амбициозен — Шанън бе използвала и трите определения, преди да подаде документите за развода — но до този момент никой не го беше вземал за луд. Разбира се, до днес не беше казвал на никого, че е започнал да се превръща в парасихично чудовище.

„Не трябваше да ѝ обяснявам, че съм наследник на Стария Ник.“ Защо го бе направил? Не бе възнамерявал да споменава за връзката на прапрадядо му с лампата. Това беше глупаво и абсолютно несвойствено за него решение.

„Не трябваше да ѝ казвам и сама да определи цената си.“ Това бе сериозна грешка. Тя може и да беше такава, каквато я описваше досието на „Джоунс и Джоунс“, но алчността със сигурност не бе сред слабостите ѝ. Уязвимостта ѝ беше в съвсем друга посока. Той знаеше коя е слабата ѝ страна със сигурност, защото талантът му я беше доловил две минути след началото на срещата им.

Клоуи Харпър беше родена да спасява изпадналите в беда. Сигурно поемаше много клиенти, които не можеха да си платят сметките. Тя беше от хората, които се трогваха от всяка сълзлива история. Татуираната ѝ секретарка имаше очи на човек, живял години наред на улицата. Мелезът с неясна порода, който спеше в ъгъла, сигурно беше взет от приют за бездомни животни или направо от улицата.

Джак не бе очаквал да попадне на такъв човек, но можеше да се справи с това. Испитваше известно чувство на вина, защото се канеше да я манипулира, но знаеше, че ще го превъзмогне. Освен това не бе дошъл тук под фалшив предлог. Наистина се нуждаеше от спасение. Само трябваше да я убеди, че това е истината, и щеше да си възвърне контрола над ситуацията. Тя щеше да яде от ръката му.

— Нямам към кого друго да се обърна — каза тихо той. — Вие сте единствената ми надежда.

— Наистина ли?

Очевидно неубедена, Клоуи се изправи и заобиколи бюрото си. Сетивата му доловиха леко смущение. Промяната на позицията ѝ в стаята беше съвсем непринудена, може би прекалено спокойна. Джак се запита дали не се кани да насъска кучето срещу него и да хукне към вратата. Може би все пак я плашеше. Не че изглеждаше изплашена. По-скоро заинтригувана, дори любопитна.

Той самият беше много повече от любопитен и заинтригуван. Преди да дойде в офиса ѝ, знаеше за нея само това, което бе прочел в досието на „Джоунс и Джоунс“. Семейството ѝ като цяло имаше сложни и доста особени отношения с „Аркейн“, които бяха доста далеч от взаимното уважение. Джак бе преценил, че това е в негова полза. Според документите, тя беше идеална за целта му: имаше талант да разчита енергията на сънищата, беше свързана с подземния свят на колекционерите на предмети на изкуството и живееше в Сиатъл. Определено имаше късмет. Другите подобни таланти, които беше открил на западния бряг, се намираха в Калифорния. Клоуи наистина беше идеална. Това, което не бе предвидил, беше сексуалното привличане, което го връхлетя, когато я видя пред себе си, спокойна и овладяна. Сякаш нещо дълбоко в него се пробуди в този момент. Това не беше добре. Стигаха му кошмарите, халюцинациите, белите петна в паметта, с които можеше да му се наложи да се справя до края на живота си. Определено не трябваше да си представя как прави секс с нея, тя беше частният детектив, когото той се канеше да наеме.

Със сигурност не трябваше да си губи времето в опити да определи какво в нея го привлича. На повърхността тя изглеждаше строга и сериозна като директорка на училище. Изобщо не беше негов тип. Ярка, пронизателна интелигентност оживяваше синьо-зелените ѝ очи и лицето ѝ, което иначе не би се открило в тълпата. Златисточервената ѝ коса беше събрана в стегнат кок на тила.

Беше облечена делово, с черен костюм с панталон, бяла копринена блуза и черни боти с висок ток. Бижутата ѝ се свеждаха до малки златни обици и златен часовник на черна кожена каишка. Според него беше малко над трийсетте, на ръката ѝ нямаше брачна халка.

Това, което го порази като ритник в корема още на влизане, беше нейната аура. Тя бе изпълнена с могъща енергия, а силата винаги привличаше, особено когато беше неочаквана, както в случая с Клоуи Харпър. Джак осъзна, че ако просто се бе разминал с нея на улицата, без да знае коя е, пак щеше да обърне очи след нея. Може би дори втори и трети път. Може би щеше да тръгне по петите ѝ. Може би щеше да опита да се запознае с нея.

„По дяволите!“ Това не беше добре. Не му трябваше подобно разсейване. Не и сега. Трябваше да се концентрира, за да остане жив. Сега имаше други приоритети.

Клоуи приседна на ръба на бюрото си, кръстоса крака и небрежно подпря ръце назад.

— Що се отнася до старата легенда за Уинтърс... — започна тя, но внезапно се изопна, ахна и дръпна ръцете си от повърхността на бюрото. Очите ѝ се разшириха. Обърна се и погледна мястото, където допреди малко се бяха намирали дланите му.

„Сякаш докосна нагорещен котлон“, помисли си Джак. Какво ставаше?

— Добре ли сте? — попита той.

— Да, съвсем — струваше му се леко задъхана. Тя го погледна косо, с непроницаемо изражение. — Много добре, господин Уинтърс. Разкажете ми вашата история. Но без драматични изпълнения, ако обичате.

— Разбира се — той погледна бюрото. — Но ще ми кажете ли какво причини шока, който изпитахте току-що?

Тя се намръщи.

— Аз разчитам енергията на сънищата.

— Знам. Прочетох го в досието ви. Талантът ви е една от причините да се обърна към вас. Според старите легенди, само жена с такъв талант може да намери лампата и да я използва. Нещо, свързано с вашия талант и психичната енергия на сънищата.

— А какво точно пише за мен и таланта ми в това досие?

Джак сви рамене.

— Според това, което изрових, анализаторите са ви дали седма или осма степен.

Устните ѝ се извиха подигравателно.

— На ваше място, господин Уинтърс, не бих разчитала твърде на информацията в досиетата на „Аркейн“. Не и когато се отнася до мен и семейството ми.

Побиха го тръпки.

— Талантът ви не е ли от този тип?

— Такъв е. Но този талант е рядко срещан и не е добре разбран, особено когато е от висока степен. „Аркейн“ не са имали много възможности да проучат хора като мен. По очевидни причини никога не съм била подлагана на тест.

— В Обществото има регистрирани и други хора с таланти като вашия. Преброих поне четирима, всички работят в различни музеи на „Аркейн“.

— Да, знам — тя го изгледа хладно, с учтиво задоволство. — Но и четиримата виждат съвсем ограничена част от спектъра на ултра светлината, от която се излъчва енергията на сънищата. Сигурна съм, че се справят отлично в откриването на фалшиви артефакти. Но се съмнявам, че някой от тях може да разчете отпечатъците от енергията на сънищата, които аз разчитам. Точно тази способност ми е особено полезна в разследванията, господин Уинтърс.

Той се усмихна, развеселен от самоувереността ѝ.

— Вие сте много добра, това ли ми казвате?

— Наистина съм много добра. Не само виждам широк спектър отпечатъци от енергията на сънищата, но мога да ви кажа много за човека, който е оставил тези отпечатъци. Както се казва в една стара поговорка: „По сънищата ще ги познаеш.“

— Кой го е казал?

— Леля ми Филис.

— О, нима? Добре, обяснете ми в такъв случай как умението да разчитате тази енергия на сънищата ви прави добър детектив.

Клоуи леко сви рамене.

— Сънищата създават енергийно поле, което е част от аурата на човека, но дължините на вълните са такива, че могат да се видят само от някого с моя талант. Интуицията ми е свързана с това умение. Благодарение на нея интерпретирам енергията на сънищата много точно. Тя ме прави добър детектив.

— С каква степен се оценява талантът ви?

— Според всички в семейството ми съм извън скалата.

— Как точно работи този талант?

Тя погледна бюрото и прокара върха на пръста си на мястото, където беше лежала дланта му. Този път стаи дъх и не потрепери.

— Знаете не по-зле от мен, че всяко живо същество излъчва психична енергия. Всички, в това число и хората, които са на дъното на скалата на Джоунс, както и тези, които смятат, че нямат никакъв талант, излъчват значително количество енергия дори когато са в спокойно състояние на духа.

— Аурата — каза той, защото не му се слушаха лекции.

— Да. Силните таланти, които виждат аурата, разчитат енергията, излъчвана в будно състояние. Но хората излъчват енергия и по време на сън. Независимо дали съзнават, че сънуват, и дали помнят сънищата си, те произвеждат енергия. Остатъци от тази енергия остават навсякъде и върху всичко, което докосваме.

— И вие виждате тази енергия?

— Виждам я във вид на следи, нещо като пръстови отпечатъци. Те излъчват ултрасветлина в различни нюанси.

Той погледна към мястото на бюрото, където беше поставил ръката си по-рано.

— Научихте ли нещо интересно за мен?

— Да, господин Уинтърс, научих — тя дръпна пръста си от бюрото и го погледна с искрено любопитство. — Кого или какво сте убили наскоро?

5.

Ако не беше го наблюдавала внимателно, нямаше да забележи малките издайнически признаци и да разбере колко много е успяла да го впечатли. Физическите белези бяха минимални: леко стягане на челюстта и изопване на линията на устните. За секунда или две можеше да се закълне, че видя как очите му пламнаха — и съвсем не от сексуален интерес този път. Стори й се, че очите му промениха цвета си в по-тъмен нюанс на зеленото и придобиха мрачен блясък, сякаш вдигаше температура. Можеше да се закълне, че усети ледения шепот на енергията в този момент. Косъмчетата на тила й настръхнаха.

Хектор нададе сподавен вой. И той го усещаше, помисли си Клоуи. И двамата бяха малко напрегнати. Не бяха изплашени, още не във всеки случай, само напрегнати и нащрек. Предпазливо, както би постъпил всеки разумен човек или куче, ако са се озовали в една и съща стая с огромен звяр, двамата с Хектор наблюдаваха Джак.

Странната енергия се разсея. Очите на Джак вече не бяха трескави.

— Какво говорите? — попита той. Тонът му загатваше за зараждащите се подозрения, че води разговор с човек, който не е с всичкия си.

Тя се подготви за удара, който щеше да последва, и докосна отново с пръсти бюрото си. Изгаряща като киселина, ултра светлината заля сетивата й с цветовете на насиетието. Но имаше и други интензивни нюанси. И тези оттенъци й действаха успокояващо. Тя разбра, че Джак може да бъде опасен, но се владее напълно.

— Сблъскали сте се с нещо чудовищно — каза тя, като си проправяше път през дебрите на енергията му. — И сте го унищожили — поколеба се, обработвайки още малко светлината. — Мисля, че сте защитили друг човек. Този човек добре ли е?

Джак не помръдна.

— Всичко това е плод на вашето въображение.

— Следите от насилието все още тлеят във вас. На такава енергия ѝ трябва време да се охлади. Никога не изчезва напълно. Просто се оттегля в дължините на вълните на сънищата. След десет, двайсет, петдесет години някой с моя вид талант ще може да долови отпечатъците ви в този офис. И вие все още ще сънувате онова, което се е случило.

— Ако наистина вярвате на думите си, питам се защо още не сте побягнали с писъци извън стаята, за да повикате ченгетата.

— Защото знам, че сте го направили, за да защитите някого. Какво се случи? Нападнаха вас и приятелката ви?

— Не.

— Вие сте го отблъснали, нали? И сте го убили? — отново докосна бюрото и се вгледа в светлинното шоу, разкриващо се пред другите ѝ сетива. — Убили сте го с таланта си.

— Аз съм стратег — каза той, без да отклони погледа си.

Тя се намръщи.

— Стратезите са много добри в планирането на нечия смърт, ако това е била целта ви. Но реално не бихте могли да го убиете с таланта си. Поне не съм чувала за стратег с подобни умения.

Последва нова кратка пауза. После, за нейна изненада, Джак кимна веднъж, сякаш бе взел някакво решение.

— Споменах ви за семейното проклятие на Уинтърс. Аз съм стратег. С висока степен. Моят талант ми помогна да ви открия. Но благодарение на Никълъс Уинтърс и проклетите му алхимически експерименти сега се превръщам в нещо друго.

Тя се намръщи.

— Всички знаят, че е невъзможно да се развият два еднакво силни таланта, поне не с висока степен. Има нещо в неспособността на човешкия мозък да се справи с толкова силна психична стимулация. Достатъчно трудно е да се контролира и един силен талант.

— Повярявайте ми, проучил съм темата задълбочено. Имало е някои случаи на хора с два силни таланта, появили се по естествен път, но това е ставало още в ранна възраст и неминуемо е водело до лудост. Сред случаите, които открих в архивите на „Джоунс и Джоунс“, въпросните хора винаги са умирали преди двайсет и пет годишна възраст.

— Не се засягайте, но ми се струва, че сте минали трийсет.

— На трийсет и шест съм.

— И ми казвате, че този нов талант е започнал да се проявява току-що?

— Симптомите, че нещо се случва, се появиха преди около месец.

— Какви симптоми?

— Халюцинации. Кошмари — той закрачи напред-назад из офиса й. — Ужасни кошмари, от които се будя, плувнал в студена пот. Но те започнаха да се разреждат или поне аз си казвах, че вече не са толкова чести и интензивни. Но после се случи нещо друго.

— Спрете — вдигна длан Клоуи. — Първо ми разкажете за халюцинациите и кошмарите.

Той сви рамене.

— Няма кой знае какво за разказване. Кошмарите са ужасни, но въпреки това мога да се справя с тях. Халюцинациите ме тревожат сериозно. Те се появяват по всяко време. Както си вървя по улицата или седя в някой бар, изведнъж виждам неща, които не са там.

— Неща, които знаете, че не са там?

— Да. Образи в огледала. Понякога сцени от кошмарите ми.

— Но във всички случаи осъзнавате, че това са халюцинации? — уточни тя. — Не ги бъркате с реалността?

Той се намръщи.

— Не. Знам, че това, което виждам, не съществува. Но фактът, че го осъзнавам, не ме кара да се чувствам по-добре, повярвайте ми.

— Сигурно е така, но това е важен детайл. Добре, продължете.

— Както казах, убедих се, че виденията и кошмарите постепенно избледняват и стават по-редки. Но тогава получих бяло петно в паметта. Губеха ми се двайсет и четири часа, макар че имах смътни спомени от часовете точно преди и след този отрязък от време.

Тя кръстоса ръце замислено.

— Прилича ми на краткосрочна амнезия. За това си има термин: транзиторна глобална амнезия. Рядко срещана е, но е добре описана и документирана.

Той спря да крачи и се обърна към нея.

— Знам само, че преди около седмица загубих двайсет и четири часа от живота си. Нямам представа къде съм бил и какво съм правил през това време.

— Кой е последният ви спомен преди този епизод?

— Вървах към къщи, след като бях пил едва-две бири с приятел. Помня, че стигнах до кръстовището на Първо Лвеню и „Бланчард“, което е недалеч от апартамента ми.

— А къде се намирахте, когато се опомнихте?

— В апартамента си — той отиде до прозореца и се огледа в сивото небе навън. — Имах висока температура и треска. Помислих, че съм хванал грип.

Тя се поуспокои видимо.

— Ако сте били болен, това обяснява много неща. Високата температура може да предизвика доста странни ефекти. Включително халюцинации и кошмари.

— Не — поклати глава той. — Бил съм някъде другаде през тези двайсет и четири часа, но не знам къде.

— Откъде сте толкова сигурен?

Той я погледна.

— Знам. Нещо повече, след това имах още три случая на бели петна в паметта. Винаги нощем. Първите два пъти си лягах както обикновено. Когато се будех, бях отново в леглото, но напълно облечен. Дрехите ми бяха мокри от дъжда, а обувките — кални.

— Ходене насън. Това не е толкова рядко срещано.

— Последния път, когато се опомних след такъв епизод, се намирах на една уличка до Капитол Хил — каза той с равен глас. — В краката ми лежеше мъртвец, а една жена бягаше като полудяла, за да спаси живота си — изчака, за да ѝ даде възможност да осмисли чутото. — Жената се казва Сюзан Билингс. А мъртвецът — Арън Пол Ханли.

Странно усещане се надигна у нея, сякаш се вираше в дълбок кладенец.

— Мъжът, заподозрян в убийството на две жени? Който беше намерен мъртъв в... О, боже! — пое си дълбоко дъх, за да овладее смутените си сетива. — Този, за когото писаха, че умрял от сърдечен удар на Капитол Хил.

— Очевидно съм излязъл на късна нощна разходка и съм го убил. Клоуи се намръщи.

— Той се е канел да убие онази медицинска сестра.

— Не казвам, че имам някакъв проблем с факта, че той е мъртъв. Проблемът е, че нямам представа какво изобщо съм правил на тази

уличка. Проблемът е, че съм го убил с моя талант, с моя нов, втори талант.

— Защо мислите, че сте го убили? Във вестниците пишеше, че е умрял от сърдечен удар. Може би просто случайно сте се озовали на онова място.

— Повярвайте ми — каза той. — Убил съм го. Без да оставям следи.

— Но как? Нали сте стратег?

— Не съм напълно сигурен — разтри уморено тила си. — Но мисля, че съм го уплашил до смърт. Буквално. Мисля, че това е новият ми талант.

Клоуи се върна зад бюрото и почти се строполи върху стола си. За момент не каза нищо, опитвайки да осмисли чутото.

Джак я наблюдаваше напрегнато.

— Мислите, че съм луд — каза той накрая.

— Не — тя забарабани с пръсти по бюрото. — Знам как изглеждат лудите хора, защото лудостта им си личи съвсем ясно в енергията на сънищата. Какъвто и да сте, господин Уинтърс, вие не сте луд.

Част от напрежението му се разсея.

— Е, това е някакво начало все пак.

— Мисля — каза бавно тя, — че е най-добре да ми разкажете малко повече за семейното проклятие.

— Кратката версия е, че ДНК на Никълъс Уинтърс е била увредена още първия път, когато е използвал така наречената Горяща лампа. Генетичната промяна е била заложена в наследниците му от мъжки пол. Мутацията не се проявява особено често. Според семейните легенди и слухове в „Аркейн“, това се е случило само веднъж след това. В края на деветнайсети век.

— Какво точно сполетява онези, които са поразени от така нареченото проклятие?

— Не знам — той се усмихна мрачно. — Никой не знае, защото няма достатъчно информация по въпроса. Но според теорията ще се превърна в психопат и ще опитвам да убия всеки с фамилно име Джоунс, който се изпречи на пътя ми.

Тя издиша бавно.

— Ясно. Това ли се е случило с прапрадядо ви, който с живял в края на деветнайсети век?

— Да. Очевидно Грифин Уинтърс е успял да намери Горящата лампа, както и жена, която да я задейства. Според семейната легенда Аделейд Пайн е можела да обърне процеса. Тя е спасила Грифин Уинтърс от участието на троен талант. Архивите на „Аркейн“ потвърждават тази версия на историята.

— Хммм.

— Аз развивам втори талант. В очите на „Джоунс и Джоунс“ вече съм започнал да се превръщам в Цербер.

— Церберът е имал три глави, не две — изтъкна тя разсеяно.

— За нещастие, тази подробност няма да направи особено впечатление на „Джоунс и Джоунс“. Агенцията ще ме открие и ще ме ликвидира.

— Сигурен ли сте?

Той се усмихна.

— Ако бях на мястото на Фалън Джоунс, щях да направя точно това.

Клоуи осъзна, че казва истината. Ако той беше Фалън Джоунс, щеше да направи това, което смяташе, че е редно.

Тя издиша дълбоко, докато обмисляше този факт.

— Добре, да приемем, че наистина се превръщате в двоен или троен талант. Всъщност не съм убедена, че се случва точно това, и държа да го отбележите, но наистина ли мислите, че лампата може да ви помогне?

— Това е дълга история, но е единственото спасение, което ми е останало — каза просто той. — Ще поемете ли моя случай?

Беше взела решение още в мига, когато беше влязъл в офиса ѝ. Но нямаше нужда да му го казва.

— Да.

— Благодаря — в гласа му прозвуча искрена признателност.

Клоуи се прокашля.

— Има няколко неща, които трябва да обсъдим. Допускате ли възможността лампата да е била унищожена?

В очите му лумна студен огън и също толкова бързо изгасна.

— Това не е толкова лесно. Според легендата, Стария Ник е закалил метала и кристалите в лампата, като приложил собствените си

алхимически тайни. Дори Силвестър Джоунс признавал, че по отношение на майсторството при обработката на метали Никълъс Уинтърс е ненадминат.

— Малко неща са неунищожими. Може да се е озовала в гробище за стари коли.

— Не съм сигурен, че и преса за автомобили би могла да унищожи предмет, създаден от Стария Ник. Във всеки случай, според легендата, лампата е пълна с енергия. Знаете какво става с паранормалните артефакти. Обикновено оцеляват, независимо от обстоятелствата.

— Това е вярно — призна тя. — Всички, дори хората без паранормален талант, обикновено се чувстват привлечени от тях. Паранормалната енергия винаги въздейства на сетивата, независимо дали човек го осъзнава или не — взе лист хартия.

— Какво друго? — попита той.

— Хм? — тя продължаваше да нахвърля бележките си.

— Казахте, че има няколко неща, които искате да уточним.

— А, да — погледна отново блестящия отпечатък от дланта му върху бюрото. — Какви лекарства пиете?

Джак не отговори веднага. Клоуи остави химикалката и изчака.

— Защо мислите, че вземам някакви лекарства? — помита той накрая.

— Виждам влиянието им върху вашата енергия на сънищата. Каквото и да е лекарството, то е с много силно действие и смущава енергията в края на спектъра — замълча деликатно. — Да не би случайно допиеете някакви приспивателни?

Изсечените му черти се напрегнаха.

— Започнах да вземам лекарствата, след като се събудих в онази уличка. Изписа ми ги моят личен лекар. Казах му, че имам проблеми със съня. Те сякаш вършат работа. Направо ме нокаутират. Не съм ходил насън, откакто започнах да ги вземам.

Тя цъкна с език.

— Не може да не си давате сметка, че всяко мощно психотропно лекарство може да създаде проблеми на силен талант като вас.

— Нямам особен избор, Клоуи.

— Лекарствата може и да ви нокаутират, както казахте, но е очевидно, че нямате здрав сън. Не получавате тази дълбока почивка, от

която се нуждаете и която изискват парапсихичните ви сетива. Вследствие на това сте на ръба на изтощението.

— Имам ли вид на човек, който може да потъне в дълбок сън всеки момент? — попита иронично той.

— Не, но това е, защото използвате ниско ниво на парапсихична енергия, за да преодолеете ефектите от лишаването от сън. Това ще върши работа още някое време, но ще платите висока цена. Рано или късно ще рухнете.

— Ще се тревожа за недостига на сън, след като ми намерите лампата.

Тя въздъхна.

— Защо никой не слуша съветите ми, независимо колко са основателни? Сигурно защото съм частен детектив, а не психотерапевт.

— Така ли?

— Когато бях по-млада, исках да уча психология в университета и после да работя като психотерапевт и да се занимавам с „работата на съня“, както го нарича Фройд. Но много скоро открих, че това е ужасно неблагоприятна работа. Хората са готови да си плащат за добри съвети, но после не ги спазват.

— Надявам се да сте по-добър частен детектив, отколкото психотерапевт.

Заболя я, но се постара да не проличи. Клоуи изправи гръб и отново взе химикалката.

— Вече ви казах, че съм добра в работата си. Кажете ми как мога да се свържа с вас. Довечера трябва да довърша един случай, но веднага ще се заема с издирването на лампата. Ще ви се обадя до два-три дни.

— Изглеждате съвсем сигурна в успеха си.

— Шегувате ли се? — тя изсумтя презрително. — Паранормален артефакт, създаден от алхимика Никълъс Уинтърс? Ако не мога да го открия до четирийсет и осем часа — или поне да науча какво се е случило с него, най-добре да се върна в университета и да се заема с изучаването на психология.

6.

В седем часа вечерта Роуз нахълта в офиса с кутия пица в ръце. Дъждовните капки проблясваха като диаманти по дългия ѝ черен шлифер. Както обикновено, Роуз не просто влизаше, а нахълтваше. Клоуи смяташе, че това има нещо общо с дебелите платформи на черните кожени ботуши с грамадни метални токи, които носеше асистентката ѝ.

— Време е за вечеря — заяви Роуз. — Седиш на компютъра и телефона, откакто господин Уинтърс си тръгна. Не си вкарала нищо в стомаха си освен две-три чаши чай. Трябва да поддържаш силите си, шефке.

— Благодаря — Клоуи четеше внимателно току-що получения имейл. — Знаеш ли, май наистина съм малко гладна.

Хектор бързо прекоси стаята, за да посрещне Роуз, препречи пътя ѝ и седна точно пред нея. Втренчи се в кутията с пица с изражение, което в човешкия му еквивалент би означавало, че вътре има печеливш лотариен билет.

— Не се тревожи, има достатъчно и за трима ни — каза Роуз и остави кутията на бюрото на Клоуи, за да свали шлифера си. — Как върви разследването?

— Да кажем, доста интересно — Клоуи се завъртя на стола си. — И става все по-интересно с всяка изминала минута.

Роуз закачи шлифера си и седна на стола за посетители.

— Намерили лампата?

— Мисля, че да. Получих много полезна информация от леля Беатрис.

— Онази, която има магазин за антики в Лос Анджелис? И продава плакати на стари филми?

— Точно тя.

Беатрис Харпър имаше процъфтяващ бизнес с оригинални филмови плакати с автографи от най-големите звезди, редки копия на филми и други артефакти, свързани със златната ера на Холивуд: от

изгубени снимки на Марлене Дитрих, Кари Грант и Джоан Кроуфорд до уникални запалки в стил ар деко, гарантирано принадлежали на Хъмфри Богарт. Беатрис можеше да намери всичко, което клиентите ѝ търсеха.

Много от тези ценни предмети Беатрис откриваше в една работилница в Редондо Бийч, собственост на Клайв и Ивлин Харпър. Двамата имаха дарба да „откриват“ оригинални стари филмови клипове, загубени през 30-те години на ХХ век. Дъщерите им — Ронда и Алисън, бяха истински творци: Ронда произвеждаше неограничен брой „оригинални“ плакати, а Алисън фалшифицираше подписите на звездите.

От други членове на семейството Беатрис си набавяше запалките и уникалните мебели, принадлежали на Уилям Холдън или Глория Суонсън. Копията бяха толкова добри, че спокойно минаваха за оригинали. Ето с какво се занимаваше Беатрис. Бизнесът ѝ реално устройваше всички заинтересовани лица.

Клоуи погледна бележките си.

— Последният вероятен собственик на лампата е Дрейк Стоун. По всичко изглежда, че тя все още е у него.

— Майтапиш се — Роуз отвори кутията с пица. — За стария рокаджия ли говориш?

— Същият.

Роуз взе едно парче вегетарианска пица и го даде на Хектор.

— Не знаех, че е още жив.

— Може да се поспори по този въпрос — Клоуи също взе парче от пицата. — В края на краищата той живее в Лас Вегас. Все още пее шест вечери в седмицата, по две представления на вечер. Нали знаеш какво казват: старите звезди не умират, те просто отиват във Вегас.

— Хм — Роуз остави парче пица върху една салфетка. Сините ѝ очи, очертани с плътен слой очна линия, смекчиха изражението си. — Помня, че мама харесваше Дрейк Стоун. Много си падаше по една негова песен. Постоянно я пускаше, когато бях малка.

Клоуи опита да прикрие изненадата си. Роуз рядко говореше за детството си, приключило внезапно в нощта, когато родителите ѝ били убити. Била петнайсетгодишна и точно тя открила телата им. След това бе заминала да живее при разведената си леля, която едва се оправяла със собствените си две деца. Лелята се постарала да изпълни дълга си,

но трето гърло в семейството, още повече травмизирана тийнейджърка, определено ѝ дошло в повече. Не можела да ѝ предложи любов и разбиране, още по-малко пари.

Роуз избягала няколко месеца по-късно, след като заключила, че улицата е по-приятно място от дома на леля ѝ. Почти шест месеца оцеляла в студа, като разчитала на приюти за бездомни и на собствената си интуиция, преди да се появи пред входа на „Харпър Инвестигейшънс“. Клоуи я беше открила на същото място, където по-късно бе намерила и Хектор — свита до кофите за боклук в пресечката.

— Любимата песен на майка ти да не би да е „Синьо шампанско“? — попита я.

— Да, точно тя — грейна Роуз. Изтананика няколко тона. — Как позна?

Клоуи почука с пръст по екрана на компютъра си.

— Според проучването ми, това е бил първият и единствен мегахит на Стоун. Направил го преди повече от трийсет години и с него станал известен. Тази песен е запазената му марка. Пее я на всеки свой концерт. Изглежда, жените от публиката все още се редят на опашка след шоуто, за да получат целувка от него.

Роуз подбели очи.

— Обзалагам се, че направо му се повдига от нея.

— Сигурно. Във всеки случай, току-що говорих с чичо Едуард във Вегас. Той потвърди, че Стоун притежава стара лампа, която отговаря на неясното описание на Уинтърс. Или поне е притежавал такава лампа преди време. Утре ще се посъветвам с леля Филипс.

— Чичо ти във Вегас е този, който продава скъпи старинни мебели, нали?

— Чичо Едуард е човекът, при когото ходят за антики във Вегас. Търсят го хора от целия Югозапад. Той е доставил доста от нещата, които интериорният дизайнер е използвал за имението на Дрейк. Когато Стоун придобил лампата миналата година, поискал Едуард да ѝ хвърли едно око, за да потвърди автентичността ѝ. Но чичо ми каза, че така и не успял да я огледа.

Роуз подаде още едно парче пица на Хектор.

— Защо не е успял?

— Защото Стоун се отказал. Обяснил на чичо Едуард, че като получил лампата, веднага му станало ясно, че не е старинна. Но чичо Едуард не е толкова сигурен. Интуицията на Харпър. Във всеки случай, той ми каза, че ако някой може да ми уреди среща със Стоун, това е леля Филис.

— Обзалагам се, че новият ти клиент е на седмото небе, че вече си открила местонахождението на лампата.

— Все още не съм информирала господин Уинтърс за напредъка си — отвърна Клоуи и отхапа от пицата.

— Мислех, че няма търпение да открие лампата.

— Така е. Но искам да съм сигурна, че това е истинската лампа. Не ми се ще да го кажа, но когато си имаш работа с легендарен артефакт, не бива да забравяш, че може да си попаднал на фалшификат.

Роуз се усмихна.

— Мислиш, че е възможно някой да е изработил копие на старата лампа и да го е пробутал на Дрейк Стоун?

— Не дай боже — каза Клоуи.

Роуз повдигна черните си вежди.

— Някой ми беше казал, доколкото си спомням, че добрите копия и точните репродукции на произведения на изкуството не се считат за фалшификати.

— Не и когато се представят и продават като оригинали — възрази Клоуи. — Знам. Не ми се вярва да е станало точно това. За да се срещна със Стоун, някой трябва да ме представи. Леля Филис познава всички в света на шоубизнеса, поне звездите на възрастта на Дрейк Стоун. Ще говоря с нея утре сутринта и ще видя дали може да ми помогне, за да осъществя връзка с него. После ще отскоча до Вегас, за да видя лампата. Ако е истинска, ще се обадя на господин Уинтърс да се заеме с договарянето на покупката.

— Обожавам Вегас, може ли да дойда с теб?

— Не, не може — заяви Клоуи твърдо. — Ти си ми асистентка, забрави ли? Работата ти е да се грижиш за нещата тук, както и за Хектор. Знаеш, че не мога да го оставям сам за дълго.

И двете погледнаха Хектор. Той размаха веднъж-дваж опашката си и изчака да види дали ще получи още пица.

— По дяволите — въздъхна Роуз. — Наистина харесвам Вегас.

— Доколкото си спомням, тази седмица щеше да се явяваш на тест по психология — добави Клоуи преди следващата хапка.

Роуз учеше първа година в местния държавен колеж. Целта ѝ беше да стане партньор в „Харпър Инвестигейшънс“. Клоуи смяташе, че асистентката ѝ ще промени решението си още милион пъти, преди да реши какво точно иска да работи, но момичето не споделяше нейните колебания.

— Обещай, че ще ми вземеш снимка с автограф от Дрейк Стоун — каза тя.

— Обещавам.

Роуз се намръщи.

— Ами ако Стоун не иска да продаде лампата?

— Ще се тревожа за това, след като съм се уверила, че търсената лампа е у него. Стъпка по стъпка, както се казва в нашия бизнес.

— Ти обикновено казваш, че клиентите са ужасни досадници.

— Точно така.

— Но господин Уинтърс е различен, нали?

— Защо мислиш така?

Роуз я погледна замислено.

— Защото той те привлича. Странен е, но те привлича.

— Джак Уинтърс? Да ме привлича? — Клоуи се задави с пицата си и едва успя да преглътне. — Той ми е клиент, Роуз.

— Това не означава, че не може да те привлича — ухили се момичето. — Видях лицето ти, когато той си тръгна от офиса. Падаш си по него, нали? Признай си.

— Знаеш правило номер едно в „Харпър Инвестигейшънс“.

— Никога не спи с клиент. Разбира се. Но след като случаят приключи?

— Роуз!

— Никога не си гледала Флечър Монро така, както гледаше господин Уинтърс.

Клоуи присви очи предупредително.

— За вълка говорим...

— Вярно. Днес е въпросната вечер, нали?

— Да — Клоуи погледна часовника си. — Но не по-рано от полунощ. Най-добре да направя кафе.

— Ти не обичаш кафе. Пиеш чай.

— Нужен ми е кофеин, за да не ми се доспи. Междувременно мога да продължа с проучването за лампата. Искаш ли да ми помогнеш?

Очите на Роуз блеснаха ентузиазирани.

— И още как! Много си падам по такива заплетени случаи.

Клоуи я погледна.

— Не съм ти казала нищо, освен това, че търся старинна лампа. Защо мислиш, че е заплетен случай?

Роуз се пресегна за последното парче пица.

— Винаги отгатвам.

7.

Клоуи спря колата до тротоара и изгаси двигателя. Огледа малката къща през предното стъкло и усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват.

Щорите и завесите бяха спуснати и на горния и на долния етаж. Само слабото сияние от включен телевизор се забелязваше в ъгълчето на прозореца на дневната. Всички останали лампи бяха изгасени.

— Нещо не е наред — каза тя на Хектор. — Всички лампи и телевизорът трябваше да са изгасени до полунощ. Кълна се, че ако Флечър е решил да доведе гаджето си тази вечер, се отказвам от случая. Няма отново да минавам през цялата тази история.

Хектор стоеше изправен на седалката до нея. Той завъртя глава за момент, като чу гласа ѝ, но не прояви никакъв интерес към темата. Стигаше му, че е с нея.

Тя поседя известно време зад волана. Повечето къщи на тихата уличка в този квартал на Северен Сиатъл тънеха в мрак, освен лампите над входните врати и по някоя нощна лампа на горните етажи.

— Точно това е една от причините да прекратя връзката си с Флечър — обясни тя на Хектор. — На него не може да се разчита. Пълна липса на самоконтрол. Обещава нещо, а после не може да го изпълни.

Чантата ѝ беше на пода пред кучето. Клоуи се заплете за момент в дръжките, после бръкна и извади телефона си. Флечър все още беше в списъка на личните ѝ контакти.

— Трябваше да го преместя в списъка с клиентите — каза тя на Хектор.

Набра номера. След четири позвънявания се включи гласова поща. Клоун не остави съобщение.

— Ако трябва да сме справедливи, възможно е да не прави секс с новата си приятелка — каза тя. — Малко вероятно, но възможно. Може просто да е заспал пред телевизора. Мъжете често го правят.

Хектор я погледна, невъзмутим както винаги. Обикновено Клоуи не се занимаваше с наблюдение. Благодарение на интернет това се налагаше все по-рядко. Ако ѝ възложеха да изясни дали някой, подал иск към застрахователната си компания, наистина е със счупен врат и носи обездвижваща яка, трябваше само да провери профила му в някоя от социалните мрежи или да открие блога му. Неизменно се оказваше, че „пострадалият“ е публикувал голям брой снимки от скорошната си ски ваканция или планински поход и е направил куп коментари колко добре си е прекарал и за какво ще си изхарчи парите, които очаква да получи от застрахователите. А с разводи Клоуи не се занимаваше. Точка. Това беше едно от правилата ѝ.

Почти никога не поемаше случаи като този, с който бе ангажирана в момента. Те винаги водеха до неприятности. Но беше допуснала фаталната грешка да съжали Флечър.

— Признавам, че изпитвам някаква слабост към него — каза тя на Хектор. — Това е, защото за няколко кратки, блестящи мига бях убедена, че той е идеалният мъж. Заради него бях готова да се откажа от обета си за въздържание. Но той не е виновен. Оказа се, че съм сгрешила.

Поседя мълчаливо още няколко минути, загледана в тъмната къща. Някаква невидима енергия премина като полъх по сетивата ѝ.

— Нещо не е наред в тази картинка, Хектор.

Кучето се прозя.

Клоуи отново набра номера на Флечър. Пак никой не отговори. Тя затвори телефона си.

— Край. Това е. Ще се наложи да го събудим — заяви.

— Не ми пука, дори и да прави най-страхотния секс в живота си. Пада му се, ако прекъснем блажения му унес.

Взе каишката от таблото и я закачи на яката на Хектор. Слязоха от колата. Клоуи прехвърли миниатюрния фотоапарат и телефона си в джоба на шлифера.

Пъхна чантата си в багажника и улови каишката на кучето. Заедно пресякоха улицата и тръгнаха по алеята към вратата на къщата.

В цепнатината между завесите се виждаха отблясъците от телевизора. По някаква необяснима причина синкавото сияние ѝ се струваше странно. Клоуи отново почувства настръхването на тила си. Инстинктивно отвори сетивата си и се огледа. На стъпалата и по

дръжката на вратата имаше няколко пласта психична енергия, но никой от тях не изглеждаше скоросен или опасен. Предимно остатъци от енергията на Флечър.

— Нерви — каза на Хектор. — Май не трябваше да пия втората чаша кафе.

Натисна звънеца и се вслуша в приглушения му звук откъм къщата. Никакъв отговор. Кожата ѝ настръхна. Тя погледна Хектор. Той не изглеждаше особено обезпокоен.

— Е, ти никога не си харесвал Флечър. Дори да беше в смъртна опасност, ти сигурно не би помръднал, освен за да вдигнеш крак да се изпишкаш отгоре му.

Посегна да отвори, макар да очакваше, че е заключено. Вратата наистина бе заключена. Напоследък Флечър беше започнал да полага някакви грижи за сигурността си.

Клоуи отново погледна към Хектор. Той душеше небрежно керамичната саксия до входа. Пред погледа ѝ кучето маркира територията си, но очевидно не особено ентусиазирано. Нищо, свързано с Флечър, не интересуваше Хектор.

— Но сега той ми е клиент — обясни тя. — Не можем просто да го пренебрегнем.

Хектор изглеждаше отегчен.

Тя бръкна в другия джоб на шлифера си и извади инструмента, който братовчед ѝ Ейб ѝ беше подарил за рождения ден. „Всеки уважаващ себе си частен детектив трябва да може да отвори заключена врата — беше ѝ обяснил той. — Тази малка играчка може да отключи всяка стандартна брава. Сещай се за мен, когато я използваш.“

Замисли се за Ейб. Той имаше талант да се справя с ключалки и всякакви подобни технологии. Впрочем в неговия клон на рода имаше доста криптоталанти, както ги наричаха в „Аркейн“. В предишни периоди ги бяха обозначавали с по-директни наименования — като крадци на коли и касоразбивачи. Криптоталантите имаха множество разновидности и особености, но за всички беше характерно едно: те притежаваха свръхестествена способност да преминават през заключени врати, включително в киберпространството. Също както нея, Ейб си изкарваше прехраната, като живееше относително почтено: той проектиреше компютърни системи за сигурност.

Клоуи бутна вратата, след като я отключи, наостри сетивата си още повече и погледна към тъмното антре. Сега ясно чуваше звука от телевизора. Отекна бързият, насечен диалог от някакъв стар филм. Флечър не си падаше по стари филми. Това означаваше, че вероятно е заспал на канапето.

— Флечър?

Никакъв отговор.

Отново я побиха тръпки, макар да не виждаше никаква причина за тях. Не само че Хектор си кротуваше, но и вътрешното ѝ зрение не долавяше нищо обезпокоително. По плочките в антрето нямаше следи от опасна енергия.

Хектор погледна към малкото, тънещо в мрак антре. Сега прояви някакъв интерес, но колкото да отбележи новата обстановка. Разбира се, предвид силната му ненавист към Флечър, не би се развълнувал дори ако го откриеха проснат мъртъв или тежко болен на пода в дневната.

„Мъртъв или болен.“ Стомахът ѝ се присви от тревога.

Флечър беше малко над трийсет. Тренираше по три пъти седмично и се хранеше здравословно. Но не беше нечувано млад и здрав мъж да бъде покосен от недиагностицирано сърдечно заболяване или аневризма.

Отново я заля вълна от безпокойство. Тя пристъпи в антрето и потърси опипом ключа на лампата. Щракна го, но слабата крушка освети само антрето и малка част от дневната. Клоуи различи очертанията на крака на пода. Тялото беше скрито от канапето.

— О, боже, Флечър!

Пусна каишката и се втурна напред, като в същото време посегна към телефона в джоба си.

Коленичи до неподвижното тяло на Флечър и потърси пулс. С облекчение установи, че има слаб, но стабилен пулс. На светлината от антрето и тази от телевизора не се виждаха следи от кръв. Клоуи се зачуди дали е получил някакъв пристъп. Набра номера на Спешна помощ.

Хектор издаде странен виещ звук. Клоуи вдигна глава и видя, че стои в подножието на стълбището и се визира напрегнато в мрака на втория етаж.

Чак сега тя огледа стъпалата и парапета. Замръзна при вида на яростните черни и лилави отпечата̀ци от енергия, които блестяха зловещо в тъмнината.

Хектор изръмжа. Не отместваше поглед от горната площадка.

Операторът от 911 се обади:

— *Какъв е спешният случай?*

— Нахлуване в дома — прошепна Клоуи.

— Въръжен ли е?

— Не знам. На горния етаж е.

— Веднага излезте от къщата, госпожо.

— Има пострада̀л. В безсъзнание е.

— Излезте от къщата. Веднага!

8.

Той седеше пред компютъра и опитваше да не мисли за приспивателните и кошмарите, които го очакваха, когато внезапно осъзна, че нещо не е наред. Усещането го връхлетя като мощен удар. Скочи на крака и потърси безименните врагове в сенките на офиса си, но бързо си даде сметка какво става.

„Спокойно. Това е поредната халюцинация.“ Рядко траеха повече от няколко минути. Освен това знаеше, че нещата, които вижда, не са реални. Сякаш паранормалните му сетива даваха накъсо за момент и мозъкът му опитваше да осмисли настъпилото объркване.

Но това, което се случваше сега, бе различно. Не беше момент на объркване и визуална дезориентация, в който истинският свят му изглеждаше размазан и някак сюрреалистичен, като насън. Не беше и слухова халюцинация. Първата му мисъл беше, че това е друг аспект на новия му талант. И по някаква причина сегашното дълбоко, настойчиво усещане за тревога бе свързано с Клоуи Харпър.

Реши, че безпокойството му е ирационално. В крайна сметка разчиташе твърде много на Клоуи. Ако тя не можеше да открие лампата, той щеше да се окаже изправен пред непробиваема стена. Мислеше за нея непрестанно, откакто си бе тръгнал от офиса ѝ. Стратегът у него опитваше да измисли начин да запази контрол над ситуацията, която много бързо излизаше от контрол.

Но логиката беше дотук. Не можеше да се отърве от усещането, че нещо заплашва Клоуи.

Извади телефона си и набра номера на „Харпър Инвестигейшънс“. На третото или четвъртото позвъняване се обади момичето с готическата визия. Чу музика в стаята. Опера, представете си.

- Там ли е шефката ти? — попита той.
- Работи по един случай — отвърна Роуз.
- Минава полунощ.

— Наблюдение. Бившият ѝ мисли, че една от студентките му го преследва.

— Къде е това?

— Този род информация се смята за конфиденциална в детективските агенции — каза Роуз.

— Тя е в опасност, усещам го — не си направи труда да вложи енергията на новия си талант в думите. Искаше да я изплаши леко, но законите на паранормалната психика си съществуваха — психичните вълни не се предаваха по телефона, в киберпространството или чрез някакви други високотехнологични устройства. Но той все пак беше стратег. Беше доловил близостта между Роуз и Клоуи при посещенията си в офиса следобеда. Не беше трудно да отгатне как да използва това.

— Наистина ли? — попита Роуз недоверчиво, но загрижено.

— Виж, нали знаеш, че шефката ти е нещо като медиум?

— Знам, разбира се.

Изпита облекчение, че говори с човек, който вярва в паранормалното.

— Аз също имам такива способности — каза той. — Повярвай ми. Клоуи е в опасност.

— Добре, това наистина е необичайно. Аз самата се чувствам изнервена в последните двайсетина минути. Клоуи казва, че имам силна интуиция. Изчакай, ще ѝ се обадя.

Той излезе от кабинета си и отиде в дневната. Видът на наскоро обзаведения му апартамент със студен под от полиран бетон и лъскави мебели от стъкло и стомана не помагаше по никакъв начин за облекчаване на напрежението му. Отиде до огромните прозорци и се загледа към ширналия се залив Елиът и светлините на Западен Сиатъл, докато чакаше. Задаваше се нова буря. Усещаше я.

Роуз се обади много скоро. Сега вече звучеше сериозно изплашена.

— Не вдига телефона. Прав си, нещо не е наред. Знаех си, че тази невестулка използва историята с лудата мажоретка, за да манипулира Клоуи.

Той се отправи към вратата, търсейки ключовете в джоба си.

— Каж ми адреса.

— Какво ще правиш?

— Ще я намеря.

— Мини да ме вземеш. Ще дойда с теб.

— Ще загубя време.

— Моля те! Нямам кола. Трябва да отида при нея.

Тревогата в гласа на Роуз ставаше все по-осезаема. Тя започваше да се паникьосва.

— Къде се намираш?

— Апартаментът ми е срещу този на Клоуи. Точно над офиса на фирмата. Ще те чакам на тротоара отпред.

9.

Силна миризма на керосин се носеше откъм стълбището. Хектор отново изръмжа. Чу се внезапен и ужасяващ съскащ звук. Горната площадка на стълбите потъна в пламъци.

— По дяволите — прошепна Клоуи.

— Госпожо? Излязохте ли от къщата? — попита дежурният от 911.

Задействаха се датчиците за дим. Воят им заглуши яростния лай на Хектор. На горния етаж грохотът на пожара звучеше като товарен влак, който набира скорост.

— Повярвайте ми, ще изляза възможно най-бързо — отговори Клоуи.

Затвори телефона, пусна го в джоба си и скочи на крака. Пъхна ръце под раменете на Флечър и забута с всичка сила. Главата му се завъртя. Тялото му помръдна само на сантиметър-два от пода. Сякаш тежеше цял тон.

Дотук с прочутия прилив на адреналин, който придавал нечовешка сила в извънредни ситуации, помисли си Клоуи. Хрумна й, че трябва да премести Флечър от килима на дървения под, където щеше да й е по-лесно да го бутне. Тя пусна раменете му, коленичи до него и започна да го търкаля към вратата.

За нейна изненада, този подход свърши работа. Главата на Флечър подскочи върху килима няколко пъти по време на търкалянето. Сигурно на сутринта щеше да има синини, помисли си Клоуи, но поне щеше да е жив. Може би. Ако успееше да го избута през вратата, преди горящата къща да рухне върху тях.

Хектор вече не бе на себе си. Тичаше между входната врата и подножието на стълбището и не спираше да вие.

— *Вън!* — заповяда му тя. Използваше тази дума винаги, когато му съобщаваше, че излизат на разходка.

Кучето се подчини. Избяга на стъпалото пред вратата, влачейки каишката си.

Клоуи успя да добута Флечър до голия под и се изправи с олюляване. Димът вече се стелеше и на първия етаж. Закашля се. Този път хвана ръцете на Флечър и го дръпна рязко. Той се доближи до вратата с почти половин метър.

Яростен писък долетя откъм стълбището.

— *Пусни го!* — слаба жена, облечена в модерен черен гащеризон с качулка, се появи в основата на стълбището. Гледана през гъстия дим, тя изглеждаше като призрак на побъркана мажоретка. Отблясъците от огъня танцуваха върху русата ѝ коса и се отразяваха от лъскавото оръжие в ръката ѝ. Лицето бе единственото нещо у нея, което не беше непоносимо сладникаво. Красивите ѝ черти бяха изкривени от ярост. — Той не е твой — изкрещя тя. — Флечър е мой. Той ми принадлежи. Остави го на мира!

Клоуи веднага я разпозна по описанието, което Флечър ѝ беше дал. Мадлин Гибсън. Пресни следи от дива енергия струяха по стълбите зад нея. Маниакалността винаги генерираше изобилна сурова енергия.

— Всички трябва да излезем оттук — настоя Клоуи, опитвайки да надвика пищящата аларма. Успя да примъкне Флечър още малко към вратата. — Не се тревожи, той ще бъде твой веднага щом излезем навън и сме в безопасност. Повярвай ми, аз не го искам.

— Казах ти да го оставиш на мира — Мадлин се прицели с пистолета си. — Той е мой.

— Ела с нас, Мадлин. Флечър ще бъде твой, щом излезем, обещавам ти.

— Не, той ще остане тук с мен. Не можеш да го изведеш — гласът на Мадлин стана писклив. — Не го давам на никого. Казах му, че е само мой, но той не ми повярва.

Клоуи по-скоро долови, отколкото чу движението зад гърба си. Със закъснение осъзна, че Хектор вече не лае. Той прелетя през вратата, отправен към Мадлин. Движеше се бързо и ниско.

— Хектор, не! — извика Клоуи.

Но беше прекалено късно. По-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно, Мадлин насочи пистолета към кучето и натисна спусъка. Чу се оглушителен гръм и Хектор се строполи на пода.

Поразена, Клоуи погледна към него.

— Хектор — прошепна тя.

Мадлин насочи дулото на пистолета си към Флечър. Сега лицето ѝ беше ужасяващо спокойно и овладяно. Тя се готвеше да натисне спусъка за втори път.

— Чакай! — извика Клоуи. Пусна Флечър и пристъпи към Мадлин. Наложил се да прекрачи мъртвото тяло на Хектор, за да стигне до нея. — Още не. Флечър е в безсъзнание. Ако го застреляш сега, той ще умре, без изобщо да разбере, че е трябвало да бъде с теб. А ти искаш той да разбере, нали?

— Да — лицето на Мадлин се напрегна. — Той трябва да разбере.

Въпреки сирената на димните детектори, Клоуи долови шум от затръшване на врата на кола пред къщата. Не отместваше поглед от Мадлин Гибсън.

— Хайде — каза тя. — Трябва да го събудим и да му обясним всичко. Защо спи впрочем?

— От курабийките — отвърна Мадлин. — Счуках хапчето и го сложих в тестото за курабийките. Оставих му ги пред вратата с бележка, че са от нея. Той не трябваше да ги яде. Това беше тест.

— Тест — повтори Клоуи.

— За да видя дали разбира, че тя не е за него. Ако беше изхвърлил сладките на боклука, щях да знам, че не се интересува от нея. Но копелето ги изяде.

— Ясно — вече беше съвсем близо до Мадлин, почти можеше да я докосне. — Това обяснява всичко.

— Ти не трябваше да си тук — каза Мадлин.

— Не се тревожи, веднага си тръгвам.

Тя докосна рамото на младата жена. Мадлин сякаш не забеляза.

Джак се появи в рамката на вратата. В същия момент някаква енергия изпълни антрето. Клоуи усети, че горещите вълни са насочени към Мадлин, но ръката ѝ още бе върху рамото на младата жена, когато я връхлетя ураган от кошмари.

Усещането бе като докосване до оголена електрическа жица. Физическият контакт с Мадлин бе причината и тя да поеме голяма част от шока. Ужасни чудовища, наизлезли от праисторическия мрак в дълбоките пластове на психиката ѝ, се вихреха в съзнанието ѝ. Призраци, духове и всякакви кошмарни твари се носеха във вълните от

енергия, изпълваща малкото пространство. Ужасяващи образи проблясваха в съзнанието ѝ и се стопяваха.

Разнесе се пронизителен влудяващ писък. Беше писък на жена, видяла ада. „Не съм аз, помисли си тя. Мадлин е.“ Ахна и рязко дръпна ръка от рамото ѝ, за да прекъсне физическия контакт. Кошмарите веднага изчезнаха. Останала без дъх, с биещо до пръсване сърце, Клоуи се облегна на стената.

Най-после Мадлин спря да пици. Остана за миг вцепенена, потрепери и се строполи на земята. Пистолетът изтрака на пода.

Джак Уинтърс пое контрола над ситуацията.

— Роуз, помогни ѝ да изтеглите мъжа — каза той, като мина край Клоуи. — Аз ще се погрижа за жената.

Роуз хвана едната ръка на Флечър. Клоуи стисна другата. Двете го повлякоха към вратата, издърпаха го отвън на стъпалата и после надолу, на моравата. Клоуи погледна назад към горящата къща и видя Джак, който се появи, метнал Мадлин през рамото си. Другата му ръка крепеше безжизненото тяло на Хектор. Той спря за момент, за да изрита нещо през вратата. Предметът се приземи на тревата до Роуз.

— По дяволите! — възкликна Роуз. — Тя е била въоръжена!

— Не го докосвай — каза Клоуи. — По пистолета са нейните отпечатъци. Ще послужат за доказателство.

Още трепереше заради леденото море от кошмари, обгърнало сетивата ѝ в продължение на няколко секунди. Колкото и да беше ужасно, тя знаеше, че не го е изпитала в пълна степен. Не можеше дори да си представи какво е било усещането за Мадлин.

Погледна Джак, който се приближаваше, понесъл изпадналата в несвяст жена и Хектор, за да ги спаси от горящата къща.

Беше като ангел на отмъщението.

10.

Джак стоеше на разстояние от Клоуи, докато тя говореше с полицая. Хектор беше жив. Един от парамедиците го беше прегледал и бе превързал раната на главата на кучето. Според него Хектор щеше да прескочи трапа. Един добросърдечен съсед бе предложил да заведе Хектор до най-близката спешна ветеринарна клиника.

Роуз стоеше близо до Клоуи и я подкрепяше мълчаливо. Джак осъзна, че той също иска да стои близо до нея, но си даваше сметка, че не е уместно да го прави.

Той не беше един от близките ѝ. Беше само клиент, при това клиент, който я бе помел с психобуря от кошмари. Беше цяло чудо, че тя не припадна като Мадлин. Навярно се дължеше на собствения ѝ талант.

Линейките откараха Флечър Монро и Мадлин Гибсън. С Мадлин замина и един полицай, въпреки че тя все още беше в безсъзнание, когато я качиха на линейката. Монро бе започнал да се пробужда, докато го наместваха на носилката. Джак го чу да казва нещо за курабийки.

Пожарникарите бяха потушили пламъците, но къщата още димеше. Плетеница от маркучи заемаше моравата, лампите на линейките и пожарните продължаваха да мигат, а улицата бе потънала във вода. Съседите бяха наизлезли и сега стояха на малки групички и наблюдаваха от разстояние.

— Криминолозите ще изследват курабийките, но както изглежда, Гибсън ви е казала истината, тоест наистина е сложила в тестото някакво приспивателно — обясни полицаят на Клоуи и провери записките си. — Изчакала до полунощ и после се върнала, за да подпали къщата и него самия — вдигна глава. — Мислите ли, че е възнамерявала да се самоубие, след като убие Монро?

— Тя изобщо не беше в състояние да разсъждава — Клоуи скръсти ръце под гърдите си. — По-скоро не. Не мисля, че се канеше

да умре в пожара. Просто искаше да е сигурна, че никоя друга жена няма да притежава Флечър, тоест господин Монро.

— Казвате, че тя е негова студентка?

— *Била* му е студентка. Миналия семестър, доколкото знам. Двата са излизали, но после семестърът свършил, а с него — и връзката им. Сетне тя започнала да преследва господин Монро. Станало й навик да се появява тук среднощ и да му оставя малки подаръци на стъпалата пред вратата.

Полицаят кимна.

— Напълно достатъчно, за да се изнерви човек. Монро уредил ли си е ограничителна заповед?

— Не. Той се надяваше да избегне евентуален скандал в колежа. Трябваше да направя инкриминиращи снимки, които смяташе да използва в разговора си с нея. Казах му, че това вероятно няма да свърши работа, но той беше убеден, че ще се справи със ситуацията, ако му набавя снимките.

— Кое го е накарало да мисли, че може да води рационален разговор с нея? — попита замислено полицаят.

— Господин Монро е психолог.

Полицаят направи гримаса.

— Ясно. Е, много ви благодаря, госпожице Харпър. Някой ще се свърже с вас, за да запише показанията ви. Кажете ми адреса и телефона си.

— Имам визитка — Клоуи погледна надолу, сякаш очакваше да намери визитка в някой от джобовете на шлифера си. За миг на лицето й се изписа объркване. — Визитките са в чантата ми в багажника на колата.

— Аз ще я донеса — обади се Роуз. — Дай ми ключовете, Клоуи.

— Ключовете — тя бръкна в джоба си, извади връзка с ключове и я подаде на Роуз.

Асистентката й се отправи забързано към малката кола, паркирана надолу по улицата. Полицаят огледа Клоуи замислено.

— Чувал съм за вас, госпожице Харпър. Вие бяхте консултант в случая с убийствата на „Андерсън Пойнт“ миналата година, нали?

Клоуи погледна през рамо, сякаш проверяваше дали Роуз е открила колата.

— Аз осигурих на детектив Такахаши известна информация — каза тихо тя. — Благодарение на нея той успя да идентифицира заподозрения.

— Знам. Случаят беше в задънена улица. Казват, че Такахаши работел денонощно. Държал папката на бюрото си, но така и не успял да постигне напредък, докато не дошъл пробивът благодарение на вашата информация. Помня ситуацията със заложниците накрая. Голям шум се вдигна.

— Да — гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Пратиха откаченото копеле в болница „Уинтър Коув“. За късмет на всички, той намери начин да се обеси. Спести на щата много пари.

Роуз се върна с визитката.

— Сигурна ли си, че си добре? — тя огледа Клоуи от главата до петите. — Да нямаш изгаряния някъде?

— Добре съм — отвърна Клоуи. Подаде визитката на полицаия и изчака да се отдалечи, за да поговори с хората, които излизаха от буса на криминолозите. Тя погледна първо Роуз, после Джак. — Не ме разбирайте погрешно. Наистина се радвам да видя и двама ви, но всъщност какво правите тук, при това заедно?

— Чу какво каза господин Уинтърс на полицаите — отвърна Роуз. — Той се разтревожи, като научи, че си сама на това наблюдение.

— Обадох се на Роуз и ѝ зададох няколко въпроса — обясни Джак. — Тя ми каза, че си тук сама.

— Обадил си се в офиса ми посред нощ? — на изцапаното ѝ със сажди лице се изписа недоверие. — И двамата решихте да дойдете незабавно, за да видите дали съм добре?

— Клоуи — каза тихо Роуз, — господин Уинтърс имаше предчувствие. Аз също. Колко пъти си ми казвала да не пренебрегвам това, което ми подсказва интуицията?

— Съжалявам — Клоуи разтърка челото си. — Не се оплаквам. Просто не разбирам как ви е хрумнало, че нещо не е наред.

— Залагам твърде много на теб — Джак хвана ръката ѝ. — Започваш да трепериш.

— Тук е студено.

— От адреналина е — обясни той. — Кара те да се чувстваш неспокоен. Трябва да поседнеш.

— Всъщност мисля, че имам нужда да пийна нещо — каза Клоуи.

— Да, разбирам. Ще те закарам до дома ти.

— Колата ми е тук — каза тя.

Навярно не желаете да бъде в една и съща кола с него, след като я беше опарил.

Роуз изсумтя.

— Сякаш си в състояние да шофираш! Размина се на косъм. Господин Уинтърс е прав. Нека той те закара до офиса. Аз ще се погрижа за колата ти.

Клоуи я гледа мълчаливо няколко секунди, накрая се отказа да спори и кимна:

— Добре.

Той я настани на предната седалка, после заобиколи от другата страна на колата. Свали коженото яке, което миришеше на пушек, и го хвърли на пода отзад. Седна до нея.

Когато Джак затвори вратата, миниатюрното пространство изведнъж се пропи със стряскащо усещане за изключителна интимност. Той осъзнаваше близостта ѝ. Тя миришеше на пушек и на жена, приливът на адреналин едва започваше да отшумява. Клоуи бе отворила сетивата си максимално, когато той влезе в къщата. Беше го усетил веднага. Той също бе задействал паранормалната си чувствителност. Сега и двамата бяха обгърнати от последствията от преживяното. Джак осъзна, че е възбуден, всеки мускул в тялото му беше стегнат и твърд.

Беше чувал слухове за еротичната енергия, генерирана от двама души със силен талант, които са сексуално привлечени един от друг. Беше срещал не една жена със силен талант през годините и бе изпитвал приятното пробуждане на сетивата. Но никога не бе връхлитан от подобно усещане. „Я се вземи в ръце!“

Седяха мълчаливо няколко минути и наблюдаваха случващото се пред къщата.

— Ти спаси кучето ми — промълви Клоуи след малко. — Навярно спаси и Флечър, и мен. Благодаря.

— Моля.

Тя отметна кичур коса от очите си.

— Хектор се нахвърли върху Мадлин. Опитваше да ме защити. Никога преди не съм го виждала да прави подобно нещо. Мисля, че в някой друг живот е бил обучаван за куче пазач.

— Може би. Или е действал инстинктивно. Хектор е силен. Парамедикът беше почти сигурен, че ще се оправи.

— Благодарение на теб. Но трябва да го прибера от ветеринаря възможно най-скоро — добави тя разтревожено. — Той се бои да не го изоставя. Ако се събуди в непозната обстановка...

— Ветеринарят знае какво трябва да направи.

— Да, предполагам — тя издиша бавно. — Съжалявам, не съм съвсем на себе си.

— Разбираемо е.

Тя се огледа, сякаш за пръв път виждаше колата.

— Хубава кола — каза.

— Благодаря.

— Обаче ще мирише на пушек, след като сляза от нея — опита се да закопчае предпазния колан. — Почистването сигурно ще ти струва цяло състояние.

— Мога да си го позволя. Всъщност не си единствената, която мирише на пушек и сажди.

Тя погледна през рамо към задната седалка, където Джак бе хвърлил якето си.

— Така е.

Клоуи направи още няколко неуспешни опита да закопчае колана си. Той се пресегна и го закопча вместо нея. Тя издиша, облегна главата си назад и затвори очи.

— Съжалявам — каза Джак накрая. Не се сещаше какво друго да добави. Какво можеш да кажеш на жена, след като си я поразил с вълна от кошмари?

— Особен талант имаш, няма спор — отвърна тя. Гласът ѝ звучеше абсолютно неутрално. — Това е вторият ти талант, доколкото разбирам. Този, който според теб означава, че си поразен от проклятието на Уинтърс.

Той гледаше димящата къща.

— Все още се уча да го контролирам. По очевидни причини не съм имал възможност да правя експерименти.

— Да, ясно ми е какъв е проблемът.

Навярно я беше ужасил и щеше да сънува кошмари седмици наред. Това съвсем не бе най-добрият начин да впечатлиш жена на първа среща.

— Добре ли си? — попита я.

— Разбира се. Малко съм напрегната, нищо повече. Сигурно е от адреналина, както каза.

Той едва сдържа усмивката си. Това беше коравият частен детектив, нает от него.

— Съжалявам — повтори.

— Забрави. При тези обстоятелства нямах нищо против.

Джак запали двигателя.

— Често ли се занимаваш с подобни случаи?

Клоуи отвори очи и се загледа право напред.

— Почти никога. Мразя този тип ангажименти. Винаги се забърква някаква каша.

— Роуз спомена, че Монро бил бившият ти.

— Бивш приятел, не съпруг. Престанахме да се виждаме преди няколко месеца. Миналия семестър той излизал с Мадлин Гибсън. Когато опитал да приключи връзката, тя започнала да го преследва. Мадлин не могла да разбере Флечър. Не осъзнавала, че той действа по напълно предвидим модел.

— Какъв модел?

— Всеки семестър си избира нова студентка от един от курсовете, които води, и започва връзка с нея. Тази връзка неизменно приключва в края на семестъра. За Флечър новият семестър означава ново гадже. Той е въплъщение на серийната моногамия.

— И Мадлин не го приела добре, когато той ѝ обяснил правилата?

— Не. Ставала все по-настойчива. Постоянно го чакала пред залата, където той чете лекциите си. Срещал я във фитнес клуба, където тренира. Пред дома му започнали да се появяват малки подаръци. Цветя. Кафе и понички. Идвала винаги след полунощ. Флечър опитал да говори с нея, но тя се изсмяла и каза, че само го дразни.

— Значи той те е наел?

— Ние спряхме да се виждаме, но си останахме приятели. Той знаеше с какво си изкарвам прехраната, разбира се. И отчаяно искаше

проблемът да се потули.

— Каза на полицая, че Монро се тревожел да не се компрометира в колежа.

— Връзките му със студентки не са останали незабелязани. Имало е оплаквания от преподаватели във факултета, както и отвратителни клюки. В колежа със сигурност не е нещо нечувано преподавател да има връзка със студентка. Но когато това се случва отново и отново, хората го забелязват. И повечето не го одобряват.

— С други думи, Монро е бил заплашен от възможността да загуби работата си.

Тя завъртя глава и го погледна.

— Бързо схвана картината.

— Имам талант на стратег, както знаеш. Умея да виждам цялостната картина и същественото в нея.

— Да. Флечър се страхуваше, че може да загуби работата си, ако предяви официално обвинение към Мадлин. Смяташе сам да се справи с нея.

— И е дошъл при теб, за да се сдобие с доказателства.

— Открих доста неща в интернет, разбира се. Удивително е какви неща пишат хората в блоговете и личните си сайтове. Ползват киберпространството като личен дневник. Мадлин споделя много за връзката си. Манията ѝ е безспорна, но не може да бъде уличена, че преследва Флечър. Написала е, че е подарила на Флечър няколко дребни подаръка и че той не ги е оценил. Той искаше снимки като доказателство за случващото се.

— И ти си поела случая, защото си го съжалила.

— И защото все още сме приятели. Виждах, че е много притеснен. Флечър е добър човек. Интелигентен. Забавен. Уравновесен. Със страхотно чувство за хумор. Какво мога да кажа? Харесвам го.

— И не си имала нищо против, че е прекратил връзката ви в края на семестъра?

— Всъщност аз бях тази, която прекрати връзката — каза тя.

— Защото си научила за серийната му моногамия?

— Не, разбира се, че не — беше искрено изненадана. — Моделът на връзките му беше една от двете му най-добри черти от моя гледна точка.

— А коя беше втората?

— Страхът от обвързване. Проблемът се появи, когато Флечър откри, че и аз имам страх от обвързване, и се опита да ме промени. Навярно заради някаква погрешно насочена проекция.

— Погрешно насочена проекция — той осъзна, че още се мъчи да разбере какво означават серийната моногамия и проблемите с обвързването. Не беше очаквал да чуе нещо подобно.

— Нещата помежду ни станаха още по-сложни, когато казах на Флечър, че имам един по-особен талант. Мисля, че в този момент той започна да ме възприема като пациент.

— Да смятам ли, че Монро не вярва в паранормалното?

— Той има докторска степен по психология. Разбира се, че не вярва в паранормалното — Клоуи въздъхна. — В крайна сметка нямах избор, трябваше да сложа край само след няколко срещи. Изобщо не стигнахме до леглото. Роуз смята, че това все още не дава мира на Флечър, но на мен не ми се вярва да е така.

— Защо?

— Защото веднага си намери друга. Върна се към обичайния си модел. Не изглеждаше да страда заради раздялата ни. Мисля, че ме възприе като професионален неуспех, нищо повече.

— Защото не е могъл да ти помогне да се справиш с проблемите си?

— Да — кимна Клоуи.

— Как се запозна с него?

— Посещавах негов лекционен курс. Мислех, че ще ми бъде от полза в работата.

— Какво точно преподава Монро?

— Криминална психология.

— Научи ли нещо?

— Научих, че психолозите търсят обяснения и мотиви. А аз съм просто частен детектив. Аз търся лоша психична енергия.

Джак излезе на магистралата и се отправи към града. В този час почти нямаше коли. Светлините на високите сгради в центъра, включително и тази, в която живееше, блестяха в нощта.

— Наистина ли смяташ, че серийната моногамия и проблемът с обвързването са положителни качества? — попита той след известно време.

— Шегуваш ли се? Почти бях убедена, че той е идеалният мъж. Когато му представих теорията си, той изглеждаше искрено развълнуван. От друга страна, мъжете обикновено се радват, когато чуят нещо такова. Изобщо не мога да разбера защо после променят мнението си. Леля Филис казва, че мъжете просто са си такива.

— Навярно ще съжалявам, че съм попитал, но каква по-точно е теорията ти?

— Обяснявам моите проблеми с обвързването. Давам ясно да се разбере, че всяка връзка, която започвам, най-вероятно ще бъде краткотрайна и че не желая никакво обвързване. Държа мъжът да разбере, че е свободен да ме изостави, когато си поиска, без да изпитва вина — тя се намръщи леко. — Но поради някаква причина накрая аз съм тази, която зарязва другия.

— Истинска романтичка, а? — попита той с равен тон.

— Не мога да си позволя да бъда романтичка, господин Уинтърс. Не и с моя талант.

Той ѝ хвърли бърз въпросителен поглед.

— Какво общо има с това талантът ти?

— Трудно е да се обясни — тя опря глава на облегалката и кръстоса ръце. — А и вече няма значение.

— Защо?

— Защото се отказах от серийната моногамия. Преди около година влязох в нова фаза. Признавам, че по едно време с Флечър се изкушавах да се върна към серийната моногамия, но осъзнах, че няма да се получи.

— И каква е новата фаза?

— Пълно въздържание.

Той отново се почувства като в небрано лозе.

— Въздържание?

— Във въздържанието има друг вид свобода.

— Така ли? Не бях чувал.

11.

Той паркира на улицата пред сградата, в която се помещаваше „Харпър Инвестигейшънс“. Клоуи слезе, преди да успее да ѝ отвори вратата. Енергията припукваше във въздуха около нея. Това поддържаше сетивата му отворени и нащрек.

Клоуи бръкна в джоба на шлифера си и извади ключовете. Някакво странно приспособление се появи в ръката ѝ заедно с тях и падна на тротоара. Чу се приглушено изтракване на метал.

Джак го вдигна и го погледна на светлината на лампата.

— Дори няма да питам — каза той, след като ѝ го върна, — защото прилича на супермодерен шперц за отваряне на брави и сигурно притежанието му е абсолютно незаконно.

— Получих го като подарък за рождения си ден.

— От някое бивше гадже ли?

— Не, от братовчед ми Ейб.

— Твоите роднини правят интересни подаръци.

Тя отвори вратата и пристъпи в миниатюрното фоайе. Джак я последва и затвори вратата. Клоуи пое по стълбите, като се опираше на парапета. Когато той хвана другата ѝ ръка, тя не възрази.

Джак веднага осъзна, че физическият контакт е грешка. Това засили сексуалната възбуда, от която кръвта му кипна, и всичко в него се разбушува. За миг си представи как я обладава там, на стълбището. Не беше халюцинация, а неудържимо желание.

Спряха на втория етаж, за да може Клоуи да си почине.

— Неловко ми е — прошепна тя. — Не знаех, че съм толкова отпаднала.

— Изтощена си — каза той. — Монро е едър мъж. Колко дълго го влачи?

— Намерих го в дневната.

Джак разбра, че тя беше положила огромни усилия, за да довлече Монро чак до антрето. Освен това се бе озовала пред пистолет, насочен

към лицето ѝ, бяха стреляли по кучето ѝ, а тя самата бе станала жертва на изгаряща вълна от кошмари.

— Имаше тежка нощ — рече той.

— Ами, след като го казваш...

Роуз се появи на площадката на третия етаж.

— Току-що говорих с ветеринарната клиника — съобщи тя. — Хектор е добре, но са го приспали, за да зашият раната му. Още спи. Казаха, че можем да го вземем сутринта. Добре ли си, Клоуи? Изглеждаш така, сякаш ще заспиш всеки момент.

— Няма — отвърна Клоуи и се качи на следващото стъпало. — Първо трябва да пийна нещо. И да си взема душ. Определено имам нужда от душ.

Джак отново я хвана за ръката и почти я пренесе до третия етаж. Роуз отвори вратата.

— Най-последно у дома — измърмори Клоуи. — Ще трябва да ме извините. Не мога да изтърпя миризмата на пушек нито секунда повече.

Тя изчезна вътре. Роуз я последва. Джак се поколеба за момент, но разсъди, че никой не му беше казал да си тръгва и не бе хлопнал вратата под носа му. Това беше почти покана. Той влезе в апартамента и затвори вратата след себе си.

Стаята, нетипично за Сиатъл, грееше в богатите, топли цветове на Средиземноморието. Стените бяха боядисани в наситени нюанси на кехлибар и охра. Килимът беше с някакъв абстрактен рисунък в керемидено и ръждивочервено. Канапето с цвят на мед беше покрито с възглавнички във всички цветове на дъгата. Пищни зелени растения в червени керамични саксии бяха подредени край прозорците.

Роуз се върна с купчина дрехи, които воняха на пушек.

— Клоуи харесва ярките цветове — обясни тя.

— Виждам — кимна Джак.

Той се замисли за студения си апартамент, в който доминираха стоманата и бетонът. Всички казваха, че му подхожда. Имаше чувството, че това не е точно комплимент.

— Можеш да се измиеш в кухнята — каза му Роуз и кимна към мивката. — Аз ще пъкна тези неща в пералнята.

— Благодаря — всъщност се нуждаеше от душ, но не му се искаше да си тръгва. Щеше да остане, докато Клоуи не го изгони.

„Във въздържанието има друг вид свобода.“ Как ли не.

Той нави ръкавите си и пушна водата в мивката. Роуз изчезна в миниатюрното перално помещение. Чу я, че пуска пералнята. Когато се върна след минута, тя отвори един шкаф и извади бутилка червено вино.

— Мислех, че частните детективи винаги пият уиски — каза той.

— Клоуи опита. За съжаление, оказа се, че уискито не й харесва — младата жена извади една чаша от шкафа.

— Ще пийнеш ли?

— Не, благодаря.

Роуз остави бутилката и чашата на масата. На лицето й се изписа загрижено изражение.

— Тя ще се оправи, нали?

— Клоуи? Изглежда добре. Преживяването я разтърси, но иначе е напълно невредима. Защо?

— Когато излезе от онази къща, изглеждаше така, сякаш е надзърнала в ада. Не съм я виждала така, откакто...

Млъкна рязко.

— Откога, Роуз? — подкани я той.

— Откакто разреши случая от „Андерсън Пойнт“.

— Тя ми каза, че рядко поема такива ангажименти като тази вечер.

— Вярно е. Не й харесват такива случаи, нарича ги каша. Казва, че истинският й талант е да търси загубени неща, като твоята лампа.

— Много я бива за това, нали?

— Гениална е. Сам каза, че има паранормални способности.

Той се отпусна на един стол.

— Случайно да знаеш дали е постигнала някакъв напредък по моя случай?

— Тя не ти ли каза? — Роуз наля половин чаша вино. — Следобед намери лампата ти във Вегас.

— *Какво?*

— Ами според нея е същата лампа, но утре ще уреди да я представят на собственика. Ако всичко се развие както трябва, вдругиден ще лети до Вегас, за да се увери, че това е истинската лампа, а не някакво копие. Казва, че не може да бъде сигурна, докато

не се озове в една стая с лампата. Да провери излъчването ѝ, нали се сещаш.

Вцепенен, той се втренчи в гърба на момичето, не можеше да повярва на ушите си.

— Аз се опитвам да открия проклетата лампа от години. По-рано го правех от време на време, но през последния месец не съм се занимавал с абсолютно нищо друго. И съм с талант на стратег. А ти ми казваш, че тя е открила лампата за един следобед?

Клоуи се появи на вратата.

— Казах ти, че съм добра.

Той я погледна и усети как всичко в него се напрегна. Беше облечена в бял хавлиен халат. Косата ѝ бе увита с кърпа. Изглеждаше зачервена и затоплена, но в очите ѝ още се таеше напрежение.

— Да — кимна. — Каза ми го.

— Не съм сигурна, че лампата, която открих, е истинската — тя седна до масата, взе чашата и отпи голяма глътка вино. — Надявам се да се уверя лично възможно най-скоро.

— Ще дойда с теб.

— Не. В никакъв случай — махна с ръка и отново отпи от виното. — Общуването с колекционери, най-вече с онези от тях, които притежават паранормални предмети, е изключително деликатно. От опит знам, че не е добре клиентът да присъства на преговорите. Подобни неща се уреждат най-добре от трета страна, довери ми се.

— По дяволите...

— Веднага след като господин Стоун се съгласи да продаде лампата, ще те уведомя. Тогава ще можеш да преведеш парите по сметката му, а аз ще взема лампата и ще ти я донеса. Така стават тези работи.

— Трябва да изясним нещо — прекъсна я той. — Предвид това, което се случи тази вечер, няма да пътуваш никъде без мен.

— О, за Бога! — тя направи физиономия. — Това, което се случи тази вечер, няма нищо общо с твоя случай.

— Проблемът не е в това. Няма да поемаш никакви рискове, докато лампата не се озове в ръцете ми.

Клоуи погледна Роуз.

— Виждаш ли? Вечният проблем с клиентите. Наемат те да решиш някакъв проблем, а после започват да те учат как да си вършиш

работата.

12.

Джак се върна в апартамента си след около час и незабавно включи компютъра. Почти веднага откри новинарските репортажи, които търсеше. Закъснялото залавяне на убиеца от „Андерсън Пойнт“ беше отразено доста подробно заради драматичния му финал. По онова време не му бе обърнал особено внимание, защото не беше в града и се занимаваше с важна сделка в Южна Калифорния.

Убиецът бе успял да се изплъзне на полицаите, изпратени да го арестуват, и бе взел заложник. Беше се барикадирал в къщата с момичето и бе заплашил, че ще го убие.

„Заподозреният Ричард Сойър каза на преговарящите, че е натопен от частния детектив Клоуи Харпър, която работи за тийнейджърката, взета от него за заложница. Младото момиче е дъщеря на убитите Джон и Илейн Транър. Сойър предложи да размени пленничката си за госпожица Харпър. Полицията отказа, но в крайна сметка госпожица Харпър използва създалата се суматоха и влезе в къщата.

Какво се е случило след това, не е съвсем ясно. Малко след влизането ѝ в къщата Харпър се появи заедно със заложничката, като и двете бяха напълно невредими. Когато полицаите нахлуха в къщата, откриха Сойър в безсъзнание на пода. Изглежда, е получил някакъв пристъп.“

Няколко месеца по-късно се беше появило продължението на историята:

„... Трийсет и една годишният заподозрян за убийството на двойката от «Андерсън Пойнт» е признал за извършените убийства, но е обявен за невменяем и няма да бъде съден. В момента се намира в психиатричната болница «Уинтър Коув», където вероятно ще прекара остатъка от живота си.“

Три седмици по-късно имаше една последна новина. Беше съвсем кратка:

„Ричард Сойър, призналият вината си убиец на двойката от «Андерсън Пойнт», е бил намерен мъртъв в стаята си в психиатричната болница «Уинтър Коув». Смъртта му е резултат от самоубийство...“

Трябваше да порови малко повече, докато открие името на дъщерята на убитата двойка. Тя беше снимана заедно с Клоуи на излизане от съдебната зала. Повечето татуировки бяха дискретно прикрити от палтото, а гримът ѝ не беше толкова силен, но Джак лесно я разпозна. Роуз.

Изключи компютъра и отиде до прозореца, където се загледа в нощта. Замисли се за прилива на психична енергия, който бе усетил, когато мина през вратата на горящата къща. Енергията, която извираше от Клоуи. Тя тъкмо беше посегнала към рамото на Мадлин Гибсън.

— Е, Клоуи Харпър — каза той на глас. Думите отекнаха в тишината на студеното, изпълнено със стомана и бетон пространство. — Какво щеше да се случи, ако не бях пристигнал точно в този момент? Щеше ли Мадлин Гибсън мистериозно да изпадне в безсъзнание, както Ричард Сойър? А освен това мислех, че единственото нещо, което можеш да правиш с таланта си, е да разчиташ енергията на сънищата. Какви тайни криеш?

Остана загледан в мрака известно време. Накрая отиде в спалнята си и извади шишенцето с приспивателните.

13.

Кипящ мрак изпълва пропастта. Тя се взира в нея и знае, че никаква светлина не може да проникне в дълбините ѝ. Този глад, който я раздира, не може да бъде утолен.

Той е виновен. Той е отговорен за пробуждането на тази ненаситна нужда. Но той се отдалечава от нея. Казва ѝ, че не я иска, че тя не може да го притежава.

Ако това е истина, никой не може да го притежава.

Нещо не беше наред. Не беше нейната енергия. Не беше нейният сън.

Клоуи рязко се събуди. Сърцето ѝ биеше трескаво и нощницата ѝ бе влажна от пот. Инстинктивно потърси с ръка Хектор, но неговото топло тежко тяло липсваше от леглото ѝ. Със закъснение си спомни, че той е в клиниката.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти. Постепенно пулсът ѝ се успокои. Случилото се тази вечер бе просто лош късмет, който я бе връхлетял в неподходящ момент, помисли си тя. Беше отворила напълно сетивата си, когато докосна Мадлин Гибсън. И точно в този момент, благодарение на Джак, Мадлин се потопи в буря от кошмари.

Не съществуваше такова нещо като телепатия и не беше възможно да сънува съня на друг човек. Но енергията на сънищата на определени хора в момента на сънуването бе много по-силна от енергията в будно състояние. В състояние на активно сънуване енергията на сънищата не само се прехвърляше върху всичко, което човек докосваше, но и насищаше атмосферата около него.

Още от юношеските години, когато се бе развил талантът ѝ, тя се чувстваше зле дори само ако се намираше в близост до човек, който сънува. Физическият контакт в такъв момент само влошаваше нещата.

Тази вечер, когато Джак бе насочил енергията си към Мадлин, той всъщност я бе потопил в бушуваща вълна от кошмари. А в същия

момент Клоуи я докосваше. Шокът бе изключително тежък и напомняше преживяванията ѝ при досега с Ричард Сойър, когото беше приспала.

Лош късмет в неподходящ момент, това бе всичко. Случваха се такива неща, когато човек имаше работа като нейната.

Но преживяното ѝ беше разкрило от първа ръка какво представлява зараждащият се талант на Джек да генерира кошмари.

Интересно.

14.

— Още чай? — попита Филис.

— Да, благодаря — Клоуи подаде чашката и чинийката си.

У дома, в апартамента си, тя пиеше чай в голяма керамична чаша, но тук, в елегантния дом на леля ѝ в Куин Ан Хил, се използваше само фин порцелан, скъп кристал и излъскани сребърни прибори. Разбира се, не беше без значение обстоятелството, че леля Филис можеше да си позволи да плаща на икономка на пълен работен ден и да поддържа луксозния си стил на живот.

Хектор се беше опънал пред прозореца с изглед към градината, която, на свой ред, гледаше към залива Елиът и централната част на Сиатъл. Той очевидно не забелязваше скъпите неща около себе си. Беше с превръзка, която скриваше част от главата му и едното ухо. Конусовидната яка на врата, която му пречеше да свали превръзката, малко разваляше бойната му осанка, но той беше достатъчно голям мъжкар, за да я приеме като посегателство на достойнството му. Филис му беше дала нова играчка, когато пристигнаха. Това му бе достатъчно.

От десетилетия наричаха Филис Харпър *Медиум на звездите*. Тя беше довереница на артисти, продуценти, медийни магнати и други знаменитости, които царуваха в Холивуд. В допълнение тя консултиреше множество политици, шефове на корпорации и фигури от подземния свят. На покритите с розови копринени тапети стени в дневната ѝ бяха окачени нейни снимки с прочути личности. А парите за къщата бяха дошли от солидната поредица богати любовници.

След като официално бе обявила, че се оттегля от активна дейност, тя се бе преместила в родния си Сиатъл. Вече не поемаше нови клиенти, но все още приемаше обаждания по телефона от хора, които бяха търсили съветите ѝ през всички тези години, както и от бившите си любовници.

Клоуи открай време имаше силна връзка с леля си. Филис беше единствената от семейството, която истински разбираше таланта ѝ. Това може би се дължеше на обстоятелството, че притежаваше сходна

дарба. Въпреки че Клоуи беше по-силният талант от двете, те страдаха еднакво от негативните ефекти, съпътстващи чувствителността към енергията на сънищата.

Филис вдигна чайника с обсипаната си с диаманти и други искрящи камъни ръка. Намигна на Клоуи.

— Днес определено излъчваш сияние. Как се казва?

— Той ми е клиент, лельо.

— Да, знам всичко за глупавото ти правило. Знаеш, че не го одобрявам. Имала съм връзки с доста клиенти през годините и това не ми е навредило по никакъв начин.

— Ти си живяла в Холивуд, а аз живея в Сиатъл.

— Не разбирам какво значение има това — Филис наклони чайника, за да налее чая. — Не мисля, че някога съм виждала подобни нюанси в енергийното ти поле — остави чайника. — Трябва да е много интересен мъж.

— Така е, но това не променя факта, че ми е клиент — настоя Клоуи. — Освен това ти казах, че навлязох в нов етап от живота си.

— Да, етапа с въздържанието. Абсурдно решение — изрази неодобрението си Филис. — Сигурна съм, че ще ти мине. Но разбрах, че си тук по работа. Какво мога да направя за теб?

— Новият ми клиент ме нае да открия стара семейна ценност. Леля Беатрис и чичо Едуард ми помогнаха да я намеря. Изглежда, че в момента въпросната вещ е собственост на Дрейк Стоун. Той все още изнася шоуто си във Вегас.

Филис грейна.

— Познавам Дрейк. Очарователен мъж. Помня колко беше разтревожен, когато се появи слухът, че е гей. Но аз успях да го убедя, че шумотевницата може да се използва по начин, който да подпомогне кариерата му.

— Знаех си, че го познаваш. Мога ли да те помоля да му се обадиш по телефона и да ме представиш? За незначителен частен детектив като мен не е лесно да се добере до звезда като Стоун.

— Разбира се, скъпа. Какво да му кажа?

— Че имам клиент, който много би искал да купи една старинна лампа от него.

— Няма проблем. Това ли е всичко? — Филис леко се намръщи. Това надали беше толкова лесно след множеството пластични

операции, направени през годините. — Защо имам чувството, че нещата не са толкова прости, колкото изглежда?

— Клиентът ми се казва Джак Уинтърс и семейната ценност е Горящата лампа. Това говори ли ти нещо?

— О, боже! — прошепна Филис. Енергията, която струеше от нея преди миг, изведнъж помръкна. Силно гримираните ѝ очи се присвиха подозрително. — Това със сигурност усложнява нещата. Мислиш ли, че наистина е Уинтърс? Тоест, истински наследник на Никълъс Уинтърс? Името не е чак толкова рядко срещано все пак.

Клоуи се замисли за урагана от кошмари, който я бе връхлетял предната нощ.

— Почти съм сигурна, че е наследник на Уинтърс.

— За какво му е лампата?

— Смята, че ще се превърне в паранормално чудовище, ако не я намери.

— Но той не може да не си дава сметка, че всички тези стари истории за Никълъс и Горящата лампа са просто митове и легенди.

— Убеден е, че са истина.

Филис изсумтя.

— Значи му хлопа дъската.

— Ако отказвам да работя с всеки клиент, на когото може би му хлопа дъската, след седмица ще съм фалирала.

— Как те е открил?

— Призна, че е успял да проникне в досиетата на „Аркейн“, за да открие силен талант, който разчита енергията на сънищата.

— И е попаднал на теб? Но ти не си регистрирана в Обществото. Никой Харпър не е.

— Очевидно „Аркейн“ не са изпусkali семейството ни от поглед през годините.

— Надменни копелета — настръхна Филис. — Искам да знам кой им е дал правото да определят правилата за всички останали, които притежават някакъв талант. Ако получавах по едно петаче всеки път, когато някой от „Джоунс и Джоунс“ е предупреждавал член на семейството ни, че се занимава с нещо, което според „Аркейн“ създава лоша репутация на паранормалното, щях вече да съм богата жена.

Клоуи се усмихна.

— Ти си богата жена, лельо.

— Не говоря за това и ти го знаеш.

Клоуи кимна и отпи от чая си. Нямаше смисъл да навлиза в подробности. Всички от семейството знаеха, че „Аркейн“ и „Джоунс и Джоунс“ трябва да се избягват, където и когато е възможно.

— Повярвай ми, при тези обстоятелства господин Уинтърс — също като мен — няма никакво желание да привлеча вниманието на Обществото.

— Хм. Значи двамата със сигурност имате нещо общо, нали?

— Да ме сватосваш ли се опитваш, лельо Филис?

Възрастната жена въздъхна.

— Съжалявам, скъпа. Не исках да те дразня. Но се тревожа за теб и тази история с въздържанието. Само защото не можеш да сключиш традиционен брак, не означава, че не можеш да се забавляваш.

— Уморих се да разяснявам теорията си на мъжете. Винаги става едно и също. Отначало скачат от радост, като чуват, че не желая обвързване. Мислят, че това е идеалният вариант.

— Сбъдната мъжка фантазия.

— Но когато открият, че наистина не желая дългосрочно обвързване, полудяват и започват да предявяват претенции към мен. Нещата са добре само ако изчакам да бъде изоставена. Но откъде търпение да чакам това да се случи?

— Знам, скъпа — опита да я успокои Филис. — Трябва да се научиш да подхождаш по-деликатно.

— Опитвам се, лельо, но накрая все пак се оказва загуба на време и енергия — всички тези хитрости и маневри, до които прибягвам, за да убедя тези уж интелигентни мъже, че е време да продължат напред и че решението си е тяхно — Клоуи не можеше да води спокоен разговор на тази тема. Огорчението направо струеше от нея. — Не само е изтощително, а и стресиращо.

— Не е лесно, съгласна съм. На младини смятах, че ще е по-лесно, ако избирам женени мъже — сподели Филис. — Те имат мотив да търсят дискретно уреждане на нещата. Но колкото и да е странно, женените се разстройваха не по-малко от неженените, когато опитвах да сложа край. Сигурно е свързано с мъжкото его.

— Знаеш, че аз не общувам с женени мъже — напомни ѝ Клоуи.

— Знам, скъпа. Поредното ти правило. Наистина не проумявам как се оправяш с толкова много правила. Винаги съм смятала, че правилата убиват цялото забавление и спонтанност в живота.

— А и проблемът с преспиването — продължи Клоуи, игнорирайки репликата. — Рано или късно мъжете искат да отидем някъде на романтичен уикенд. По дяволите, рано или късно аз самата искам да отскоча до Хаваите за няколко дни. Но те направо превъртат, когато чуят, че трябва да резервираме две отделни стаи, дори и след като ги уверя, че аз ще платя за втората.

Филис кимна мрачно.

— Защото осъзнават, че никога няма да те притежават напълно. Мъжете винаги искат това, което не могат да имат.

— Фиаското с преподавателя по психология преди няколко месеца беше последната капка, която преля чашата на търпението ми. За Бога, Флечър Монро изглеждаше идеален за мен. Как така се оказа, че съм сбъркала генерално?

— Е, казах ти, че не е добра идея да се обвързваш с хора, чиято работа е свързана с психологията. Те винаги се опитват да те променят.

— Това беше грешка, признавам.

— Но не трябва да се отказваш от любовта и от нормалния или що-годе нормален сексуален живот — настоя Филис. — Млада си, здрава си. Хормоните ти бушуват. Не преставай да вярваш, че ще откриеш онзи специален човек, който ще приеме да имате връзка според твоите условия.

— Мъж, който ще приеме връзка с жена, която няма да спи в едно легло с него? Ха! Какъв е шансът според теб?

— Знаеш ли, в предишните векове не е било необичайно съпрузите и съпругите да спят в отделни спални.

— Мисля, че това е характерно само за аристократите — намръщи се Клоуи. — Навярно защото единствено те са можели да си позволят втора спалня и защото браковете в тези кръгове са се сключвали не по любов, а поради други съображения.

— Предполагам, че е така — съгласи се Филис. — Но все пак този подход към брака има някаква традиция.

Клоуи я погледна.

— Ти си можела да си позволиш втора спалня. Можела си да си позволиш дузина спални. Но така и не си се омъжила.

За нейна изненада, Филис въздъхна замечтано.

— Ами, да кажем, че така и не намерих подходящия мъж.

— Признай, че на жени като нас не ни е писано да се омъжват, лельо Филис.

— Може би не, но това не означава, че не можем да се наслаждаваме на живота и на мъжете. Мисли за себе си като за пчела, която прелита от цвете на цвете.

Клоуи се опита да си представи Джак Уинтърс като нежно цвете в поле от маргаритки. Но не успя.

— Не мисля, че това сравнение подхожда на господин Уинтърс. Знаеш ли, във въздържанието наистина има някаква свобода.

— Така ли, скъпа? — попита Филис и ръката ѝ застина, поднесла чашата към устните ѝ. — Не съм забелязала.

След час Филис ѝ се обади по телефона:

— Свързах се с Дрейк. Скъпият, помни ме много добре, Бог да го поживи. Каза, че с удоволствие ще ти позволи да огледаш лампата му. Предложи да отидеш утре следобед.

— Чудесно — каза Клоуи. — Много ти благодаря. Мога да пристигна във Вегас и сутринта, ако му е по-удобно.

— Дрейк е в шоубизнеса, скъпа. Не става преди обяд.

15.

Тя изведе Хектор на обичайната разходка следващата сутрин. Все още беше тъмно и ръмеше, типично сиагълско утро. Клоуи облече шлифера и нахлупи шапката над очите си. Само туристите носеха чадъри.

Хектор беше установил територията си скоро след като дойде да живее с нея и Роуз. Ежедневно обхождаше периметъра си, който обхващаше няколко пресечки около Пайъниър Скуеър, като маркираше дърветата и ъглите на сградите. По пътя ги поздравяваха мъже и жени, излизащи от подслоните, входовете, страничните улички и шахтите, където бяха прекарали нощта.

Някои от бездомниците бяха свикнали да спират да си бърбят с Хектор. Знаеха, че той няма да ги съди. От друга страна, той им служеше и като канал за комуникация с Клоуи, която гледеше на тях като на свои нередовни клиенти.

Този, когото мислено наричаше Планинарят заради буйната му брада, се наведе и потупа Хектор по гърба.

— Здравсти, момче — каза той тихо. — Каква е тази смешна яка и тази превръзка? Да не си пострадал?

— Хектор помоли да ти съобщя, че бе прострелян, докато опитваше да ме защити — обясни Клоуи.

— Прострелян, а? Знаем какво е. Ще се справиш ли, момче?

— Ще се справи — отвърна Клоуи. — Той пита как си ти.

— Карам я някак — каза Планинарят на Хектор. — Само дето пак сънувах кошмар снощи. Не мога да се отърва от него. Постоянно ме спохожда.

— Хектор пита дали искаш да ти помогне да забравиш този лош сън — каза Клоуи.

— Много ще съм му благодарен — отвърна Планинарят и продължи да потупва кучето по гърба.

Клоуи отвори сетивата си и постави ръка върху гърба на Хектор, близо до ръката на Планинарят. Подготви се за неизбежния шок и

докосна загрубялата ръка на мъжа.

Усети пронизваща болка и страх. Въпреки че не можеше да види ясно образите от кошмара на мъжа, бързо разчете отпечатъците от енергията. Тя наподобяваше ужасно платно, покрито с мрачни, кървави образи и разкъсани тела. Чуваха се експлозии, стрелба, бръмчене на хеликоптери някъде на заден план. Този кошмар ѝ бе познат. Не за пръв път се сблъскваше с него.

Стисна зъби и се залови за работа — да открие лошите потоци енергия и да насочи противодействаща сила, за да успокои бушуващите черни дупки. Енергийното поле на Планинаря никога нямаше да се нормализира напълно, но поне можеше да му осигури известно облекчение от кошмарите, които го преследваха.

След малко Планинаря се изправи.

— Чувствам се по-добре. Благодаря, Хектор. Приятен ден и на двама ви.

— Благодаря — отвърна Клоуи. — Между другото, как е кашлицата ти тази сутрин?

Планинаря отвърна с остра, лаеща кашлица, после се потупа по гърдите.

— По-добре е.

— Ходи ли на лекар?

— Още не.

— Моля те, отиди. Хектор мисли, че трябва да отидеш.

— Така ли? — Планинаря погледна кучето. — Добре, може и да го направя.

— Днес — настоя внимателно Клоуи. — Хектор иска да му обещаеш, че ще отидеш днес.

— Дадено — обеща Планинаря на Хектор. — Давам ти дума, момче.

Мъжът се обърна, прекоси кръстовището и се отправи към ежедневната си работа — просия по улиците край пазара Пайк Плейс. На пазара имаше клиника за бедни. Клоуи се надяваше този път да изпълни обещанието си.

Беше в спалнята и прибираше някои неща в пътната си чанта, в случай че ѝ се наложи да преспи във Вегас, когато Роуз се провикна от

площадката на втория етаж:

— Клоуи? Флечър Монро е тук. Исква да говори с теб.

Само това ѝ липсваше. Тя постави копринената нощница с дълъг ръкав при грижливо сгънатия копринен чаршаф в чантата и се запъти към вратата. Флечър вече изкачваше стълбите, които водеха към апартамента ѝ на третия етаж. Хектор го изгледа сърдито, обърна се и се оттегли в дневната.

Флечър беше облечен с дънки, разкопчана риза и тениска под нея, с маратонки и без вратовръзка. Имаше леко измачкания и небрежен вид, който бе задължителен в академичната общност. Боже опази някой преподавател от „Пасифик Нортвест“ да бъде сбъркан с представител на корпоративния свят.

Почувства раздразнение от самонадеяността на Флечър, който явно смяташе, че е в правото си да се качва тук и да нахлува в личното ѝ пространство. Вярно, че го бе канила на чай или питие няколко пъти и се бяха целували на канапето. Но сега той ѝ беше клиент.

Това беше един от проблемите, които възникваха, когато човек смеси бизнеса с удоволствието. Гаджетата, които се превръщаха в клиенти — и обратното, никога не възприемаха правилата ѝ. Тя бе принудена да поставя граници, след което мъжете побесняваха.

Тъкмо се канеше да каже на Флечър, че ще се срещне с него в офиса на долния етаж, когато забележа неспокойните петна в енергийното му поле. Той се беше усмихнал непринудено и се държеше, сякаш всичко е наред. Но оттенъците в енергията на съницата му ѝ подсказваха, че все още е дълбоко шокиран от случилото се. Беше се разминал на косъм със смъртта и го знаеше. Щеше да му трябва време, за да се възстанови от преживявания ужас.

— Здравсти, госпожице медиум-частен детектив. Чух, че снощи си ми спасила живота.

Клоуи мразеше, когато я наричаше така. Това беше начинът му да се подиграе на заблудата ѝ, че има някакъв паранормален талант.

— Помогнаха ми — наблюдаваше го внимателно. — Как се чувстваш?

Той спря да се усмихва и въздъхна тежко.

— Имам най-ужасния махмурлук в живота си. Дължа го на приспивателните, които онази кучка е сложила в курабийките, но очевидно можеше и да е по-зле — спря на площадката и хвърли поглед

към апартамента ѝ. — Всъщност съм доста зле. Нямам къде да спя. Знам, че искам твърде много, но дали не бих могъл да остана тук, докато си наема апартамент?

— Съжалявам, Флечър. Невъзможно е. Ще се наложи да отидеш на хотел.

— Загубих всичко в проклетия пожар.

Започваше да хленчи. Клоуи мразеше, когато клиентите ѝ хленчеха.

— Не си загубил банковата си сметка, нали? Или портфейла си? Той не беше ли в панталона ти, когато те влачехме навън от къщата?

— А ти защо не я спря? — попита той агресивно. Тонът му стана още по-непоносим. — Нали за това те наех.

— Нае ме да осигуря доказателства, че те преследва.

— Тя се опита да изгори къщата ми и мен в нея.

— Знам. Бях там.

— И защо не я спря?

Клоуи вдиша и издиша бавно.

— Нещата се развиха твърде бързо. Не знаех какво се случва, за да я спра навреме. Можех само да опитам да те спася.

— Очевидно не си се справила достатъчно добре дори и с това. Казаха ми, че асистентката ти и някакъв непознат дошли и ти помогнали да ме изкараш от къщата.

— Точно така.

— Казаха ми също, че Мадлин Гибсън получила нервен срив и припаднала. Сигурно това е причината да успееш да ме спасиш.

— Сигурно — съгласи се тя. — Виж, Флечър. Бързам. Не ми се ще да изпусна полета.

— И за капак на всичко заминаваш на почивка?

— Не, пътуването ми е по работа.

— Щом няма да бъдеш в града, не виждам какъв е проблемът да остана тук две-три ноци. Това е най-малкото, което можеш да направиш за мен при тези обстоятелства.

— Не, Флечър, боя се, че е невъзможно.

Никой мъж не можеше да спи в нейния апартамент. Дори и когато нея я нямаше. Енергията на сънищата щеше да полепне по чаршафите и леглото ѝ. Тази енергия не можеше да се изпере или отбие. Ако тя позволеше на Флечър да спи в леглото ѝ, трябваше после

да си купува нов матрак, нови чаршафи, възглавници, завивки. Можеше да понесе да спи в някое хотелско легло няколко вечери, ако вземаше необходимите предпазни мерки, но когато ставаше дума за собственото ѝ легло, нещата трябваше да останат непокътнати.

— Какво ти става? — възропта той. — Мислех, че сме приятели.

Преди да отговори, чу приглушен шум и осъзна, че се отваря и затваря вратата към улицата. Тръпка на възмущение премина по тялото ѝ и раздвижи всичко в нея. Нямаше нужда да наднича от площадката, за да види кой се качва по стълбите. Хектор изтича навън, за да посрещне Джак.

— Съжалявам, Флечър. Клиентът ми е тук. Трябва да тръгвам.

— Какъв клиент? — той се обърна и погледна назад към стълбите.

— Този, който ми помогна да спася живота ти.

Джак пристигна на площадката на третия етаж. Той погледна Флечър със същата липса на интерес, която демонстрираше и Хектор.

— Джак Уинтърс — представи се.

— Флечър Монро — Флечър се намръщи. — Вие сте мъжът, който е бил в къщата ми снощи?

— Да.

— Защо, по дяволите, спасихте Мадлин Гибсън?

Джак погледна Клоуи.

Тя присви рамене.

— Казах ти, че клиентите никога не са доволни.

16.

Виктория Найт взе секретния си телефон и избра един номер. След няколко позвънявания новият ѝ бизнес партньор отговори.

— Какво става? — прошепна Хъмфри Хълси. — Някакви новини ли има?

— Първоначалният експеримент определено е успешен. Мина повече от седмица и Уинтърс все още е жив. Не показва признаци на полудяване, нито състоянието му се влошава.

— Значи теорията ви се потвърждава — Хъмфри звучеше екзалтирано.

— Така изглежда — тя се стараеше да говори спокойно, за да не издаде собственото си въодушевление.

— Ясно. Трябва да намерите лампата и талант, който разчита енергията на сънищата, за да задейства лампата възможно най-скоро и да продължим напред.

— Оказва се, че извадихме късмет.

— В какъв смисъл? — попита Хълси.

— Сега и самият Уинтърс търси лампата — обясни тя. — Всъщност се оказва, че той е изоставил всичко друго, включително и бизнеса си, за да търси лампата. Съществува само една причина, която може да го застави да вложи толкова много усилия.

— Вторият му талант е започнал да се проявява.

— Излиза, че дядо ми е бил прав и за възрастта, която играе ролята на генетичен спусък в този процес. Джак Уинтърс е навършил трийсет и шест години преди няколко месеца. Сега той е на същата възраст, на която е бил Грифин Уинтърс, когато се е проявил вторият му талант.

— Логично е генетичната промяна да е обвързана с възрастта. Казахте, че Джак Уинтърс търси лампата?

— Наел е точно такъв талант, който разчита енергията на сънищата, за да му помогне в търсенето. Очевидно и той вярва на легендите.

— Къде е намерил такъв талант? — попита Хълси. — Те са голяма рядкост.

— Наел е някакъв незначителен частен детектив, който случайно притежава такъв талант. Изглежда, са постигнали някакъв успех.

— Откъде знаете?

— Двамата се качиха на самолет за Лас Вегас преди двайсет минути. Съмнявам се, че отиват там да играят хазарт.

— Възможно ли е да са открили лампата?

— Съвсем скоро ще разберем. Изпратила съм двама души да ги наблюдават.

Висшите ешелони на „Нощни сенки“ в момента привидно се бяха притаили, но всъщност битката за власт помежду им продължаваше да бушува. Това беше добре. Временният вакуум на върха на организацията осигуряваше добро прикритие за известно маневриране по йерархичната верига.

На членовете на ръководния Вътрешен кръг на „Нощни сенки“, официално наречен Борд на директорите, им трябваше известно време да се убедят, че техният основател и лидер на организацията вече не е жив. Уилям Крейгмор беше изключително опасен човек, който се бе превърнал в легенда, а такива хора не умираха лесно. Но в крайна сметка бордът заключи, че е мъртъв. Имаше някои въпросителни около причината за смъртта му. Не можеше да се установи със сигурност дали хората на „Аркейн“ бяха открили, че Крейгмор е създател на „Нощни сенки“, и го бяха премахнали, или наистина беше починал от сърдечен удар. Той вземаше стимуланта, приготвен по модифицираната формула, десетилетия наред. Не беше ясно какви са дългосрочните ефекти върху сърдечносъдовата му система. Във всички случаи възможно най-скоро организацията трябваше да поеме в нова посока.

В самото начало Крейгмор не наричаше своята организация „Нощни сенки“. Той я беше основал като напълно законна, но нерекламираща се корпорация. Драматичното название бе измислено от Фалън Джоунс като кодово обозначение на най-големия враг на „Аркейн“ през двайсет и първи век.

Крейгмор знаеше кодовото име благодарение на поста си в Управителния съвет на „Аркейн“. В крайна сметка този драматизъм му беше допаднал и бе възприел името. Навярно това имаше нещо общо с

кариерата му в една от тайните държавни служби на младини. Каквато и да бе причината, последователите на тайната организация, основана от Крейгмор, сега се наричаха Нощни сенки.

Освен загубата на своя лидер и първоосновател, „Нощни сенки“ трябваше да превъзмогнат и тежкия удар, нанесен от „Джоунс и Джоунс“ с откриването и унищожаването на няколко тайни лаборатории, произвеждащи новия психостимулант. Без съмнение хората на върха бяха заети с това да се обвиняват взаимно. Виктория подозираше, че някои от най-високопоставените членове на организацията няма да запазят позициите си.

„Нощните сенки“ бяха жив пример за Дарвиновата теория за оцеляването. Не за пръв път политиката на организацията щеше да доведе до разчистване на сметки в редиците ѝ.

Виктория не се интересуваше какво става във висшите ешелони. Още не. Все едно, не можеше да направи почти нищо, за да повлияе на изхода от боричканията за власт на този етап. Един ден тя щеше да придобие контрол над „Нощни сенки“, но моментът още не бе настъпил.

Непосредствената ѝ цел беше да поеме ръководството на едната от трите оцелели лаборатории за производство на лекарството по модифицираната формула, по-точно лабораторията в Портланд, Орегон.

— Мислите ли, че талантът, когото Уинтърс е наел, е достатъчно силен, за да се справи с лампата? — попита Хълси разтревожено.

— В досиетата на „Джоунс и Джоунс“ фигурира като седма степен.

— Не съм сигурен, че това е достатъчно. Повечето хора с такъв талант виждат само малка част от спектъра на енергията на сънищата. Малцина могат наистина да въздействат на този тип енергия.

Виктория погледна компютърния екран, където можеше да се прочете информация за колоритното семейство Харпър.

— След числото седем има звездичка. „Джоунс и Джоунс“ подозират, че талантът ѝ е много по-силен.

— Но не са сигурни?

— Тази жена никога не е била официално регистрирана в Обществото, нито е била подлагана на тестове. Всъщност семейство Харпър открай време избягват да имат вземане-даване с „Аркейн“.

Сигурно това е още една причина Уинтърс да избере точно Клоуи Харпър. Той не би искал да се обърне към човек, който може да вдигне телефона и да съобщи на „Джоунс и Джоунс“ с какво се е захванал.

— Не можем да продължим с експеримента, докато Уинтърс не открие лампата — заяви Хълси. — Дръжте ме в течение.

— Разбира се, докторе.

Тя затвори телефона и още няколко минути обмисля плана си. Винаги имаше рискове, когато залогът беше толкова висок, но тя бе направила всичко възможно да ги ограничи максимално. Освен това си бе осигурила няколко пътя за бягство и възможност да се покрие, ако нещо се обърка.

Ако замисълът ѝ се провалеше, нямаше да ѝ е за пръв път да изчезне, без да остави следи. След катастрофата в Ориана преди няколко месеца тя беше принудена да унищожи старата си самоличност — Ники Плъмър, и то по начин, който трябваше да е убедителен както за „Нощни сенки“, така и за „Джоунс и Джоунс“. Това, че притежаваше силен талант на хипнотизатор, си имаше своите предимства. Като цяло обаче новото ѝ начинание се развиваше доста успешно.

За разлика от повечето хора, тя вземаше на сериозно старите легенди и митове на обществото „Аркейн“. В края на краищата самата тя беше продукт на една такава легенда.

17.

Клоуи погледна през прозореца на самолета и се възхити на пейзажа на Лас Вегас, който бе като излязъл от приказките. От въздуха се виждаше отчетливата граница между истинското и изкуственото. Също като декорите във филмово студио, екзотичните приказни фасади на казината създаваха квазиреалност.

Зад ренесансовите дворци, средновековните замъци, египетските пирамиди, римските храмове, водопадите, тропическите гори, изкуствените острови и пиратските кораби се простираха километри бетон. Ширналите се покриви на комплексите бяха осеяни с огромни климатици, които поддържаха ниски температури на етажите на игралните зали дори когато навън беше адска жега.

Виждаха се огромните паркинги, гаражи и къмпинги за каравани. После идваха улиците с овехтели евтини мотели и жилищни блокове. А в посока към далечните планински възвишения се простираше пустинята, накъсана тук-там от игрища за голф и райони с ниски храсти.

Но когато човек беше долу, на земята, наред града, виждаше само красивата илюзия, помисли си Клоуи.

— Все още смятам, че това е лоша идея — каза тя. — Никога не водя клиенти със себе си, когато трябва да удостоверя автентичността на даден предмет. Клиентите по правило реагират прекалено емоционално, независимо какъв е изходът.

— Вече го спомена няколко пъти — успокои я Джак. — Повярвай ми, аз не съм емоционална личност.

Вярваше му. Контрол спокойно можеше да е част от името му. Този човек навярно живееше на постоянна диета от лед и студена вода. Но това не го правеше по-предсказуем от клиентите, които бяха подвластни на емоциите си.

— Не забравяй, само аз ще говоря.

— Уточнихме го поне дванайсет пъти — той погледна часовника си. — Как се чувстваш?

— Казах ти, добре съм.

— Успя ли да спиш предните две нощи?

— Спах достатъчно.

— Много ли беше зле?

— Кое?

— Имаше ли кошмари?

— Не се тревожи, не съм се будила от собствените си викове. Виното ме отпусна. Освен това талантът ми е свързан с енергията на сънищата, забрави ли? Мога да се справя с няколко лоши сънища.

— Но тези бяха жестоки, нали?

— Е, Мадлин Гибсън е доста неуравновесена млада жена. Предполага се, че енергията на сънищата ѝ също е нестабилна.

Джак се намръщи.

— Какво имаш предвид? Не беше ли засегната от моите кошмари?

— Не, получих известна доза от нейната енергия — Клоуи се обърна на седалката си и вдигна вежди. — Ти какво мислиш, че се случи?

— Не съм сигурен. Казах ти, не съм имал възможност да направя контролирани експерименти с този проклет нов талант. Но предположих, че когато го използвам, генерирам енергия и образи от собствените ми кошмари поразяват обекта, срещу когото съм ги насочил.

Тя обмисли казаното и поклати глава.

— Признавам, че съм се сблъскала с това само веднъж, но според мен, когато използваш таланта си, ти изпращаш потоци от силна, изключително фокусирана енергия от тъмния край на спектъра. Тази енергия обаче не носи образи от твоите сънища и кошмари. Тя е просто енергия.

— И какво е въздействието?

— Останах с впечатлението, че използваш таланта си, за да предизвикаш тъмната енергия на противника си. Когато поразил Мадлин Гибсън с вълна от психична енергия, ти на практика я принуди да се потопи в собствените си кошмари, не в твоите. Аз се докоснах до излъчването на нейната енергия на сънищата — Клоуи потрепери. — Както ти казах, тя има болна психика.

— Значи всъщност мога да принудя човека да види някакъв собствен кошмар?

— Дори и по-безобидните кошмари водят до силни физиологични промени. Пулсът се ускорява. Дишането става повърхностно. Кръвното налягане се повишава. Хората се будят, плувнали в студена пот. Логично е шокът от внезапно потапяне в кошмар, когато човек е в будно състояние, да предизвика тотална дезориентация и паника, дори припадък, както стана с Мадлин Гибсън.

— Или сърдечен пристъп и смърт — каза мрачно той. — Както стана с мъжа в онази уличка.

— Възможно е — съгласи се Клоуи.

— По дяволите — прошепна Джак, втренчен в гърба на седалката пред себе си. — Новият ми талант ме превръща в най-ужасния кошмар за всеки човек.

Тя обмисля това няколко секунди и се усмихна. Не можа да се сдържи и след миг избухна в смях.

— Какво смешно има тук, по дяволите?

— Не знам — успя да овладее смеха си, но знаеше, че устните ѝ я издават. — Просто начинът, по който го каза. Бих те посъветвала да не се впрягаш толкова много заради този твой нов талант.

— Аз съм двоен талант — настоя той с равен глас. — Това ме прави чудовище според стандартите на „Аркейн“.

— Майната им на „Аркейн“! Според леля ми Филис, те са просто банда надути копелета, които смятат, че имат право да поучават останалите какво да правят. Кой е казал, че семейство Джоунс могат да определят правилата, а всички ние просто да ги спазваме? Много ми се иска да чуя отговора на този въпрос.

За миг очите му блеснаха весело.

— Добър въпрос — съгласи се той благоразумно.

— Обзалагам се, че истинският проблем на „Аркейн“ с двойните или множествените таланти е, че нямат опит с тях. Изградили са някакви предположения на основата на преувеличени легенди за хора с повече от един талант. Но тези хора са били прекалено слаби психически, за да се справят с толкова силен талант. И са действали саморазрушително.

— Съществува и историята на Никълъс Уинтърс — напомни ѝ Джак.

— Да, според легендата Стария Ник опитал да убие Силвестър. Може да се предположи, че семейство Джоунс е подходило недотам справедливо и непредубедено към ситуацията. Както и да е, важното в случая е, че ти не си слаб. Очевидно разполагаш с необходимата сила, за да контролираш втория си талант.

— Засега — каза той мрачно.

— Господин Положително мислене, можеш да спреш да се извиняваш заради случилото се предишната нощ. По дяволите, видът на Мадлин Гибсън с пистолет в ръка беше напълно достатъчен, за да сънувам кошмари. Сега вече знаеш защо мразя такива случаи.

Джак я погледна.

— Харесва ми, когато правиш това.

— Кое?

— Държиш се като печен частен детектив — той скри усмивката си. — Това, което действително ме впечатлява, е, че наистина си печена. Как се сдоби с напълно законно занимание?

Клоуи застина на мястото си.

— Какво намекваш?

Внезапното ѝ наежване видимо го развесели.

— Не се засягай. Не съм тръгнал да съдя никого. Просто съм любопитен. Семейство Харпър има интересни взаимоотношения с „Аркейн“, които не са изцяло дружелюбни, меко казано.

— Повечето ми роднини имат някакъв артистичен талант — каза тя със сериозен тон. — Аз не го притежавам, затова съм намерила друг начин да си изкарвам прехраната.

— Няма да се вържа на това дори и за миг.

— Уверявам те, нямам и грам артистичен талант. Просто ме бива да откривам разни неща.

— Но това не обяснява защо си избрала законен бизнес.

— Нима?

Тонът ѝ беше леден. Но и това не го смути.

— Станала си частен детектив, защото си от добрите. Родена си да поставяш нещата на мястото им. Търсиш отговорите на загадките и помагаш на хората да решават проблемите си.

— И откъде си толкова сигурен в това?

Джак сви рамене.

— Забравяш, че съм стратег. Бива ме да откривам слабите и уязвими страни на хората. Затова съм успял да спечеля толкова много пари.

— Браво на теб.

— Талантът си има своите преимущества — съгласи се спокойно той.

По високоговорителя стюардесата помоли пътниците да се подготвят за кацане. Клоуи изправи седалката си и провери предпазния колан.

— Още нещо, преди да се срещнем с Дрейк Стоун — каза тя.

— Какво?

— Каквото и да правиш, не опитвай да го насилваш да ти продаде лампата. Повярвай ми, никога не върши работа.

— Аз съм стратег, който е забогатял от сключване на сделки.

— Знам, но...

— Повярвай ми, всеки си има цена, Клоуи. Ще знам каква е цената на Стоун пет минути след като се запозная с него.

Тя не се зарадва на думите му.

— Искам да ми обещаеш, че ще ме оставиш да говоря — настоя тя. — Колекционерите са странни птици.

— Не мисля, че може да са по-странни от някои хора, с които съм водил преговори.

— Просто не забравяй, че аз решавам какво да се прави.

— Ти си експертът.

Не това се надяваше да чуе.

18.

— Има дни, госпожице Харпър, в които си мисля, че ако ми се наложи да изпея „Синьо шампанско“ още веднъж, ще превъртя напълно и ще изпотроша всичко на сцената.

Клоуи се усмихна.

— Навярно не е най-подходящият момент да ви кажа, че сте любимият певец на майката на моята асистентка.

Седяха във вътрешен двор с изглед към искрящ тюркоазен басейн, ограден с каменни колони и две редици класически статуи. Денят беше ясен и слънчев, но според Клоуи бе малко хладно за седене на открито, въпреки че бяха в пустинята. Все още беше декември и шестнайсет градуса си бяха шестнайсет градуса, което не бе достатъчно топло дори и по критериите на Сиатъл. Всички обаче се чувстваха добре, защото две газови отоплителни лампи излъчваха приятна топлина над мястото, където седяха.

Тук, във Вегас, дори времето не беше в състояние да попречи за създаването на желаната атмосфера. Сигурно в разгара на лятото, когато температурите надвишаваха четирийсет градуса, в двора на Дрейк Стоун щеше да бъде също толкова приятно. Редицата пръскалки по ръба на сенника щяха да охлаждат пространството с фина водна завеса.

Стоун ги бе посрещнал в типичен за Вегас стил. Беше изпратил лимузина да ги вземе от летището. Барчето в лимузината бе заредено със студена бира, шампанско и най-различни безалкохолни напитки. Дватама с Джак пийнаха газирана вода и се насладиха на луксозното пътуване до Уорм Спрингс Роуд, където се намираше скъпият квартал с частни имения. По пътя минаха край комплекси и търговски центрове, редуващи се с обширни незастроени площи, покрити с ниски пустинни храсти.

Високи каменни стени ограждаха имението на Дрейк Стоун. На портата имаше униформен пазач. Борове и сливи хвърляха сянка в

двора. Главната къща изглеждаше като луксозна средиземноморска вила с басейн и огромен вътрешен двор с пищна зеленина.

Интериорният дизайнер на Стоун очевидно имаше слабост по онова, което във Вегас минаваше за ренесансов стил. Тежко позлатени мебели, тапицирани с брокат, с множество златни пискюли и кадифени възглавнички. Таванът в огромната дневна беше украсен с ръчно изрисувано небе с пухкави облаци и дебели херувимчета. Гоблени покриваха стените.

Стоун се държеше като сърдечен домакин, който очевидно се радваше на компанията на гостите си. Беше облечен с широк елегантен бял панталон, бяла риза с дълъг ръкав, бели сандали и дизайнерски слънчеви очила. На ръцете му имаше много пръстени, а на врата — няколко златни верижки. Златото и скъпоценните камъни изглеждаха истински.

Клоуи знаеше, че е около средата на шейсетте, но възрастта не можеше да се определи по вида му, сякаш бе балсамиран или консервиран. Очевидно се беше подлагал на множество пластични операции, и то от най-високо качество. Челюстта му бе удивително стегната, зъбите — ослепителнобели, а изкуственият тен — с хубав оттенък. Косата му беше гъста и тъмна като на деветнайсетгодишен младеж, макар че младежите вероятно не биха избрали тази бухнала прическа тип Помпадур.

Лесно можеше да се приеме, че Дрейк Стоун е карикатура на някогашната знаменитост от Вегас, но това би било голяма грешка, каза си Клоуи. Филис ѝ бе обяснявала нееднократно, че са необходими интелигентност, прагматизъм, късмет и издръжливост, за да направиш дългогодишна кариера в шоубизнеса, на каквато се радваше Стоун. Още повече че в кариерата си разчиташе на един-единствен хит. Потребни бяха финансова находчивост и връзки, за да се натрупа такова състояние, което да позволи пресъздаването на римска вила в пустинята на Лас Вегас.

У Дрейк Стоун имаше нещо, което привличаше вниманието ѝ, някакво слабо, но ясно забележимо енергийно излъчване. Клоуи го виждаше в психичните отпечатъци. Беше готова да се обзаложи, че Стоун има някакъв слаб паранормален талант, може би втора степен по скалата на Джоунс. Той вероятно не го осъзнаваше. Хората със силна интуиция обикновено приемаха дарбата си за даденост. Но през

годините тя несъмнено бе подпомогнала успеха му в този жесток бизнес.

Отпи от чая, който ѝ сервира икономката на Дрейк. Мъжете пиеха кафе. Клоуи осъзна, че си прекарва добре. Срещите с хора като Дрейк Стоун бяха една от привилегиите в работата ѝ. Но Джак, който седеше на стола до нея, едва прикриваше нетърпението си, докато си разменяха любезности. Тъмните очила скриваха очите му и изражението му беше непроницаемо, но Клоуи усещаше напрегнатото му очакване.

Дрейк се засмя.

— Повярвайте ми, винаги се радвам да чуя, че съм нечий любим певец. Но признавам, щях да бъда поласкан, ако бях любимият певец на асистентката ви, а не на майка ѝ.

— Майка ѝ беше убита преди няколко години — каза Клоуи внимателно. — Споменът за майка ѝ, която е слушала вашите песни, ѝ е много скъп.

— Разбирам — кимна Дрейк със сериозно изражение. — Кажете ѝ, че това е чест за мен.

— Непременно — Клоуи се усмихна. — Вярно ли е, че жените от публиката все още се редят на опашка след представлението, за да ви целунат?

— Вярно е — намигна ѝ Дрейк. — Но аз правя това шоу тук от трийсет години. По онова време жените бяха трийсет години по-млади. По дяволите, аз също. Но стига сме говорили за мен. Как е Филис? Липсват ми мъдрите и съвети.

— Леля ми се чувства прекрасно. Все още приема обаждания от стари клиенти. Можете да ѝ позвъните.

— Ще го направя — каза Дрейк. Той хвърли тайно един преценяващ поглед към Джак и отново се обърна към нея: — Любопитен съм как сте научили, че аз притежавам тази лампа. Купих я преди година от един дилър в интернет. Вие сте първите, които ме питат за нея.

— Работата ми е да търся разни предмети като тази лампа — обясни Клоуи. — Както ви е съобщила леля ми по телефона, господин Уинтърс ме нае да я открия. Той обмисля дали да не я придобие за колекцията си.

Дрейк се обърна към Джак:

— И какво диктува интереса ви към нея?

— Семейна ценност. Загубила се е при едно преместване преди години.

— Значи произхождате от доста интересно семейство — каза Дрейк.

— Защо мислите така? — попита Джак.

— Да го наречем предчувствие. Основава се на това какво приемате за семейна ценност — отвърна Стоун.

— А вас какво ви накара да я купите?

— Предавам се — вдигна ръка Дрейк. — Един дилър се свърза с мен по имейла. Беше видял в някакво списание голяма статия за дома ми. Та този човек ме убеди, че притежава оригинална лампа от края на седемнайсети век, която имала интересна история и подхождала изумително на дома ми. Твърдеше, че е направена от злато и декорирана със скъпоценни камъни. Какво да ви кажа? Бях твърде заинтригуван.

— И се съгласихте да я купите, без да сте я вадели? — попита Клоуи.

— Разбира се, че не — отвърна Дрейк. — Казах му, че искам лампата първо да бъде оценена от експерт. Поканих го да донесе лампата във Вегас. Смятах да я дам на някой местен специалист да я огледа.

Клоуи кимна.

— Едуард Харпър. Той ми е чичо.

— Точно така. Интериорният ми дизайнер го използва за много от нещата, които подбра за тази къща.

— Чичо Едуард е човекът, който ми каза, че вероятно притежавате тази лампа. Но не беше сигурен. Каза, че така и не я видял. Кого наехте да я оцени?

— Никого — отвърна Дрейк, отпи от кафето си и се облегна на стола си. — На сутринта, след като информирах дилъра, че съм уговорил експерт да направи оценка за автентичност, кутията с лампата пристигна в дома ми. Нямаше фактура, нито документи към пратката, никакво име на подател. Опитах да открия дилъра в интернет, но той бе изчезнал. Предположих, че лампата е била открадната и някой е искал да се отърве от нея.

— А защо не изпълнихте първоначалните си намерения — да дадете лампата за оценка от експерт? — попита Клоуи.

— Веднага щом отворих кутията, осъзнах, че това би било загуба на време. На пръв поглед металът прилича на злато, но не е злато. Това ми стана ясно на момента. Златото е меко, а материалът, от който е изработена тази лампа, е твърд като камък. Повярвайте ми, опитах да направя вдлъбнатина на повърхността, но не успях. Това нещо е изработено от някаква модерна сплав.

— Ами скъпоценните камъни? — запита Клоуи.

Дрейк направи гримаса.

— Просто големи мътни парчета стъкло. Нямаше нужда Едуард Харпър да ми казва, че лампата със сигурност не е изработена през седемнайсети век.

— По дяволите — каза Джак с равен тон и погледна Клоуи. — Трябваше да се досетя, че стигнахме до лампата прекалено бързо и лесно, за да е истинската.

Заля я вълна от разочарование и огорчение. Към това се добави и усещане за неловкост. Като цяло се почувства смазана.

— А бях толкова уверена в успеха — тя погледна Дрейк. — Напълно ли сте сигурен за камъните?

— Е, тях също не успях да надраскам, така че е възможно да са някакви високотехнологични кристали — призна той. — Направих няколко опита с чук и после с дрелка. С нищо не можах да пробия повърхността им.

— Почакайте — намеси се Джак, — направили сте всичко възможно, за да унищожите лампата?

Стоун сви рамене невъзмутимо.

— Трябва да призная, че тя предизвика любопитството ми. Нещо в нея ме заинтригува. Но след известно време започна да ми действа потискащо. Не мога да го обясня. Отначало я сложих на специална поставка в една от баните за гости. Като шега, нали разбирате. Но икономката ми каза, че от лампата я побиват тръпки. След известно време осъзнах, че не я искам в дома си. Прибрах я обратно в кутията, заковах капака и я сложих на място, където няма да я виждам често.

Клоуи се прокашля.

— Ако лампата ви е смущавала, защо сте я задържали? Защо просто не я изхвърлихте на боклука?

— И аз не знам — отвърна Дрейк. — От време на време се канех да направя точно това. Но по някаква причина не го сторих. Има нещо странно в нея — той погледна Джак. — Всеки път, когато се наканех да се отърва от нея, ме спохождаше странното чувство, че трябва да я задържа — усмихна се с една от широките си сценични усмивки. — Сякаш съм чакал да се появи истинският ѝ собственик.

„Има нещо странно в нея.“ Искрица надежда проблесна в съзнанието на Клоуи. Паранормалните артефакти имаха уникално въздействие върху хората, привличаха ги неудържимо, особено тези, които притежаваха поне малко талант. Може би Дрейк Стоун беше доловил енергията на предмета. Но лампата на Уинтърс бе изработена през седемнайсети век. Дрейк изглеждаше сигурен, че неговата лампа е съвременно творение.

Джак отново изглеждаше заинтригуван.

— Бих искал да я видя, ако нямате нищо против.

— Елате с мен — Дрейк остави чашата с кафе настрана и стана от стола си. — Честно казано, много бих се радвал, ако ме отървете от нея. По дяволите, готов съм да ви платя, за да я вземете.

Той закрачи през тънещата в зеленина градина.

Клоуи погледна към Джак, но той вече бе скочил на крака и вървеше след Стоун. Тя остави чая си и последва двамата мъже. Познато чувство на въодушевление се надигаше у нея. Интуицията на Харпър винаги ѝ подсказваше кога е на върна следа.

Дрейк мина през лабиринта от растения, статуи и фонтани и се приближи до ниска постройка, скрита зад висок жив плет. Спря, извади ключове от джоба си и отключи вратата.

— Както ви казах, остана в къщата само около седмица — той отвори вратата широко. — Не можах да издържа повече. Момчетата, които поддържат басейна, доста роптаха, когато я прибрах тук, в техния склад, но като се има предвид колко им плащам, сметнах, че могат да я понесат.

— А те от какво се оплакваха? — попита Джак.

— Бяха решили, че в дървената кутия има някакви токсични химикали или пестициди за градината. Искаха да се отърват от съдържанието ѝ.

— Лош мирис ли има? — попита Клоуи.

— Не — Дрейк се усмихна мрачно. — Но каквото и да е, действа на нервите на човек.

Той се пресегна и натисна ключа за осветлението на стената до вратата. После отстъпи встрани.

Сноп тъмна енергия се понесе откъм вътрешността на постройката. Клоуи усети, че не само косъмчетата на врата ѝ настръхват, но цялото ѝ тяло се стегна, а пулсът ѝ се ускори. Побиха я ледени тръпки. Знаеше, че Джак също усеща това течение. Той не каза нищо, но тя се досети, че е отворил всичките си сетива. Енергията пулсираше невидимо в атмосферата около него. Той застана на прага и надникна в сенчестата стаичка.

Клоуи пристъпи напред и надникна иззад рамото му към претъпканото помещение. Няколко секунди по-късно, когато очите ѝ се адаптираха към сумрачната светлина, различи многобройни градинарски инструменти, химикали за водата в басейна и приспособления за почистването му. Не видя никаква дървена кутия.

— В дъното е — каза Дрейк, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Под едно платнище.

Джак свали слънчевите очила, пусна ги в джоба на ризата си и влезе в къщичката, като че знаеше съвсем точно къде отива.

— Ще изчакам тук — каза Клоуи. Той не даде знак, че я е чул.

Атмосферата бе наситена с енергия, но това не бяха зловещите вълни, които се носеха от вътрешността на стаичката. Клоуи включи паранормалните си сетива и погледна надолу. Гореща ултравиолетова светлина маркираше стъпките на Джак.

Тя чу шум от разместване на градинарски инструменти в дъното на помещението. След малко Джак се появи, понесъл дървена кутия под мишница. Със свободната си ръка сложи отново слънчевите си очила.

— Ще я взема — каза той на Стоун. — Колко искате за нея?

— Не сте отворили кутията — отбеляза Дрейк.

— Не е нужно — обясни младият мъж. — Каквото и да има в нея, то ми принадлежи.

Дрейк го изгледа дълго и замислено, после белите му зъби блеснаха.

— Ваша е, господин Уинтърс. Напълно безплатно. Първо, аз самият не съм плащал за нея, и второ, ще ми спестите време и усилия,

защото така или иначе съм решил да се отърва от нея. За мен това е добра сделка.

— Мога да си позволя да платя — настоя Джак.

— Знам това. Вие сте Джак Уинтърс от „Уинтърс Инвестмънтс“, нали?

— Проучили сте ме.

— Разбира се. Богат сте като Бог. Но аз също съм богат. Вземете лампата. Ваша е.

Джак се вгледа в него. Клоуи усети нов прилив на енергия. После Джак кимна веднъж, сякаш да потвърди, че сделката е сключена.

— Длъжник съм ви — каза той. — Ако се нуждаете от нещо и аз мога да ви го осигуря, ще го направя.

— Да, знам това — кимна Дрейк. Очевидно бе доволен от сделката. — Стига ми, че го казвате. Парите не могат да купят всичко, дори в този град. Преди доста време научих, че в някои случаи е много по-важно да ти дължат услуга, отколкото пари.

И затвори вратата на постройката.

19.

— Няма ли да я погледнеш, преди да се качим в самолета? — попита Клоуи. — Не искаш ли да се увериш, че Горящата лампа е в кутията?

— Както казах на Стоун, каквото и да е вътре, то определено е мое — отвърна Джак. — Все пак смятам да я огледам, преди да се върнем в Сиатъл. Но не тук. Не сега.

Двамата стояха пред входа на летището. Дългата лимузина ги остави и малко след това се изгуби в безкрайния поток от таксите и автомобили.

Клоуи погледна часовника си.

— Искаш да потърсим място, където да не сме пред погледите на хората? Разбирам, но самолетът ни излита след час и половина — огледа се. — Предполагам, че можем да вземем такси до някой хотел наблизо, но ще трябва да си наемем стая. Времето няма да ни стигне.

— Точно така, нуждаем се от стая — каза Джак и намести стабилно кутията под мишницата си. Не беше я пуснал нито за секунда от момента, в който я изнесе от бараката за инструменти. Чантата с лаптопа висеше на рамото му. — Ще останем тук тази нощ. Ще разберем как работи тази лампа и ще отлетим за Сиатъл утре сутрин.

Клоуи примигна.

— Не съм сигурна, че това е добра идея.

— Искам да свършим това. Тази вечер.

Тя усети горещата психична енергия, която се завихри около него. Джак беше изцяло съсредоточен върху предмета в дървената кутия, не можеше да мисли за нищо друго. В това състояние нямаше да я чуе, независимо какво му казва. Но беше длъжна да опита.

— Знам, че нямаш търпение да видиш дали лампата може да спре това, което се случва с теб — каза тя, — но аз съм тази, която трябва да я задейства, нали? Нямам представа как мога да го направя. Ще ми трябва време да я разгледам внимателно. Ще ми трябва време да направя някои проучвания в интернет. Време да помисля.

— Какво има да проучваш и мислиш? Лампата излъчва енергия от спектъра на сънищата. Ти имаш талант да разчиташ тази енергия. Предполага се, че можеш да въздействаш на това излъчване така, че да не се превърна в чудовище.

— Представяш го като съвсем проста работа.

— Наистина е проста.

— Така ли? А какво ще се случи, ако не успея?

Той я погледна през тъмните стъкла на слънчевите си очила.

— Според легендите, има две възможности: или ще унищожиш таланта ми, или ще ме убиеш.

— Ето, виждаш ли, след като това са възможностите ми, мисля, че трябва да отделим малко време за проучване и обмисляне.

Джак замълча за момент. Клоуи вече се надяваше, че е оценил и приел мъдрото ѝ предложение, когато челюстта му се напрегна.

— Има още нещо, Клоуи — каза той накрая.

— Какво?

— Ако нещо се прецака, ако не можеш да ме отървеш от този втори талант и да стабилизираш енергията на сънищата ми, ще трябва да изчезна.

— Заради „Джоунс и Джоунс“ ли?

— Доколкото знам, те ме наблюдават от месеци. Може би дори от години.

— Защо, за Бога?

— Защото така постъпва Фалън Джоунс, когато попадне на потенциален проблем, който може да причини главоболия на Обществото. Като пряк и единствен наследник на Никълъс Уинтърс, аз съответствам на профила за опасен враг на „Аркейн“. В очите на Фалън съм нещо като ходеща бомба.

— И как възнамеряваш да изчезнеш?

— Преди година си осигурих документи с друго име. Паспортът и кредитните карти са винаги у мен. Ако лампата не проработи, ще се кача на самолета и ще изчезна.

Тя се прокашля.

— Тъъ, Джак, не мислиш ли, че малко прекаляваш с параноята?

— Говорил съм с Фалън по този въпрос.

— Фалън ти е казал, че те възприема като бомба с часовников механизъм? — попита го изумено.

— Последния път, когато излязохме да пийнем бира. Точно преди да се премести в Скаргил Коув. Двамата се познаваме от деца. Някога бяхме приятели. Той знае историята на лампата, знае и какво ще се случи с мен, ако ме настигне проклятието. И ми съобщи открито какво ще се наложи да направи, ако се превърна в чудовище.

— Наистина ли те е предупредил, че ще те убие? — изсумтя Клоуи, отвратена. — Сигурно така ти се пада, щом си приятел с Джоунс.

— Винаги съм знаел кой е. Казах ти още в началото, че ако бях на негово място, щях да постъпя по същия начин. Обществото носи отговорност за подобни ситуации. Не може да позволи изкуствено създадени престъпници с паранормални таланти да се вихрят на свобода.

— Господи! — тя вдигна ръце с открити длани. — Почакай малко. Ти не си престъпник. Мога да удостоверя това. Разчетох енергията на сънищата ти. Щях да знам, ако си от лошите, защото тяхната енергия е различна. Ти не си от тях.

— Съгласен съм, че още не съм станал престъпник. Но кой знае колко време ми остава, преди нещо в мен да прещрака и да промени енергийното ми поле? Сега, като имам лампата, не мога да губя време. Казах ти, проклетото нещо има навика да изчезва.

Очевидно нямаше и най-малък шанс да го убеди да се качат на самолета.

— Добре — кимна Клоуи. — Да сключим сделка. Ще наемем стая в града. Ще погледна лампата. Ако се почувствам готова да опитам да я задействам, ще го направим. Но ако преценя, че не мога да се справя...

— Трябва да се справиш, Клоуи. Казах ти, не открих друг човек с твоя талант в досиетата на „Аркейн“, който да не работи за Обществото. Дори да бях поел риска да се свържа с някого от тях, нямаше да има полза. Никой няма толкова силен талант като твоя.

Тя въздъхна примирено, лишена от аргументи.

— Леля Филис твърди, че един ден ще си намеря мъж, за когото талантът ми няма да е проблем.

20.

Желанието да извади лампата от кутията, да я докосне, да разбере дали тя може да предотврати промените, които назряваха у него, беше почти неустойимо. Джак се чувстваше така, сякаш трябваше да се пребори с мощна гравитация. Но нямаше да остави емоциите да го ръководят. Все още можеше да контролира демона в себе си и щеше да запази този контрол. Дори с цената на живота си.

Щом се качиха в таксито, помолиха шофьора да спре пред най-близката железария. Клоуи остана в колата, а Джак слезе, за да купи лост и отвертка. Върна се в колата след по-малко от десет минути.

— Карай към стария център — каза той.

Шофьорът го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Къде в центъра?

— Ще ти кажа, когато стигнем.

Шофьорът сви рамене и се отправи към старата част на града. Ако караш такси във Вегас, не задаваш излишни въпроси.

Клоуи също мълчеше. Не каза нищо, когато подминаха лъскавите комплекси и се отправиха към западния център на града, в който нямаше никаква зеленина. Досещаше се, че няма да получи отговор на въпросите си, докато са в таксито, където шофьорът можеше да чуе разговора им.

Джак бе почти сигурен, че може да отгатне мислите ѝ. Навярно беше заключила, че се е поддал напълно на параноята си. И беше права. Както се казваше в старата поговорка, дори параноиците имат врагове, а когато сред враговете ти е „Джоунс и Джоунс“, повече от разумно е да се вземат предпазни мерки. Ако хора на агенцията тръгнаха да го търсят, щяха да започнат от големите хотели, защото там отсядаха богатите като него. Параноята му беше несъмнена. Таксито напусна магистралата и пое по улички, оградени от занемарени двуетажни мотели, задимени стриптийз барове, казина и параклиси за бракосъчетания, с които беше пълен старият град.

Той каза на шофьора да спре в една уличка пред някаква книжарница за порносписания.

Клоуи слезе и застана до него на тротоара. Държеше пътната си чанта в едната ръка, а лаптопа — в другата. Двамата изчакаха таксито да потегли, после тя се обърна и огледа заложената къща и студиото за татуировки пред тях.

— Истинският Вегас — въздъхна.

— Нищо не е истинско във Вегас — Джак намести дървената кутия под мишница и пое чантата с лаптопа в другата ръка. Компютърът не беше единственото нещо в чантата. Носеше багаж за една нощувка и фалшивите документи на името на Джон Стюарт Картър. Той се устреми напред. — Да тръгваме.

Тя тръгна до него, старайки се да не изостава.

— Къде отиваме?

Джак погледна една избеляла от слънцето табела.

— Какво ще кажеш за един час в джакузи в мотел „Тропикъл Гардънс“?

— Не ми хрумва нищо, освен „Пфу, гадост“.

— Добре, така да бъде. Забрави за джакузито. Просто ще си наемем стая. Но да не кажеш после, че не съм ти осигурил забавления.

На рецепцията на мотела не се наложи да показва фалшивата си лична карта. Само съобщи едно измислено име и плати в брой. Типично за Вегас.

Отегченият служител му подаде ключа.

— Приятно прекарване, госпожо и господин Ривърс.

Прекошиха малкото мрачно фойе, подминаха двама старци, седнали пред ротативките, и се качиха по стълбите до втория етаж.

— И аз я усещам — каза тихо Клоуи. Той знаеше за какво говори.

— А аз не просто долавям енергията, която се излъчва от лампата. Странното е, че разпознавам вибрациите. Не са ми непознати. Все едно гледам в замъглено огледало.

Двамата спряха пред стая номер дванайсет. Той пхна ключа в ключалката.

Клоуи го последва в занемарената стая. Посрещна ги мирис на застоял въздух, цигарен дим и белина. Тя сбърчи нос, но не направи никакъв коментар.

— Струва ми се логично — каза вместо това.

Джак затвори вратата и я заключи.

— Струва ти се логично да разпознавам енергията, която лампата излъчва?

— Разбира се — тя остави чантите си. — Ти каза, че лампата е изработена от Никълъс Уинтърс и по-късно е била използвана от неговия наследник Грифин Уинтърс.

— Да — Джак постави кутията на мръсния протрит мокет.

— И двамата са оставили своите психични отпечатъци върху нея. Ти си техен родственик. Това е в гените ти.

Той погледна дървената кутия.

— Можеш ли да определиш възрастта на лампата?

— Не мога да бъда напълно сигурна, докато не я огледам, но енергията, която се излъчва, е много силна. Да, мисля, че предметът вътре може да датира от края на седемнайсети век.

— Стоун беше толкова сигурен, че е модерно творение.

Тя поклати глава замислено. Джак усети раздвижването на енергията в атмосферата и разбра, че е отворила сетивата си.

— Не — каза Клоуи след миг. — Предметът в тази кутия със сигурност не е нов.

Той срещна погледа ѝ.

— Опасен ли е?

— аз усещам само енергията, Джак. Енергията сама по себе си е неутрална. Знаеш това.

Той огледа кутията.

— Просто сурова енергия?

— При това в изобилие. И не е само мъжка. Част от нея е женска.

Отново я погледна изненадано.

— Различават ли се?

— Различавам хората, които са я оставили. Невинаги мога да определя точно, защото тези остатъци от енергия обикновено са твърде неясни, но в този случай долавям някои неща отчетливо. Поне две жени с паранормален талант са имали досег с тази лампа.

Джак обмисли чутото.

— Елинор Флеминг е жената, която е работила с лампата за Никълъс. Аделейд Пайн е помогнала на Грифин Уинтърс.

Клоуи се усмихна леко.

— Трябва да са били интересни жени.

„Като теб — помисли си той. — Не просто интересни. Пленителни.“

— Според легендите, наистина са били забележителни жени — каза на глас. — Всъщност Елинон използвала лампата, за да даде на Стария Ник втория му талант. По-късно нарочно унищожила паранормалните му сетива с лампата. Смятала, че това е абсолютното отмъщение.

— Защо е искала да му отмъсти?

— Не знаеш ли историята?

— Хей, преди да те срещна, смятах, че Горящата лампа е просто един от множеството митове в „Аркейн“. Също като Силвестър и неговата формула.

— А, да, формулата. Още една легенда. Добре, ето какво знам за проклятието. Отначало Никълъс и Силвестър били приятели. И двамата били алхимици, и двамата притежавали силен талант. Освен това били убедени, че не само могат да направят таланта си още по-могъщ, но и да развият допълнителни способности, като използват тайните на алхимията.

— Дотук и аз си спомням историята — каза Клоуи. — Силвестър заложил на химията. Проучвал билки и растения и търсел подходящо вещество.

— Никълъс приложил технически подход. Алхимиците са всеизвестни с опитите си да трансформират желязото с огън.

— А, да. Отколешната мечта да превърнат оловото в злато.

— Стария Ник отишъл една крачка по-далеч. Целта му била да създаде приспособление, което да генерира силни вълни от енергия, способни да отворят каналите между състоянията на будване и сън и да ги оставят открити. Смятал, че така ще получи достъп до допълнителната парапсихична енергия, която се намира в спектъра на сънищата.

— Идеята не е добра. Така се стига до лудостта — тя повдигна вежди. — Или така смятат експертите от „Аркейн“. Прекалено много енергия и стимулация. Човешкият мозък не може да се справи с това наведнъж. Има си причина будното състояние и сънят да бъдат отделени.

— Да, но Ник е бил алхимик. И двамата са били малко луди. А той е имал проблем и с егото си. Бил сигурен, че е достатъчно силен, за да се справи с допълнителната психична енергия.

— И създал лампата. А какво е станало след това?

— Въпреки че изобретил лампата, открил, че талантът му не позволява да я задейства по начин, който да отвори собствените му канали. Заключил, че му трябва човек с талант да разчита енергията на сънищата.

— Някой като мен — вметна Клоуи.

Той ѝ се усмихна.

— Съмнявам се, че съществува някой точно като теб, Клоуи Харпър. Но действително се нуждаел от някого с твоя талант и незнайно защо, бил убеден, че трябва да е жена. Или просто е решил, че ще му е по-лесно да манипулира жена. Отнело му известно време, но накрая открил нужния талант в едно малко селце край Лондон. Елинор Флеминг. Тя се съгласила да задейства лампата, но цената ѝ била много висока.

— Колко висока?

— Настояла да се ожени за нея. Стария Ник се съгласил с тази сделка.

— Нищо чудно, че според легендата е стигнал до такъв зловещ край.

— Елинор запалила лампата. А след това Ник я завел право в леглото.

— Горката Елинор, сигурно е вярвала, че няма нищо нередно да спи с него, щом ще се женят.

— Очевидно. Малко след това Ник започнал да развива втория си талант.

— Подобен на твоя ли е бил?

— Легендата не уточнява какъв точно е бил талантът му. И бездруго няма две напълно еднакви дарби. Но с какъвто и талант да се е сдобил Ник, той се оказал много опасен. Описал е в дневника си първите признаци, че нещо става със сетивата му — кошмари и халюцинации.

— Описал ли е загуба на памет или епизоди с ходене насън, каквито ти казваш, че имаш?

— Не, но страничните ефекти сигурно варират, както е при талантите — прокара пръсти през косата си. — Просто няма достатъчно информация, на която да се опра, тъй като много малко хора в рода ми са били поразени от проклятието.

Тя го изгледа сърдито.

— Престани да го наричаш проклятие.

Той я погледна.

— Можеш ли да предложиш нещо по-подходящо?

— Няма значение. Какво се е случило с Ник и Елинор?

— Изглежда, че връзката им продължила, но Ник прекарвал повечето си време в лабораторията. Тогава започнали да се носят слуховете. Хората, които работели в имението му, разправяли, че виждали демони и чудовища край къщата.

— О, Боже! Той си е правел експерименти с тях.

— Очевидно. Местните селяни започнали да се страхуват от Ник и историите ставали все по-ужасни.

— Така става с повечето легенди.

— Междувременно Ник продължавал да получава халюцинации и кошмари. Той предположил, че Елинор може да реши проблема с помощта на лампата. По онова време тя вече била бременна.

— И без съмнение се готвела за сватбата — вметна Клоуи.

— Точно така. Тя за втори път задействала лампата и успяла да спре кошмарите и халюцинациите. И тогава Ник й казал, че няма намерение да се жени за нея.

— Копеле!

— Той й обяснил, че не е възможно човек с неговото положение в обществото да се ожени за дъщерята на беден търговец, но че нямал нищо против да я задържи като любовница и да осигурява издръжка за детето.

— Колко великодушно.

— Елинор му казала да върви по дяволите.

— Браво на нея!

— Той отново изчезнал в лабораторията си за няколко месеца и се заел да изработва нови кристали за лампата.

Клоуи скръсти ръце и се намръщи.

— Защо нови кристали?

— Тази част от историята също е доста неясна. Мнозина предполагат, че се надявал да използва лампата, за да развие и трети талант.

— Мили боже! Какъв идиот.

— Е, всъщност е бил гениален идиот. Знае се, че успял да направи някакви нови камъни в алхимическата си пещ и да ги вложи в лампата. И тогава отишъл за трети път при Елинон.

Клоуи въздъхна.

— По това време тя вече е била родила сина си, нали?

— Стария Ник проявил известен интерес към момчето. Също като Силвестър, и той бил любопитен дали синът му е наследил неговия талант. Не мисля, че е искал да усложнява живота си със съпруга, но в един момент свършил парите, с които финансирал експериментите си. За да стабилизира положението си, решил да се ожени за дъщерята на богат земевладелец.

— И Елинон е разбрала за годежа?

— Да. Когато Ник се появил отново на прага ѝ, това ѝ се сторило прекалено. Съгласила се още веднъж да запали лампата. И го направила. Но вместо да я използва, за да стимулира третия му талант, тя си отмъстила, като изгорила сетивата му с лампата.

— Какво е станало?

— Двамата се борили. Ник оцелял. Елинон — не.

Клоуи го погледна, потресена.

— Той я е убил?

— Не се знае. Според една теория излъчването, което Елинон предизвикала, се насочило не само към Ник, а и към самата нея. Тя умряла намясто, това е сигурно. Ник оживял, но много скоро паранормалните му таланти започнали да отслабват. Той осъзнал какво се е случило и се побъркал от ярост. Бил убеден, че старият му приятел Силвестър е платил на Елинон да унищожи новите му таланти.

— И затова опитал да убие Силвестър.

— Да. Но преди последната конфронтация той се върнал в лабораторията. Имал достатъчно сили, за да довърши още един камък и да го инкрустира в лампата. Нарекъл го Среднощния кристал. Вярвал, че този камък има необикновени свойства и наличието му е гаранция, че някой от наследниците му ще използва лампата, за да унищожи наследниците на Силвестър Джоунс.

— А след това дошъл сблъсъкът с Джоунс?

— Да. Не очаквал да оцелее в този сблъсък. Затова искал Силвестър да знае, че е подготвил своето отмъщение, което ще се осъществи след години. Не се знае какво се е случило в онзи ден. Знаем само, че когато последната среща между двамата приключила, Никълъс бил мъртъв.

— А какво е станало със сина на Елинор?

— И тази част от историята ли не знаеш?

— Не.

— Силвестър взел момчето и го дал на една от трите си любовници да се грижи за него.

Клоуи го погледна, поразена.

— Силвестър е осиновил сина на Никълъс?

— Официално момчето не принадлежи на фамилията Джоунс. Но се погрижил момчето да получи образование.

— Хм — Клоуи нацупи устни. — Силвестър не е известен като добросърдечен човек.

— Съмнявам се, че го е направил от добро сърце. Сигурно е бил любопитен да види дали синът на Никълъс ще наследи и двата таланта на баща си. А по-вероятно е искал да държи момчето под око, за да е сигурен, че няма да прояви никакви признаци на враждебност към семейство Джоунс.

— С други думи, момчето на Уинтърс е било просто поредният лабораторен експеримент на Силвестър.

— Нито Никълъс, нито Силвестър са останали в историята като добри бащи.

21.

Въженцето, с което се спускаха жълтите завеси на малкия прозорец, беше скъсано. Клоуи дръпна вехтия плат, за да скрие мръсното стъкло и гледката към западналото казино отсреща и кафенето до него.

— Наистина ли смяташ, че „Джоунс и Джоунс“ те държат под наблюдение? — попита тя.

— Когато става дума за Фалън Джоунс, параноята е единствената нормална реакция — каза Джак. Беше коленичил на пода до дървената кутия и се опитваше да я отвори с лоста. — Сега, след като разполагам с лампата, ще се постарая да бъда максимално незабележим, докато не открием дали можеш да я задействаш.

— А ако не мога?

— Тогава ще се наложи да стана повече от незабележим.

Тя застина неподвижно.

— Но къде ще отидеш?

— За твое добро е важно да не знаеш нищо повече по въпроса.

Клоуи въздъхна.

— Е, това място определено е незабележимо. Имам чувството, че стаите тук обикновено се наемат на час, не за цяла нощ. Не ми се мисли кога за последно са сменяли чаршафите.

— Струва ми се, че си права.

Чу как дървото изпраця. Няколко гвоздеа изскочиха. Клоуи превключи на другото си зрение и се съсредоточи върху енергията, която се просмукваше откъм кутията. Видя вихър от тъмна енергия.

— Ако всичко се получи по план, как смяташ да пренесеш лампата до Сиатъл? — попита го.

— Като ръчен багаж. Ти как мислеше, че ще я пренеса?

Още два пирона изскочиха.

— Това може да не е добра идея — каза тя. — Енергията, която се излъчва от нея, сигурно ще изнерви пътниците, седящи до нас.

— Доста хора нервничат, когато летят със самолет. Категоричен съм, че няма да пусна лампата като чекиран багаж и да рискувам тя да отлети за Сейнт Луис или Акапулко.

И последният пирон изскочи от капака. Джак остави лоста на пода. Няколко секунди просто гледа кутията. После повдигна капака бавно и внимателно. Сякаш вдига капака на ковчег, помисли си Клоуи.

Още енергия от тъмния край на спектъра се завихри в стаята. Сетивата ѝ все още бяха широко отворени. Виждаше ледени ултрасини цветове, странно виолетово, зловещо зелено и безброй оттенъци на черно. Като среднощна дъга от много мрачен сън.

Предметът в кутията беше в торба от протъркано черно кадифе. Джак го вдигна, изправи се и го занесе до малката масичка. Бавно развърза въженцето, с което беше стегната торбата. Излъчването стана още по-силно, а оттенъците — по-наситени. Омагьосана от гледката, Клоуи се приближи към лампата.

Кадифената торба се свлече надолу и разкри артефакта.

— Дрейк Стоун беше прав — каза тя. — Трудно може да се нарече красива, но има нещо магнетично в нея.

Лампата беше висока около четирийсет и пет сантиметра. Изглеждаше точно както Джак я бе описал. Тясна в основата, тя се разширяваше към горния край. Беше изработена от необичаен, златист на цвят метал, който изглеждаше странно съвременен, както бе казал Дрейк Стоун, но старият алхимичен дизайн беше ясно различим. Големи мътносиви кристали бяха разположени в кръг точно под ръба.

Клоуи погледна Джак. Той съсредоточено изучаваше лампата, както алхимикът се вира в огньовете си. Потоци психична енергия пулсираха в стаята. Енергията беше тъмна, като тази на лампата, но в нея имаше някаква вълнуваща, смущаваща чувственост. Клоуи веднага разбра какво става: Джак беше в зоната. Осъзна и още нещо. Собствените ѝ сетива откликваха на неговата енергия и започваха да резонират.

Тя обви ръце около тялото си и се съсредоточи върху лампата. Испита внезапна нужда да разведри атмосферата, която се бе установила в стаята.

— Как работи? — попита.

Джак не отговори няколко секунди. Когато накрая го направи, ѝ се стори, че трябваше да впрегне цялата си воля, за да отмести поглед

от лампата.

— Изобщо не знам. В дневника на Аделейд Пайн би трябвало да има някакви съвети и насоки, но той е изчезнал. А без него единственото, с което разполагам, си ти. Ако ти не можеш да поправиш нещата, нямам никакъв избор.

Тя погледна лампата, изпълнена с колебание.

— Абсолютно сигурен ли си, че в теб са настъпили такива промени?

Лицето му се напрегна, очите му пламнаха.

— Вече го обсъдихме. Развил съм втори талант и този втори талант е смъртоносен. Това не е добре. Кой знае с колко време разполагам, преди да започна да полудявам.

— Добре, добре — опита да го успокои тя. — Просто изглеждаш съвсем уравновесен и стабилен. Овладей.

— Засега.

Мрачният му, измъчен поглед ѝ подсказа, че той се е подготвил за най-лошия сценарий. Не беше в настроение да слуша оптимистични прогнози. А и какво знаеше тя за лампата? Това беше неговата лампа и неговото проклятие. Той беше експертът тук, не тя.

Клоуи заобиколи масичката и огледа лампата от всички страни.

— Какво е станало с дневника на Аделейд Пайн?

— Според онова, което са ми разказвали, някакъв търговец на редки книги дошъл при баба ми един ден, докато дядо ми бил извън града по работа. Казал, че е в бизнеса с лични дневници и мемоари от викторианската епоха. Тя му обяснила, че няма такива за продан, но му показала дневника на Аделейд. След няколко седмици забелязала, че дневникът липсва.

— Търговецът го е откраднал?

— Така смяташе баба.

— Ако този търговец е знаел за дневника, чудно как не е поискал да види и лампата.

— Тя казваше, че питал и за стари лампи, но в този момент започнала да се плаши и му отговорила, че нямат никакви старинни лампи. А и било истина. По това време баща ми бил вече женен и лампата била у него. Баба не му дала и дневника, защото била забравила за него. Както и да е, родителите ми се преместили в Калифорния малко след това. И лампата изчезнала някъде по пътя.

— Ти опитвал ли си да търсиш този търговец на редки книги?

— Разбира се. Прекарах месеци в опити да го открия. Но не намерих никакви следи. Сякаш изобщо не е съществувал.

Клоуи си пое дълбоко дъх и допря върховете на пръстите си до ръба на лампата. Енергията на сънищата премина като тръпка през нея. Тя бързо отдръпна ръката си.

— Трябва ми малко време с това нещо — каза на Джак. — Необходимо е да анализирам латентната енергия, която усещам. Никога досега не съм преживявала нещо подобно. Тук има много силна енергия. Ако сбъркам нещо... — замълча, без да се доизкаже.

— Колко време ти трябва?

„Клиентите винаги бързат“, помисли си Клоуи.

— Няколко часа би трябвало да ми стигнат — отвърна тя. — Дотогава вероятно ще съм наясно дали мога да се справя с това или не. Но преди да започна, трябва да хапна. Не съм яла нищо след закуска. Нещо ми подсказва, че работата с това мощно излъчване изисква огромна психична енергия. Ще са ми нужни всички сили — спря за момент, за да се увери, че я слуша. — На теб също.

Джак изглеждаше недоволен, но не възрази. Беше нетърпелив, дори отчаян, но не и глупав. Осъзнаваше, че човек трябва да бъде много внимателен, когато борави с толкова сериозна енергия. Знаеше не по-зле от нея, че няма да е разумно да се впусне в тази буря, ако не е в добро физическо състояние.

Той отиде до прозореца и дръпна леко завесата.

— Отсреща има някакво кафене. На табелата пише, че работи денонощно.

— Като повечето места във Вегас.

Джак отвори пътната чанта и постави лампата в нея, после взе лаптопа. Клоуи взе своята чанта. Двамата слязоха по стълбите, прекосиха фойето и напукания и буренясал паркинг. Ранният декемврийски здрач се бе спуснал над пустинята, но улиците бяха ярко осветени от стари, блестящи и примигващи неонов лампи.

Прозорците на кафенето бяха мръсни като тези на мотела. Плакати на бира примамваха посетителите. Ламинираните маси в сепаретата изглеждаха като забърсани с извънредно стара и мърлява гъба. На малкия бар седяха трима души, надвесени над питиетата си. Гледаха някакъв мач по телевизията, без да проявяват особен интерес.

Сервитьорката изглеждаше мрачна като самото кафене. Чертите ѝ бяха съсипани от цигарите и неумелите пластични операции. Но дългите крака, гърдите със силикон и хубавите скули на някога красивото ѝ лице подсказваха каква е била предишната ѝ кариера. „Бивша танцьорка от шоупрограмите“, помисли си Клоуи.

— Този град е като Бермудския триъгълник за красиви жени — каза тя тихо. — Притегля ги, а после ги погубва. Но те продължават да прииждат на талози. Така и не разбирам защо.

Джак я изгледа странно, преди да хвърли поглед към сервитьорката.

— Към всеки срещнат ли изпитваш съжаление? — попита я, като се обърна отново към нея. — Това би трябвало да е голям проблем за човек с твоята професия.

Незнайно защо, тя почувства желание да се защити.

— Просто си зададох някои въпроси за сервитьорката, нищо повече.

— И измисли цяла история за живота ѝ, която вероятно няма нищо общо с действителността, за да я съжалиш.

— Погледни я още веднъж, Джак.

— Няма нужда. Ще заложа на най-вероятното. След като се намираме във Вегас, където много шоугърли свършват като сервитьорки, смятам, че е доста вероятно да е минала по този път.

Двамата мълчаливо доядоха сандвичите и мазните пържени картофи. Джак плати в брой. Клоуи погледна към купчината банкноти, които той остави на масата, и се усмихна.

— Остави голям бакшиш. Много голям бакшиш.

— Всички го правят във Вегас. За да изглежда, че са спечелили.

— Ха! — усмихна се тя. — Ти ѝ остави голям бакшиш, защото я съжали. Признай си.

— Нищо не признавам. Но ще ти кажа, че постъпих глупаво.

— Защо?

— Защото хората помнят човека, който е бил прекалено щедър.

22.

— Знам, че не искаш да чуеш това — каза тя, — но не мога да се концентрирам, докато крачиш напред-назад из стаята и на всеки пет минути надничаш над рамото ми. Това ме разсейва, меко казано.

Той се закова до миниатюрната баня и я погледна.

— Извинявай.

— Освен това продължаваш да гориш психична енергия, за да компенсираш недоспиването си. Знам, че искаш нещата да станат колкото е възможно по-бързо, но дори и ако по някакво чудо открия как да се справя с лампата, ти няма да си в състояние да поемеш големи дози паранормално излъчване. Изтощен си. Легни да поспиш.

Очите му се напрегнаха заплашително.

— Права си. Не искам да чувам нищо подобно.

— Послушай ме, Джак. Трябва да си починеш, преди да се заемем с този артефакт. Какъвто и да е резултатът от експеримента, ще ти е нужен целият ти талант, за да се справиш. Ако откажеш да поспиш, изобщо няма да се занимавам с лампата.

— По дяволите, Клоуи, аз ти плащам, за да свършиш тази работа.

— Не ми плащаш достатъчно, за да поема риска да те убия — отвърна тя. — Повярвай ми, няма да се отрази добре на бизнеса ми.

— Може би си права — каза той. — Ще взема приспивателно. Така ще изключа напълно за няколко часа.

— Никакви приспивателни — заяви тя твърдо. — Не и когато си имаме работа с толкова силна енергия. Това е прекалено опасно. И без да пиеш лекарства, не можем да предвидим последиците. Седативите ще доведат до усложнения.

Джак разтри уморено тила си.

— Когато пия приспивателни, не ходя насън.

— Лекарството може и да те накара да заспиш дълбоко, но ти не си почиваш истински, сетивата ти не получават отдиха, от който се нуждаят. Трябва ти сън, Джак, здрав сън. Повярвай ми.

— Няма да рискувам. Когато ходя насън, губя всякакъв контрол.

— Аз ще бъда тук.

Устните му се обтегнаха в студена усмивка, която трябваше да изглежда плашеща.

— Ти си основната причина да не искам да рискувам. Преди няколко нощи убих един мъж, докато бях в това състояние, забрави ли?

— Само защото си се опитвал да предпазиш някого. Не се тревожи. Ще те държа под око. Ако забележа нещо странно, ще те събудя.

— Наистина ли мислиш, че можеш да ме изтръгнеш от подобно състояние?

— Навярно не е чак толкова трудно — заяви тя, за да разведри обстановката.

Той я погледна, но не каза нищо.

— Това е енергията на сънищата. Мога да се справя с нея.

— Но ако не можеш? Нямам никаква представа какво мога да направя, докато съм в това състояние.

— Спокойно. Няма да ме нараниш.

— Защо си толкова сигурна?

— Признавам, че талантът ми няма много практически приложения, но върши работа, когато трябва да преценя дали някой е опасен или не — махна с ръка към килима пред него. — Мога да разчета отпечатъците ти. Не представляваш опасност за мен.

— Когато съм буден.

— И когато спиш. А сега върви на рецепцията, наеми съседната стая и легни да поспиш.

Той хвърли поглед към леглото.

— Мога да дремна тук.

— Не — каза тя спокойно, но твърдо. — При никакви обстоятелства не можеш да спиш тук. Иначе аз няма да мога да работя.

Джак се намръщи.

— Защо? Няма да крача, няма да надничам през рамото ти, просто ще спя.

Клоуи бе опитвала да обясни усложненията, свързани с таланта ѝ, на неколцина мъже през годините, но никой от тях не беше повярвал на обясненията ѝ, не и наистина. Също като Флечър, просто бяха решили, че е луда или че има сериозен проблем, който ѝ пречи да

достига до интимност с някого. Но Джак беше различен. Първо, той самият притежаваше талант, освен това си имаше проблеми с енергията на сънищата. Може би щеше да я разбере.

— Когато хората спят, те сънуват, независимо дали после помнят съня си или не — обясни му търпеливо. — Чувствам се напълно спокойна в компанията на повечето хора, когато са будни. Ако не са емоционално или умствено лабилни, тяхната енергия на сънищата е в потиснато състояние. Забелязвам я само ако отворя сетивата си и погледна отпечатъците им. Но когато хората спят, те генерират неконтролируема енергия от спектъра на сънищата. Ако са близо до мен, трябва да поддържам изключителна концентрация, за да не усещам потоците енергия. А при това положение няма да мога да се съсредоточа върху лампата.

Той я погледна разбиращо.

— Трябва да е много странно.

— Повече от странно — потрепери леко. — Енергията на сънищата на възрастните хора е хаотична, странна и прекалено *интимна*. Усещането е изключително натоварващо.

— А енергията на децата?

Клоуи сви рамене.

— Тя не ми пречи. Способността за сънуване явно се развива с времето. Обикновено достига зрелост по време на юношеството, както и всичко друго. Енергията на сънищата на бебетата и малките деца обикновено е толкова бледа, че мога да не й обръщам внимание.

— Дяволите ме взели — каза Джак. — Значи не можеш да спиш с мъж.

— В буквалния смисъл не мога, така е.

— Това е причината за серийната моногамия, както я наричаш. Затова връзките ти не траят дълго. Затова не си се омъжила.

— Казах ти, че *изоставих* серийната моногамия. Сега съм на етап въздържание — отпрати му най-широката си усмивка. — Но по-рано бях мечтала за всеки мъж. Жена, която няма нищо против свалка без трайно обвързване.

Той я гледа известно време.

— Интересна формулировка — каза, без да отмести погледа си от нея.

Необяснимо защо, това я нарани. Тя се обърна към лампата.

— Върви в съседната стая, Джак. Аз ще се погрижа да не забегнеш нанякъде.

23.

Ултравиолетовата светлина помръдна бавно и мудро дълбоко вътре в лампата. Като някакъв праисторически морски звяр, събуден от сън, потоците енергия се раздвижиха и завъртяха. Клоуи гледаше надигащото се сияние, развълнувана и очарована. Беше почти полунощ, но тя най-после беше успяла да раздвижи енергията на лампата. Беше на прав път.

Беше изгасила осветлението в стаята, за да може да се концентрира. Седеше в тъмнината като хипнотизирана от слабата светлина на лампата и опитваше да различи потоците, когато я връхлетя някаква тревога. Появи се изневиделица и моментално помете концентрацията ѝ. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае, че тази смущаваща енергия не идва от лампата. *Джак*.

Скочи и се обърна към вратата на съседната стая. От неоновите светлини на казиното отсреща в стаята влизаше достатъчно светлина, за да види, че вратата е затворена. Тя издиша въздуха, който несъзнателно бе задържала в дробовете си.

Джак сънуваше. Но той спеше повече от два часа и досега не бе усетила никакви странни вибрации. Беше в другата стая и вратата помежду им бе затворена. Не би трябвало да го усеща от такова разстояние. Енергията, която долавяше в момента, беше изключително силна и освен това бе оцветена с такъв нюанс, сякаш бе взел мощен седатив.

А ѝ беше обещал да не го прави.

Тя прекоси стаята и почука с юмрук по вратата.

— Джак? Добре ли си?

Никакъв отговор. Отвори предпазливо вратата, очаквайки да види Джак в леглото. Но той не беше там. Стоеше прав точно до вратата.

— *Джак*. За Бога, изкара ми ангелите.

Тя погледна зад него и видя, че леглото е напълно оправено. Забеляза вдлъбнатината от тялото му върху покривката на леглото,

където явно бе лежал по-рано. Беше свалил само ризата и обувките си и стоеше пред нея по панталон и черна тениска. От неоновата светлина, процеждаща се в стаята, лицето му изглеждаше като маска, но очите му горяха от психичната енергия. Също и следите от стъпките му по килима.

— Джак?

— Аз ще те пазя — думите бяха изречени с леден равен тон, напълно лишен от нюанси и емоции. Това бе гласът на човек в транс.

Клоуи се подготви за шока, който щеше да последва, и го докосна по рамото. За нейна изненада, не се чу припукване от електрическа искра. Не можеше да повярва. Докосваше човек, който бе потънал в дълбок сън, но сетивата ѝ не реагираха на контакта с неговото енергийно поле.

Щеше ѝ се да има поне минута-две да го обмисли, да опита да проумее значението на този факт. Но не разполагаше с никакво време. Трябваше да изведе Джак от състоянието му на сомнамбулизъм.

Той сякаш не усещаше пръстите ѝ върху рамото си. Клоуи предпазливо изпрати още малко импулси, търсейки някакъв модел в потоците енергия. Бързо го откри.

— Джак, събуди се — каза тя.

— Ти си в опасност.

— Не сега. Не тази вечер. Не и от теб — изпрати една успокояваща вълна, за да прекрати притока от особена енергия. Нямаше реакция. Това не беше добре. Досега трябваше да е буден. — Джак, чуваш ли ме?

Той повдигна ръка и докосна лицето ѝ. Очите му още тънеха в сенките.

— Сънувам.

Нов вид енергия изпълни атмосферата. Беше първична, яростно мъжествена и невероятно чувствена. Приливът от енергия разтърси сетивата ѝ, както поривите на вятъра при надигаща се буря блъскат затворените прозорци на залостена къща. Клоуи се обърка и за пръв път се изплаши.

Но под надигащата се несигурност и объркване тя усети чувствената топлина, която се разливаше в тялото ѝ. Разпозна сексуалното привличане. При нормални обстоятелства приятната топлина и възбудата бяха нещо, което можеше да потисне и

пренебрегне, ако се налагаше. Но това, което се случваше сега, не можеше да бъде пренебрегнато — все едно да не забележи светкавица — и вероятно беше не по-малко опасно.

— Да, ти сънуваш — гласът ѝ прозвуча малко дрезгаво. Тя насочи още енергия към Джак, опитвайки да спре разсейването, предизвикано от връхлетялото я желание. Стисна рамото му по-силно.

Енергията проблесна в целия спектър. За нейните отворени сетива тя изглеждаше като искрящ сняг, който се сипеше пред светещите фарове на кола. Нямаше представа как Джак възприема тези искрящи, блестящи вълни светлина, но веднага долови промяната у него.

Джак не просто излезе от транса — той рязко се потопи в будното състояние, понесен от помитащата вълна на енергията, която тя генерираше.

След няколко секунди Клоуи усети как губи съзнание и полита към някаква черна дупка в пода. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Неоновите светлини навън блеснаха като прожектори. Тя инстинктивно покри очите си с длан, но това не ѝ помогна. Когато другите ѝ сетива бяха отворени, не възприемаше светлината с нормалното си зрение.

Инстинктивно се мобилизира и отблъсна бушуващата енергия. Почувства се като плувец, който се мъчи да достигне повърхността на бурно море, докато то се опитва да го всмуче в дълбините си. Измина цяла вечност и започна да мисли, че никога няма да изплува.

Внезапно вълните от силна енергия престанаха да я давят. Вместо това започнаха да резонират на собствените ѝ усещания.

Всичко се случи толкова бързо, че тя не успя да осмисли промяната. Докато си поеме дъх, и вече не се опитваше да блокира енергията на Джак. Тъкмо обратното — откликваше по начин, който не подозираше, че е възможен. Е, може би беше *мечтала* за подобно преживяване, но никога не си бе позволявала да вярва, че е възможно.

Погледът на Джак рязко се проясни. Клоуи разбра със сигурност, че той вече е буден, но наред с това беше и сексуално възбуден. Беше фокусиран изцяло и напълно върху нея.

— Добре ли си? — Джак обви ръце около раменете ѝ. — Какво стана, по дяволите?

— Добре съм — успя да промълви тя, като се стараяше да не проличи, че е останала без дъх. Усещането за силните му ръце предизвика тръпки от вълнение в тялото ѝ. Искаше той да продължи да я докосва. Искаше и тя да го докосне, копнееше да го докосне. — Беше в транс, точно както го описа. Аз те събудих, както ти обещах. Това е част от договора ни.

Пръстите му стиснаха раменете ѝ.

— Можех да те нараня.

— Не — заяви тя уверено. Погледна зад гърба му и провери следите от стъпките му. — Никога.

— Не трябваше да се съгласявам да заспя, без да съм взел приспивателно.

Клоуи постави дланите си върху гърдите му. Мускулите под тениската му бяха толкова приятни за пипане. Тя се престори, че не забелязва приятното усещане.

— Чуй ме, Уинтърс. Няма проблем. Успях да те изведа от трансa точно както ти обещах.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Когато дойдох на себе си, имах чувството, че съм те оставил безпомощна.

— За пръв път опитвам подобно нещо с толкова силен талант като теб. Първия път човек винаги се учи — заби пръстите си малко по-дълбоко в гърдите му. — Трябваше да направя няколко дребни промени, това е всичко. Както ти казах, нямаше никакъв проблем.

Още едно от правилата ѝ. *Никога не показвай на клиента, че не си в свои води.*

Той я погледна с видимо страхопочитание.

— Ти си ужасна лъжкиня — каза накрая.

— Хей, аз се уча бързо, вече знам какво правя. Виж, минава полунощ. Заспивай отново. И каквото и да правиш, не пий онези хапчета.

— А ако отново тръгна да ходя насън?

— Ще се справя. Върни се в леглото, Джак.

— Не искам — каза той и я придърпа към себе си. Без да я принуждава, недвусмислено заяви намерението си: — Не и сам.

Клоуи опита да мисли, но вълнението, което се надигаше у нея, ѝ пречеше да разсъждава.

— Имам правило — прошепна тя. — Никога не спя с клиенти.

— Клоуи.

Само това каза. Името ѝ. Но гласът му беше дрезгав и настойчив. Чувственото желание грееше в очите и аурата му. Енергията се завихри в малкото пространство. Собствената ѝ енергия беше в резонанс с неговата. Желанието гореше дълбоко у нея и изпепеляваше и последните остатъци от предпазливост. Тя знаеше, че ако не изживее момента с този мъж, ще съжалява до края на живота си.

Омагьосана от магията и мистерията на това усещане, тя докосна с пръсти лицето му.

— Да — прошепна. — Да.

24.

Очакването, което тлееше дълбоко в него още от мига, в който откри името ѝ в тайните досиета на „Джоунс и Джоунс“, избухна ослепително.

Той я притегли към себе си, притисна я към тялото си и се наслади на целувката. Клоуи отговори с жар, която разпали сетивата му. Тя преливаше от живот, гъвкава, нетърпелива, разтреперена от възбуда. Устните ѝ се разтвориха. Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

Клоуи отвърна на целувката му със страст, но в прегръдката им се появи някаква неочаквана неловкост. Тя осъзна, че и той като нея не е свикнал с толкова интензивна настойчивост. Двамата се бяха отправили към непозната територия и правеха този скок в неизвестното заедно.

Джак беше сигурен, че много пъти е правил добър секс. Но постепенно осъзнаваше, че никога не е изпитвал нещо подобно. Сега разбираше какво бе липсвало в предишните му връзки. Усещането за дълбока връзка, самото разпознаване, беше опияняващо.

Обхвана лицето ѝ с длани и за миг откъсна устни от нейните.

— Дяволите да ме вземат — каза тихо. — Вярно е.

— Кое е вярно? — попита тя. Устните ѝ бяха влажни, а очите — леко разфокусирани.

Като жена в транс, помисли си той. Прекрасен транс.

— Легендите и митовете, слуховете и разказите под сурдинка в Обществото. От години слушам как други таланти разправят какво е, когато двама души със силни способности слоят енергията си. Но никога не съм го вярвал.

— А, слуховете — Клоуи му се усмихна леко замаяно. — Аз също никога не съм вярвала на тези истории. Досега.

Той я целуна.

— Може би сме пропускали нещо?

— Мисля, че да — захапа леко ухото му и плъзна ръце под тениската му. — Да. Определено.

Усещането за дланите ѝ върху голата му кожа отприщи нов прилив на желание у него. Той хвана края на черното ѝ поло, издърпа го през главата и го хвърли на един стол.

Последва го тъмнолилавият сутиен. Дишането на Джак стана още по-тежко, но той спря за момент, за да се наслади на сладките извивки на гърдите ѝ. Когато беше готов да продължи, тя вече бе разкопчала колана му.

Вдигна я и я отнесе до леглото. Искаше я толкова силно, че свали бързо тениската и панталона си, после се отпусна до нея. Старите пружини изскърцаха и вехтият матрак хлътна под телата им, но никой от двамата не го забеляза. Треската ги бе завладяла изцяло, беше разгорещила кръвта и сетивата им.

Претърколи се по гръб и издърпа Клоуи върху себе си. Усещането за топлото ѝ трептящо тяло предизвика нови искри от енергия. Уханието ѝ беше като мощен еликсир и той бе сигурен, че никога не е бил толкова възбуден.

Клоуи обсипа с целувки раменете и гърдите му. Докосванията на езика ѝ върху голата му кожа го влудиха. Свали панталона ѝ и бавно загали тялото ѝ. Сега единствената бариера помежду им беше миниатюрен лилав триъгълник от памук. Той го избута надолу и се потопа в горещата влага на тялото ѝ.

— Джак. Не издържам. Никога досега не ми се е случвало.

Обърна я по гръб и свали боксерките си. Затаи дъх от усещането, което му причиняваха пръстите ѝ. Тя го тегнеше към себе си, ръцете ѝ се забиха в гърба му, ноктите ѝ оставиха отпечатъци върху кожата му. Нейната кожа беше кадифено мека и прекрасна като топла сметана. Тя беше влажна и гореща, и знойна.

Джак искаше да прекара часове в изучаване на тайните ѝ, но знаеше, че не може да чака, не и този първи път. Нуждата да проникне в нея, да открие къде ще ги отведе това невероятно усещане, беше неустоима.

— Да — каза тя отново. Покана, заповед, молба се сливаха в една-едничка дума.

Той изпълни желанието ѝ. Клоуи го гледаше с премрежени очи.

— Искам те. Искам да разбера какво е.

— Аз също — отвърна дрезгаво той.

Притисна устни към нейните и я целуна силно и дълбоко. Вече се носеше по горещите потоци на невероятното усещане, а тя не изоставаше от него.

Когато Клоуи достигна върха, той я последва в изгарящия дъжд.

25.

Джак спеше и сънуваше. Енергията, която излъчваше, не ѝ пречеше, но нещо в нея не беше съвсем наред. Клоуи се надигна на лакът и го погледна. Той лежеше настрана, с лице към нея, а чаршафът се бе смъкнал до кръста му. Енергията се носеше край тялото му, спокойна, но могъща.

Беше заспал почти веднага след споделеното им пълно освобождаване. Това е добре, помисли си тя. Джак имаше нужда да се отпусне. Но сетивата му отчаяно се нуждаеха от истински здрав сън, а в момента той не спеше дълбоко.

Клоуи се вгледа в тъмната енергия, която тегнеше над отпечатъците върху възглавницата му. Остатъците от нея бяха по-слаби, отколкото преди два дни, когато той бе влязъл в офиса ѝ, но все още се забелязваха. Лекарствата, които бе вземал, очевидно имаха дълъг остатъчен ефект. Това не я изненадаваше. Следите от някои мощни психотропни вещества се задържаха в кръвоносната система дни наред. Тялото имаше нужда от време, за да изчисти последните остатъци от силните лекарства. В случая с приспивателните понякога резултатът бе трайно увреждане на паранормалните сетива. За щастие Джак се възстановяваше. Просто му трябваше още малко време.

А тя можеше да му помогне да постигне здравия, дълбок сън, от който се нуждаеше. Внимателно постави дланта си върху голото му рамо. Той се раздвижи, но не се събуди. Джак не бе загубил самоконтрола си. Клоуи беше сигурна, че той няма да одобри това, което се канеше да направи. От друга страна, ако успееше, Джак щеше да получи жизнено необходимия му пълноценен отдих. Винаги можеше да му обясни и да се извини на сутринта.

Отвори сетивата си в максимална степен и се приготви да се потопи в потоците енергия на сънищата му. Мобилизира се за неприятното усещане, което беше неизбежно при досег с чужда енергия, но за нейно удивление, такова не последва. Потоците бяха силни, но тя не усети болка или шок.

И се зае за работа. Виждаше тъмните нюанси на приспивателните, които разстройваха част от спектъра на съня на Джак. Въздействието им беше много силно, но тя можеше временно да успокои тези смущения, за да му осигури здрав и дълбок сън. По същия начин помагаше на нередовните си клиенти от улицата, когато искаше да им осигури отдих от кошмарите.

Продължи да действа, насочвайки деликатни потоци от психична енергия в полето на Джак.

Внезапно енергията от целия спектър се отдръпна. Поразена, тя загуби концентрация. Преди да успее да се отдръпне, почувства прилив на сурова енергия. Като сърфист, съборен от неочаквана вълна, беше повлечена към дъното на бурно море. Дръпна рязко ръката си от рамото на Джак, с разтуптяно сърце, борейки се за въздух.

Той се взря в нея с изгарящ поглед.

— Какво, по дяволите, правиш? — гласът му бе шокиращо спокоен и студен.

Тя седна и си пое дъх няколко пъти, за да се овладее.

— Извинявай — успя да промълви. — Опитвах се да ти помогна да поспиш.

— Как?

— Да кажем, че това е част от таланта ми.

— Можеш да приспиваш хората?

Клоуи примигна.

— Това не звучи добре, нали?

— Не. Какво си ти? Феята на сънищата?

— Съжалявам — повтори тя. — Не бих те наранила. Мисля, че го знаеш. Просто исках да помогна. Имаш нужда от здрав и дълбок сън, за да си починеш истински.

— Как? — настоя той.

Тя въздъхна.

— Ами, ако ми позволиш, бих могла да настроя енергията на сънищата ти.

— Да я настроиш!

— Съвсем леко, уверявам те. Приспивателните, които си вземал, все още влияят на съня ти.

— И ти мислиш, че можеш да ликвидираш последиците?

— Мисля, че да. Временно. Достатъчно дълго, за да поспиш дълбоко.

Той обмисли думите ѝ.

— Можеш ли да ме принудиш да заспя?

— Не и докато си буден. Ти си прекалено силен талант. Трябва да ми помогнеш. А за да го направиш, трябва да ми се довериш. Наистина да ми се довериш.

— Хм.

— Съжалявам.

— Вече го каза няколко пъти.

— Да. Съжалявам.

Джак я изгледа. В погледа му още се четеше раздражение.

— Но някои хора можеш да приспиш, нали? — попита я. — Това си направила с онзи негодник Сојър, който е убил родителите на Роуз. Отишла си при него като заложница и си го приспала.

Клоуи се поколеба, а после кимна.

— В мига, в който той ме докосна, всичко свърши. Угасна като лампа.

— А когато се събуди, беше загубил разсъдъка си.

Тя се напрегна.

— Той беше убиец. И без това нямаше нормален разсъдък.

Джак я гледаше с разбиране, сякаш виждаше всичките ѝ слабости и уязвими страни.

— Но не е бил луд. И не е бил склонен към самоубийство. Човек като него би се опитал да надхитри системата. Сигурно би продал историята си на вестниците или на някое издателство. Би се наслаждавал на вниманието. А вместо това се е обесил.

Клоуи си пое дъх и бавно издиша.

— Има много видове сън. Някои от сънищата са дълбоки и понякога необратими.

— Подобни на кома?

— Да — каза тя и замълча. — Има и една фаза на съня, в която не бива да оставаш дълго време, защото може да се окаже опустошителна за психиката.

— Коя е тя?

— Границата между съня и будуването. Аз я наричам Сивата зона. Всички сме били там, но обикновено за не повече от няколко

секунди или минути. Тя е смущаваща и дезориентираща. Не можеш да разбереш дали сънуваш, или си буден. Понякога си физически парализиран. Виждаш неща, които не са там. С моите парапсихични способности мога да изпратя човек в Сивата зона.

— Завинаги?

— Навярно не — отвърна тя тихо. — Но в случая с Ричард Сойър — достатъчно дълго, за да го тласна към лудостта. Той вече бе дестабилизиран психически. Аз просто го бутнах от ръба.

Джак мълча известно време.

— Ще цитирам един частен детектив, когото познавам: доста опасен талант притежаваш.

— Истината е, че не знаех със сигурност дали мога да го направя, преди да се сблъскам с Ричард Сойър. Но решението ми да го изпратя в Сивата зона бе напълно съзнателно. Знаех какво правя.

— Както аз знаех какво правя, когато убих онзи мъж на Капитол Хил.

— Да. И двамата ще сънуваме преживяното до края на живота си.

— Това ли е цената?

— Без значение доколко е оправдано, отнемането на човешки живот се заплаща.

— Мога да живея със стореното.

Клоуи се замисли как бе реагирала Роуз след смъртта на Ричард Сойър — усещането ѝ, че историята най-сетне е приключила, отшумяващите кошмари, поемането ѝ по пътя на изцелението.

— Аз също.

— Канеше се да направиш същото с Мадлин Гибсън онази вечер, нали? Затова ръката ти беше върху рамото ѝ, когато влязох в къщата.

— Смятах да я приспя, не да я изпратя в Сивата зона.

— А сега искаш да приспиш мен.

Тя се усмихна тъжно.

— След това, което току-що ти казах, мога да разбера защо не искаш да го правя.

— Опитай.

Клоуи примигна.

— Наистина ли искаш да те приспя?

— Права си, не мога вечно да карам на психична енергия. Имам нужда от истински сън. Направи каквото си решила. Да видим какво ще се получи.

— Както вече ти казах, можеш да ми помогнеш. Трябва само да отвориш сетивата си и да не се съпротивляваш.

— Доверявам ти се.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре. Да действаме.

Отново усети шепота на енергията в атмосферата. Отвори сетивата си, за да открие нежния, успокояващ модел, от който се нуждаеше. Джак не устоя и я гледа няколко минути, но после затвори очи.

Изведнъж потъна в дълбок сън, сякаш се гмурна в него. Ала този път енергията беше стабилна. Смущенията, предизвикани от приспивателните, бяха преодолени, поне засега. Клоуи продължи да го наблюдава и да му въздейства още малко, за да е сигурна, че потоците ще останат стабилни в продължение на няколко часа, и после внимателно се оттегли от неговото поле.

Изчака, но Джак продължи да спи дълбоко. Да спи дълбоко и да сънува. В тази ситуация тя би трябвало веднага да напусне стаята. Но се чувстваше добре тук с него. Нима беше възможно?

Клоуи го гледаше с нарастваща почуда. Светлината от улицата блестеше върху гладкото му мускулесто рамо.

Тя внимателно отвори отново сетивата си, само за проба. Виждаше енергията от съня на Джак върху възглавницата и чаршафа, виждаше и аурата, която го обгръщаше. Той определено сънуваше. Но това не смущаваше по никакъв начин нейната собствена енергия.

Осъзна, че за пръв път в живота си наистина можеше да спи в едно легло с мъж.

Но веднага след като достигна до тази удивителна констатация, усети дразнещите, неприятни енергийни следи от предишните обитатели на стаята. Можеше да спи до Джак, но нямаше как да остане в това легло без допълнителна защита.

Отхвърли завивката, стана и тръгна към малката си пътна чанта. Извади оттам копринената си нощница с дълги ръкави и копчета до врата и копринения чаршаф, който си носеше при всички пътувания. По някаква причина, която нито тя, нито Филис бяха успели да

разгадаят, коприната действаше като бариера. Не блокираше напълно старите следи от енергия, но осигуряваше буферен слой, който в някои случаи ѝ позволяваше да спи в чуждо легло.

Облече нощницата и застла чаршафа на леглото до Джак. Чаршафът беше като спален чувал с цип отстрани и двойна горна част, ушита така, че в нея да се пъхне възглавница. Джак не помръдваше. Клоуи се пъхна в копринения си пашкул, закопча го и се подготви за Великия експеримент.

Заспа, преди да успее да осмисли случилото се.

26.

За пръв път от месеци той се събуди отпочинал и освежен. Не беше сънувал кошмари. „Аз съм почти нормален“, помисли си. Благодарение на Клоуи. Протегна ръка и напипа кълбо от коприна.

— Какво е това, по дяволите?

Седна в леглото и погледна намачкания плат в ръката си. След няколко секунди осъзна, че стиска копринен чаршаф, ушит във формата на чувал и достатъчно голям, за да побере Клоуи.

Претърколи се на леглото и стана. Вратата към съседната стая бе откряната. Клоуи беше там. Седеше на масата пред компютъра и съсредоточено записваше нещо в малък бележник.

Имаше нещо много интимно в това да наблюдава първите ѝ действия сутринта, помисли си Джак. Тя беше със същия панталон като предния ден, но с различна блуза, този път тъмнозелено поло. Очевидно си бе взела душ, защото златисточервената ѝ коса бе още влажна. Беше я прибрала зад ушите. Мотелът вероятно не предлагаше на гостите си сешоар.

Той се усмихна. Клоуи нямаше нежното, меко и подканващо излъчване на любовница, току-що станала от леглото след часове, прекарани в страхотен секс. Изглеждаше съсредоточена като следовател, твърдо решен да открие търсените отговори. Но въпреки това Джак бе сигурен, че не е виждал по-сексапилна жена през живота си.

За момент остана така, наслаждавайки се на гледката, на усещането за женска енергия, на спомена за дълбоката интимност, която ги бе свързала предишната нощ. Даваше си сметка, че желае да я задържи близо до себе си, да я защитава. Но разтърсващата истина беше, че в момента той бе най-голямата заплаха за нея. Човек, който можеше да убие с енергията на чистия страх. Как ставаше това? Ако загубеше самоконтрола си...

Тя вдигна глава.

— Добро утро.

— Добро утро.

Клоуи го огледа критично от главата до петите и кимна, видимо доволна.

— Изглеждаш много по-добре, отколкото вчера и онзи ден.

Той потърка замислено наболата си брада.

— Още не съм се поглеждал в огледалото, но предполагам, че изглеждам ужасно.

Очите ѝ се засмяха.

— Не се тревожи, наболата брада още е на мода.

— Нося си самобръсначка.

— Добре е, че и двамата сме били подготвени да прекараме нощта тук — каза тя спокойно.

Джак не отвърна на усмивката ѝ.

— Аз не бях особено подготвен снощи — каза тихо. — Всъщност изобщо не очаквах да се случи. Събудих се посред поредното ходене насън и ти беше там, а после се озовахме в леглото. Нямахме никакво мислене или планиране.

Тя не го разбра веднага. След малко обаче изражението ѝ подсказа, че е осъзнала какво ѝ казва. Поаленя цялата и се престори на прекалено заета с компютъра си.

— Ами добре, сигурна съм, че няма да се окаже проблем. Не може да стане отведнъж. Каква е вероятността?

— Сигурно не е добра идея да задаваш този въпрос точно във Вегас — той скръсти ръце и се подпря на рамката на вратата. — Не използваш нищо, така ли?

Клоуи се прокашля.

— Всъщност не. Няма причина да го правя. Казах ти, че съм в нова фаза от живота си.

— Да, фазата с въздържанието — направи кратка пауза. — Е, как върви?

Тя отново се изчерви, изгледа го навъсено и вирна брадичка.

— Снощи и двамата имахме излишък от енергия. В стаята имаше легло. И двамата сме зрели хора. Някои неща просто се случват.

— Дори и когато си във фаза на въздържание.

— Мисля, че е време да вземеш душ, за да излезем да закусим — каза хладно Клоуи.

— Още нещо.

Тя го погледна смутено.

— Какво?

Той посочи копринения чаршаф.

— Какъв е този спален чувал?

За миг му се стори, че няма да отговори. После Клоуи сви рамене и се обърна към компютъра си.

— Трудно ми е да спя в чаршафи, които са поели енергията на сънищата на други хора. Коприната действа като един вид бариера за тази енергия. Никога не пътувам извън града без този чаршаф.

— След като ти е трудно да спиш в чаршафи, които са погълнали чужда енергия, как успя да заспиш до мен?

Тя замръзна неподвижно, втрещена в компютърния екран.

Пръстите ѝ увиснаха във въздуха.

— Не знам — каза тихо. — С теб беше различно.

Той я наблюдава дълго.

— А ако се окаже, че си бременна?

Този път мълчанието ѝ трая цяла вечност. А после ръката ѝ се раздвижи над плоския корем.

— И това би било различно — каза накрая. — Винаги съм смятала, че вероятно няма да имам деца.

— А сега? — не знаеше защо продължава с въпросите си. Клоуи беше права. Вероятността да е забременяла беше съвсем малка. Но по някаква причина той настояваше да знае.

Тя погледна към килима зад гърба му и се усмихна, сякаш това, което видя, я удовлетвори. Беше ясно, че гледа психичните му отпечатъци.

— Ти би бил чудесен баща — заяви тя.

Отново се обърна към компютъра си и пръстите ѝ затракаха по клавиатурата.

Джак не намери какво да каже. Според всички дефиниции на „Аркейн“, той беше наполовина чудовище. Имаше генетични особености, които щеше да предаде на децата си. А тя смяташе, че от него би излязъл чудесен баща?

Усмихна се, върна се в другата стая и се отправи към душа.

27.

Двайсет минути по-късно, когато слязоха да закусят, Джак продължаваше да се чувства добре. Той носеше лампата в пътната си чанта, а в другата ръка — компютъра. Клоуи също носеше лаптопа си.

Пред игралните автомати във фойето имаше нова двойка беловласи старци. Никой не вдигна глава, когато Джак и Клоуи минаха край тях. Служителят на рецепцията не се подаде от офиса си.

Двамата прекосиха обраслия в бурени паркинг и пресякоха улицата. Отново влязоха в малкото кафене до казиното. Сервитьорката беше друга, но приличаше на предишната, сякаш и нейната житейска история се бе развила по същия модел.

Те седнаха един срещу друг в същото сепаре както предишната вечер. От мястото си Джак виждаше тъмния вход към казиното. Беше осем без петнайсет, но на ротативките вътре вече имаше хора. На масите за покер и блекджек бе още тихо. И там сигурно щеше да настъпи оживление с напредването на деня, най-вече в късния следобед и вечерта. Към полунощ мястото щеше да е претъпкано до дупка. Същият ритъм щеше да се повтори и на следващия ден, и на последващия, и следващата година. Ритъмът на казината никога не се променяше.

Във всяко нещо си имаше ритъм и модел, помисли си Джак. Щом го откриеш, можеш да забележиш силните и слабите страни. Това му донесе известно успокоение. Все още разполагаше с таланта си на стратег.

Клоуи вдигна вилицата.

— Вегас постоянно се променя, събаря старите хотели и казина и строи нови на тяхно място. В игралните автомати вечно влагат някакви нови компютърни технологии. Правят се нови увеселителни паркове. Нови и още по-впечатляващи шоупрограми. Но по същество нищо не се променя. Сякаш всичко това съществува в друго измерение.

Джак сви рамене и опита бърканите яйца.

— Това му е хубавото. Този град разчита на секса и греха. Ако се отдалечиш прекалено много от същината, губиш клиентите си.

Вилицата на Клоуи застина във въздуха. Тя повдигна вежди.

— Знаеш ли, от време на време забравям, че си коравосърдечен милионер, който изкарва парите си чрез инвестиции.

По неизвестна причина думата *коравосърдечен* никак не му се понрави.

— Какъв ти е проблемът с Вегас? — попита той.

— Кой е казал, че имам проблем?

— Не се засягай, но това е очевидно.

Тя въздъхна.

— Не се превземам и нямам особени предразсъдъци по отношение на хазарта. Но енергията в казината определено ме натоварва.

— Така ли? Как по-точно?

— Ти какво виждаш, когато погледнеш към казиното?

Джак отново погледна към входа.

— Редици с ротативки. Примигващи светлини. Крупиета, които очакват играчи. Една жена със секси тоалет разнася питиета.

— В осем без петнайсет сутринта — процеди Клоуи сухо.

Той продължи да яде.

— Това е казино. Не е толкова лъскаво като онези в големите комплекси, но все пак си е казино.

Клоуи погледна през рамо и се втренчи в тъмната вътрешност на казиното. Джак усети пулсиращата енергия и отгатна, че тя е отворила сетивата си.

— Струва ми се, че цялото място е залято с радиоактивна течност — каза тя и се обърна към чинията си. — Слои върху слоеве. Години, десетилетия. Неслучайно се казва хазартна треска. Това е като мощен опият, който влияе върху психичната енергия.

— Хора със силен талант като теб и мен обикновено имат късмет, когато залагат — изтъкна той. — Психичната страна на нашата природа ни дава това предимство.

Тя го погледна с видимо неодобрение.

— Ти залагаш ли?

— Постоянно — усмихна ѝ се. — Но само когато разполагам с достатъчно информация, за да пресметна шансовете си.

Чертите ѝ се успокоиха.

— Говориш за инвестиционния си бизнес. Очевидно ги се налага да поемаш рискове.

— Също както и ти.

Клоуи не беше съгласна.

— Имах предвид финансовите рискове.

Той отпи от кафето си и обмисли как да се върне на темата, която тази сутрин го вълнуваше не по-малко от лампата.

Остави чашата си и я погледна.

— Искам да си поговорим за снощи.

Можеше да се закълне, че е забелязал потрепването ѝ, но тя продължаваше да се усмихва ослепително.

— Знаеш ли — каза Клоуи, — съмнявам се, че в цялата история на цивилизацията има поне един нормален разговор, започнал с думите „Искам да си поговорим за снощи“.

Той усети странно разгорещаване, но не сексуално. След няколко секунди осъзна, че се е изчервил.

— Знаеш, че трябва да поговорим за това.

— Защо?

Клоуи все още се усмихваше, но в погледа ѝ се появи страх.

Джак знаеше, че навлиза в опасна територия.

— Не знам за теб — каза той спокойно, — но аз никога не бях преживявал подобно нещо.

Тя се прокашля.

— Съгласна съм напълно, че беше уникално преживяване.

— Уникално — той пак отпи от кафето си. — Да, и така би могло да се каже.

— Но както знаеш, съществуват легенди за това какво се случва, когато се съберат двама души със силни таланти — добави тя. — В този смисъл.

— Аз съм срещал други силни таланти — каза той с равен глас. — Бившата ми жена беше с осма степен. Но никога не е било така за мен. А за теб?

— Както казах, беше уникално — повтори Клоуи. — Да сменим темата. Сега имаме други приоритети.

— От какво се страхуваш?

Тя въздъхна и остави вилницата си.

— Нямах представа какво ми е било през всички тези години. Никога не съм можела да спя в една стая с друг човек, камо ли в едно легло. Чувствам се зле дори когато се намирам в стая, в която някой подремва в креслото си. Когато бях дете, не можех да гостувам с преспиване на приятелки. Не можех да ходя на лагери. В колежа трябваше да си наема самостоятелен апартамент, защото не можех да си позволя лукса да имам съквартирантка. И откак завърших колежа, винаги съм живяла сама.

— А снощи?

— Както ти казах, снощи беше различно. Само това знам. А сега може ли да сменим темата?

— Разбира се.

Тя веднага превключи на детективска вълна, решително и рязко.

— Поне знаем, че разполагаме със средство да се справим с твоите трансове.

— Горещ секс? — усмихна се той. — Нямам нищо против.

Клоуи се изчерви и го изгледа строго.

— Говорех за факта, че успях да те изведа от трансa, а не за това, което се случи впоследствие.

— Аха — той изяде последната хапка от бърканите яйца и се облегна назад. — Защо си толкова твърдо решена да ми помогнеш? Защото ме съжаляваш ли?

— Никога не поемам случаи от съжаление.

— Правиш го — и още как.

— Е, не е това причината да работя по този случай — настоя тя.

— Добре, каква е в такъв случай?

— Предизвикателството, разбира се. Това е най-интересният случай, с който съм се заемала. Не можеш да се отървеш от мен — дори да искаш.

„Не мога да те изпусна от очи — дори да искам“, помисли си той.

— Ти си удивителна жена, Клоуи Харпър.

— Такава съм си аз. Удивителна жена. Добре е да го помниш, когато ти изпратя сметката — дояде закуската си и извади бележника от чантата. — Преди да тръгнеш да ходиш насън снощи, аз си направих някои записки за лампата.

— Научи ли нещо?

— Да, така мисля. Лампата е заредена с изобилна и изключително мощна енергия, която е в режим на принудително бездействие. Мога да я запаля или поне да раздвижа енергията, така че да получа сияние, но не мога да достигна пълния ѝ капацитет. Имам чувството, че само ти или някой със сходни генетични заложи може да направи това.

— А какво ще стане, ако проработи с пълна мощ?

— Не знам, но мисля, че са необходими двама души, за да я задействат — погледна бележките си. — В нея има прекалено много енергия, за да се справи сам човек.

— Да говорим по същество. Когато запалим лампата, ти ще можеш ли да манипулираш светлинните вълни така, че да спреш това, което се случва с мен?

Клоуи се поколеба.

— Може би.

— Може би. Така ли внушаваш сигурност на клиентите си?

— Съжалявам, тук има прекалено много неизвестни. За момента мога да кажа само, че бих могла да въздействам на енергията по определен начин. Тъй като лампата е настроена на твоите психични честоти, може би ще успее да въздействам на твоя талант — тя замълча. — Ако наистина си сигурен, че искаш да го направя.

— Точно това е идеята — каза той мрачно.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Какво?

— Както ти казах, в лампата е скрита много енергия и не мисля, че единственото ѝ предназначение е да се манипулира личният ти талант. Това е прекалено много енергия за тази цел.

— Какво може да означава това?

— Не знам — видимо разтревожена, тя погледна бележките си. — Има някакви странни светлинни вълни, които в момента са в покой. Не съм виждала досега подобни цветове. Засега са инертни и както казах, мисля, че само ти можеш да ги активираш. Но когато това стане, може да си имаме сериозен проблем.

— Какъв проблем?

Тя затвори бележника си.

— Това, което засега мога да кажа, е, че според мен лампата има и други функции, освен да стабилизира каналите на психичната ти

енергия. Сигурен ли си, че не искаш да се обърнеш към експертите в „Аркейн“?

— Ако те се провалят и се превърна в Цербер, с мен е свършено. Предпочитам да заложа на теб.

— Експертите от Обществото знаят много повече за законите на пара психиката. А аз действам почти на сляпо.

Джак забарабани с пръсти по масата и обмисли думите й.

— Стария Ник е помолил Елинон Флеминг да запали лампата три пъти. Първия път целта му била да получи втори талант. Следващия път поискал да го освободи от халюцинациите и кошмарите, причинени от новия талант. Но не е ясно какво е искал третия път. Ами ако легендите грешат? Ако е бил достатъчно умен, за да осъзнае, че никое човешко същество не може да генерира толкова много психична енергия по естествен път, камо ли да я контролира?

— И какво ли е трябвало да направи Елинон с лампата последния път?

— Не знам. Но е ясно, че преди да отиде при нея за трети път, е изработил и прибавил към лампата нови кристали. Може би е възнамерявал да я използва по начин, за който никой друг не се е досещал.

— Например?

— Нямам представа.

Той замълча, защото внезапно отнякъде зазвучаха весели звънчета.

Клоуи се стресна, а после бръкна в чантата си и извади мобилния си телефон.

— Роуз?... Да, още сме във Вегас. Всичко наред ли е там?...
Какво? Добре ли си?

Изненада и загриженост се изписаха на лицето й.

— Сигурна ли си, че си добре? — продължи Клоуи. — Да, ясно. Добре... Не, няма смисъл да викаш полицията, но все пак трябва да съобщим. Изчакай да кажа на Джак какво е станало — тя отдалечи телефона от ухото си.

— Какво се е случило? — попита той.

— Роуз мисли, че някой е влизал в офиса и апартамента ми снощи, докато тя е била на лекции. Хектор бил с нея.

— *Мисли, че някой е влизал?*

— Казва, че нищо не е откраднато и само няколко дреболии изглеждали разместени. Но е почти сигурна, че някой е преровил кошчето ми за боклук и бюрото ми.

— А сигурно и компютъра ти в офиса — той вече беше на крака и вадеше портфейла си.

— Не мисля, че има опасност някой да успее да проникне в компютъра ми. — Тя също се изправи. — Братовчед ми Ейб е криптоалант, при това много добър. Защитил е цялата ми информация със суперсложна криптираща програма.

— Която не представлява проблем за някой криптоалант от „Джоунс и Джоунс“. Да вървим.

28.

Клоуи го погледна с широко отворени очи.

— Наистина ли вярваш, че някой от „Джоунс и Джоунс“ е влизал в офиса ми?

— Те са единствените, които могат да проявят интерес към случая — приливът на адреналин вече променяше реакциите му. Той взе пътната чанта и лаптопа си и се запъти към вратата. — Кажи на Роуз да не се занимава с полицията. А ние с теб трябва да тръгваме.

— Добре, добре — забърза тя след него. — Роуз! Трябва да тичам. Ще ти позвъня по-късно. И не се обаждай в полицията. Джак смята, че това е работа на „Джоунс и Джоунс“, което означава, че няма смисъл да викаш ченгетата. Все едно, няма да открият никакви следи и доказателства. Ще ти се обадя скоро.

Джак стигна до вратата, отвори я и я задържа за Клоуи. Тя мина бързо покрай него. Той я последва навън и огледа улицата. Нямаше нови коли на паркинга на мотела, но това не означаваше нищо. Двамата прекосиха улицата.

— Джак, какво мислиш, че става? — попита Клоуи.

— Мисля, че Фалън Джоунс по някакъв начин е научил, че съм тръгнал да търся талант като теб, и се е досетил за единствената причина, поради която мога да го направя. Заключил е, че съм започнал да се променям. И е изпратил хора да ме наглеждат.

— Не мога да повярвам, че ще наеме някого да те убие само защото може би развиваш нов талант. Аз не съм фен на „Джоунс и Джоунс“, но агенцията не убива хора просто така. „Аркейн“ може да са много досадни, но не са чак такива злодеи. Освен това убийството на толкова богат човек, с толкова много връзки, би привлякло общественото внимание. Това е последното нещо, което Обществото би искало да се случи.

— Разполагаме с известно време. Познавам Фалън Джоунс. Той действа по своя програма. Ще иска да разиграе ситуацията, преди да се намеси.

— Какво искаш да кажеш?

— Всеки си има слабо място. Нали знаеш какво казват: най-голямата ти слабост винаги е свързана с най-голямата ти сила.

— Като съдя по това, което съм чувала, най-голямата сила на Фалън Джоунс е способността му да вижда модели и връзки там, където другите виждат само произволни факти или съвпадения. Това вероятно е уникална разновидност на интуиция.

— Теоретично талантът му е по-скоро свързан с теорията на хаоса, макар че според мен това е друг начин да се каже, че е първокласен талент в създаването на конспиративни теории. Спокойно може да дава уроци в тази област. Проблемът с Джоунс е, че за разлика от други автори на подобни теории, той обикновено е прав.

— Каза, че има една съществена слабост — Клоу полагаше усилия да не изостава. — Какво имаш предвид?

— За човек, който постоянно измисля конспиративни теории, нищо не е резултат от произволна случайност или съвпадение. Всичко се намества в някаква по-мащабна схема. Номерът е да разбереш кое с кое е свързано.

— И?

— Отгук следва, че най-голямата слабост на Джоунс е неговото любопитство. Той се нуждае от отговори така, както другите хора се нуждаят от храна и кислород.

— Разбрах — кимна Клоуи. — Той иска да знае дали лампата наистина работи и как точно действа.

— Правилно. И се нуждае от мен, за да проведе експеримента.

— Според теб той знае, че сме във Вегас?

— Ако знае, че съм те наел, знае и това, че сме тук и сме се сдобили с лампата. Ако имаме късмет, може все още да не ни е открил, защото не използвахме истинските си имена в мотела. Но няма да му отнеме много време да ни проследи. Трябва да изчезнем напълно.

— Хммм.

— За какво мислиш?

— Мисля за чичо Едуард.

— Експертът по търговията с антични мебели във Вегас? В момента не си търся скрин в стил Луи Шестнайсети.

— Чичо Едуард има малък страничен бизнес, в който са ангажирани Декс и Бет — синът му и снаха му. В известен смисъл това

също е традиционен семеен бизнес.

— Доколкото съм чувал, всеки бизнес в семейство Харпър е свързан с някакъв вид фалшифициране.

— Оказа се, че едно от нещата, в които братовчедът Декс и Бет проявяват особен талант, е фалшифицирането на паспорти.

— Това е добра новина. Онзи, който си направих миналата година, вече не върши работа. Вероятно Джоунс знае за него.

— Ако приемем, че си анализирал правилно ситуацията.

— Казах ти, познавам го... или поне го познавах по-рано.

— Какво стана с приятелството ви?

— Преди няколко години Фалън започна да проявява разни странности. Никога не е бил особено контактен, но в последно време започна да се изолира все повече и повече. Изчезваше в някоя лаборатория или музей на „Аркейн“ в продължение на седмици. Когато пое „Джоунс и Джоунс“, буквално се загуби. Отиде да живее в едно малко градче по крайбрежието в Северна Калифорния. Напоследък се е вманиачил заради някаква конспирация, която нарича „Нощни сенки“.

— Какво, за Бога, са „Нощни сенки“?

— Доколкото разбрах, това е организация, ръководена от група хора с паранормални таланти и лоши намерения. Изглежда, са променили формулата на основателя. Фалън смята, че „Джоунс и Джоунс“ е единствената сила, която може да ги спре.

— Мили боже! Група престъпници с паранормални таланти, подсилени с лекарството на Силвестър? Фалън Джоунс, изглежда, напълно е превъртял.

— Не бъди толкова сигурна. Все пак говорим за Фалън Джоунс. Казах ти, че по отношение на конспиративните си теории той почти винаги се оказва прав. Но в момента не ме интересува дали „Нощни сенки“ съществуват или не, това не е мой проблем. Интересувам се единствено от лампата.

Джак я пусна да влезе първа във фоайето на мотела. Служителят на рецепцията надникна от стаичката си, погледна ги за миг и се съсредоточи отново върху порносписанието, което разглеждаше.

Сега пред ротативките седеше само един човек — не старец, а млад мъж, на двацет и две-три години, който изглеждаше така, сякаш прекарва доста време в някоя фитнес зала и си инжектира стероиди.

Беше облечен с дънки, тежки ботуши и кожено рокерско яке. Не обърна никакво внимание на Джак и Клоуи, които тръгнаха по стълбите. Само натискаше бутона на ротативката.

Чу се звънът на камбанката. Напомпаният моторист бе спечелил. Сигурно цели десет долара, помисли си Джак. Не се знаеше колко пари е пуснал мъжът в машината, преди да спечели. Но сигурно бе изкарал достатъчно, за да пожелае да играе отново. Щеше да пусне всичките спечелени пари обратно в процепа на машината. Така ставаше в хазарта. Само трябва да печелиш от време на време, за да се връщаш за още и още: теорията за периодичното стимулиране в действие.

На площадката на втория етаж той накара Клоуи да спре и погледна надолу към фойето. Вместо да натисне отново бутона на автомата, мускулестият мъж прибираше печалбата си. После излезе навън и изчезна от погледа им. Дотук с теориите за периодичното стимулиране.

Джак допря уста до ухото на Клоуи.

— Погледни автомата, на който играеше онзи мъж.

Тя надникна към фойето.

— Какво му има? — попита го също толкова тихо. — Обикновен игрален автомат.

— Използвай другото си зрение.

— А, ясно.

Енергията се завихри леко в атмосферата около него, докато тя отваряше другите си сетива. Като някакъв лек екзотичен парфюм, това го възбуди и накара косъмчетата на тила му да настръхнат. Бързо можеше да свикне с това.

— О, Боже! — прошепна Клоуи.

Тя потрепери и отстъпи бързо назад, при което се блъсна в гърдите му. Той я хвана.

— Какво видя?

— По цялата машина има следи от енергия. Този мъж със сигурност има талант, но цветовете са много странни.

— Какво имаш предвид под странни!

— Неестествени. Болни. Не мога да го обясня. Напомня ми за дебалансираната енергия, която съм виждала в отпечатъците и следите на психично болни хора по улиците. Но не е съвсем същото.

Предполагам, че мъжът взема изключително силни медикаменти. Като съдя по мускулите му, вероятно стероиди.

Джак обмисли думите ѝ.

— Фалън Джоунс не би наел такъв агент. Може би наистина е съвпадение. Сигурна ли си, че има паранормален талант?

— Не мога да определя точно какъв, но това все пак е Вегас. Талантът му навярно е свързан с пресмятане на вероятностите и му помага да печели от хазарт. Ако е пристрастен към хазарта, това може да обясни болните цветове в енергията му.

— Това не ми харесва — той се обърна и тръгна по коридора, като пътьом извади ключа. — Да вървим, искам да се махнем оттук възможно най-бързо.

Клоуи се закова намясто.

— Джак — прошепна тя с напрегнат глас.

Той спря.

— Какво?

Клоуи не гледаше към него, а угрижено се взираше в пода на коридора.

— Още психични следи. Много лоша енергия.

— Качвал се е тук?

— Не. Някой друг е.

Джак погледна към далечния край на коридора.

— Следите идват откъм аварийното стълбище, не откъм фоайето.

Но е същата ненормална енергия. Направо е зловещо.

— Дотук с теорията за съвпаденията.

И двамата впериха поглед във вратите на съседните стаи.

— Влязъл е в номер четиринайсет — каза тихо тя. — Не е излязъл. Още е вътре.

29.

— Фалън Джоунс, ти, кучи сине! — каза Джак.

Говореше тихо, едва доловимо, но почувства потреперването на Клоуи. В следващия миг той вече бе в зоната, сетивата му бяха максимално отворени. Знаеше, че Клоуи усеща енергията, която разпръскваше около себе си, въпреки че не беше още фокусирана.

— А сега какво? — прошепна тя. Той я погледна.

— Пъхни ключа в ключалката на номер четиринайсет и вдигни шум. Престори се, че не можеш да отключиш.

— Джак...

— Просто го направи.

Той остави пътната чанта и лаптопа на пода и се приближи до вратата на съседната стая.

Тя извади ключа от джоба си и направи престорен опит да отключи стая четиринайсет.

— Нещо не е наред — каза високо, като разтърси дръжката. — Ключът не може да се завърти. Ще трябва да слеза долу да поискам друг.

Джак пъхна ключа в ключалката на втората стая. Беше готов за среща с противника, но докато не се изправеше срещу него, не можеше да използва силата си ефективно. Законите на парафизичното са недвусмислени. За да можеш да използваш таланта си, трябва да се фокусираш върху друг човек или върху остатъците от енергията на този човек. Не можеш просто да излъчваш енергия в полето и да я използваш като щит или оръжие за масово унищожаване. Всеки, който минаваше покрай него в този момент, сигурно щеше да усети странно смущение, но нищо повече.

Той рязко отвори вратата и влезе в стаята.

Нападателят се намираще в съседната стая и държеше пистолет, насочен към вратата. Когато чу Джак, се обърна светкавично и се прицели през прохода, свързващ двете стаи. „Ловец — помисли си

Джак. И този мъж беше сериозно напопан със стероиди, също като моториста долу.“

Долови, че непознатият натиска спусъка, но вече можеше да се справи. Насочи с пълна сила таланта си към него и го поразил с река от фокусирана енергия.

Мъжът се вцепени, сякаш го удари електрически ток. Очите му се изцъклиха, докато се взираше в пропастта. На собствените си кошмари. Устата му се отвори в безмълвен вик, но в следващия миг вече бе изпаднал в безсъзнание.

Успя да стреля веднъж, преди да се строполи на пода. Чу се тихо изсвирване и приглушен звук, когато куршумът се заби в леглото зад Джак. Пистолетът беше със заглушител. Мъжът явно се бе подготвил да стреля в стаята. След изстрела рухна неподвижен на пода.

Джак се приближи предпазливо. Наведе се над него и започна да претърсва джобовете му.

Клоуи се появи в прохода между стаите. Държеше чантата си в една ръка, от рамото ѝ висеше сакът с лампата, а лаптопа на Джак стискаше под мишницата си.

— Мъртъв ли е? — попита шепнешком.

— Не. В безсъзнание е — той приключил с претърсването, взел пистолета и се изправил. — Но не знам колко време ще му е нужно, за да се свести. Сега наистина трябва да побързаме.

— Добре.

Тя му подаде сака и компютъра и се втурна към стаята да вземе пътната си чанта. Зае се да я закопчава.

— Остави я, багажът ще ни забави.

— Но това са моите неща.

— Напъхай каквото можеш в малката чанта. Ще купим нещата, които ти трябва.

Клоуи застана на вратата.

— Той щеше да те убие.

— Изглежда, такъв беше планът — Джак взе сака, отвори вратата и огледа коридора. — Чисто е. Готова ли си?

— Да — тя погледна още веднъж мъжа на пода и бързо се отправи към вратата. — А този?

— Фалън Джоунс да си разчиства кашите — каза Джак и се отправи към стълбището. — Пада му се, като работи с такива отрепки.

Клоуи се втурна след него.

— Няма ли да използваме аварийния изход?

— Не. Най-вероятно другият го чака там, за да изчезнат бързо и незабелязано.

— Кой... — замълча, осъзнала за кого ѝ говори. — Аха. Онзи, който играеше на автомата във фойето.

— Мисля, че и двамата бяха ловци.

— Но болни. Много, много болни. Видях го в отпечатъците им.

— Джоунс трябва да е много закъсал за агенти, щом използва такива ненормалници.

— Нали каза, че Фалън Джоунс не би предприел нищо драстично, докато не бъде проведен така нареченият експеримент?

— Изглежда, съм сгрешил. Трябва да е решил, че най-важно е да се сдобие с лампата.

— Не се обиждай, но не звучиш особено убедително.

— Знам — призна той. — Проблемът е, че откъдето и да я погледна, цялата тази история никак не се връзва със стила на Фалън. Талантът ми на стратег го подсказва. Но, от друга страна, не знам доколко мога да разчитам на този талант в сегашното си състояние. Не знам какви промени са настъпили у мен.

30.

Джак чу ръмженето на мотоциклет в мига, в който посегна да отвори вратата на фоайето. Голям мотоциклет „Харли“ с двама мъже на него се изстреля от алеята зад мотела, пресече паркинга и изгърмя по улицата. Не се видя табела с номер.

Джак си сложи слънчевите очила и проследи с поглед мотора.

— Този, когото оставихме в стаята, се е свестил много бързо — каза той. — Сигурно е заради рефлексите му на ловец.

Клоуи също гледаше след мотора.

— Стероидни мускули, но все пак бяха ловци.

— Знаеш ли, колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че това не е работа на Фалън.

— Но кой друг може да ги е изпратил? — настоя тя.

— Добър въпрос.

— И сега какво? — Клоуи се огледа. — Нещо ми подсказва, че тук не се мотаят свободни таксита.

— Ще си повикаме такси от казиното.

Двамата пресякоха улицата. Джак извади телефона си и избра номер, на който не бе звънял от дълго време.

Фалън Джоунс вдигна при първото позвъняване.

— На дисплея ми пише, че звъни Джак Уинтърс, но това е невъзможно. Не съм го чувал почти от година.

— Ако Клоуи беше влязла в стаята първа, сега щеше да е мъртва, а аз щях да пътувам към Скаргил Коув, за да те убия — каза Джак. — Имахме сделка, Джоунс.

С ъгълчето на окото си видя как реагира Клоуи, когато чу началото на разговора. Тя наклони глава настрана, очите ѝ се разшириха и устата ѝ зяпна. Джак не ѝ обърна внимание.

Отсреща цареше мълчание.

— За какво говориш? — попита Фалън накрая.

Джак огледа колите на паркинга пред казиното, търсейки нещо нетипично.

— Още съм жив. Какво ти става? Ставаш небрежен или не успяваш да си намериш добри агенти?

— Не съм в настроение да си играем на двайсет въпроса. Кажете ми какво, по дяволите, става.

— Един ловец с пистолет със заглушител ни причака в стаята в мотела ни тук, във Вегас. Долу имаше друг, който действаше като съгледвач. Имам един въпрос към теб: Защо сега? Защо не изчака да се уверим, че лампата не може да ми помогне?

Последва кратко многозначително мълчание.

— Нека да уточним — каза Фалън. Гласът му звучеше така, сякаш излизаше от дълбока пещера. — Казваш ми, че си намерил лампата, че си във Вегас и че някой е опитал да те убие?

— Бива те за много неща, Фалън, но не и да се преструваш на невинен.

— Внимавай, Уинтърс, имам една добра и една лоша новина — говореше натъртено и гласът му звучеше почти като мечешко ръмжене. — Добрата новина е, че не съм изпращал никого да те следи и убива. Знам, че си параноик по отношение на една конкретна тема, но ти гарантирам, че изобщо не съм те следил.

— Без лъжи, Джоунс. Това беше част от сделката ни, нали не си забравил? Освен това ми гарантира, че няма да преследваш никого, който е свързан с мен. Това включва и хората, които работят за мен. Аз съм наел Клоуи Харпър. Тя не ти пречи по никакъв начин.

— Обещал съм ти нещо. И го спазвам.

Джак издиша шумно.

— Опасявах се, че ще чуя това.

— Независимо дали ти се вярва или не, напоследък си имам по-важни занимания от това да пращам екипи по петите ти. Не мога да отделя хора за това — дори и ако реша да им губя времето с теб. Тези двамата, за които говориш, не са мои хора.

Ефектът от адреналина започваше да отслабва.

Джак откри, че може да приложи таланта си на стратег и за нещо повече от това да изведе Клоуи от мотела. Първата мисъл, споходила го след това откритие, беше, че Фалън изглежда разтревожен, което не можеше да се обясни с факта, че агентите му са се издънили.

— Добре, Фалън, да кажем, че ти вярвам. Каква е лошата новина?

— Не знам кой се е опитал да ви убие, но се сецтам за една група, която би могла да прояви интерес към лампата и която разполага с ресурсите да те открие: „Нощни сенки“.

— Чух за най-новата ти теория на конспирацията. Но според слуховете „Нощни сенки“ вече разполагат със своя версия на формулата на основателя. За какво им е лампата? И защо точно сега? Как биха могли изобщо да научат за нея? Семейство Уинтърс е запазило тайните си много по-добре, отколкото семейство Джоунс успя да опази формулата.

— Нямам отговор на твоите въпроси — призна Фалън.

— Сега вече ме изненада истински. Ти си човекът, който знае всички отговори.

— Със сигурност не мога да ти отговоря в този момент — в гласа на Фалън се долавяше умора, което не беше характерно за него. — Каза, че мъжът, който те чакал в стаята, бил ловец?

— Не водихме разговор, но мога да ти кажа, че се движеше като ловец. Освен това беше напоен със стероиди.

— Не ме разбирай погрешно — рече Фалън. — Радвам се, че двамата с Клоуи сте добре. Но как успя да го направиш? Ловците са адски бързи.

— Аз съм стратег, както знаеш. Имам си някои трикове.

— Хм.

Фалън не вярваше на обяснението му.

— Извадих късмет — настоя Джак. Лъжите не затрудняват човек, който е стратег. Това е част от таланта. — Отвърнах на удара. Той се паникьоса и избяга, навярно се е страхувал да не привлече вниманието. Вторият го чакаше в алеята отзад с едно „Харли“. Без номер.

— „Нощни сенки“. Трябва да са те. Чуй ме, Джак. Двамата с Клоуи трябва да се отървете от телефоните си. Не включвайте компютрите си, не използвайте кредитни карти или каквито и да било електронни устройства. „Нощни сенки“ могат да ви открият чрез тях. Трябва да се сдобиеете с нови документи за самоличност. И не говоря за онези хартии, които разнасяш в последната година. Тях ги изгори.

— Знаел си за фалшивия ми паспорт? Значи си ме наблюдавал.

— Не, но те познавам, Джак. Двамата мислим по един и същи начин. Ако бях на твое място, със сигурност щях да си осигуря

някакви фалшиви документи, с които да изчезна, ако се наложи.

Черната стъклена врата на казиното се отвори с тихо съскане. Лъхна ги студен застоял въздух. Джак и Клоуи влязоха вътре.

— Ние сме насред пустинята, Фалън, а ти ми казваш, че не мога да използвам компютъра или телефона си. Как очакваш да се сдобия с нови документи за самоличност?

— Ти си във Вегас. В този град човек може да си купи всичко. Но ако търсиш най-доброто, предлагам Клоуи да те запознае с чичо си Едуард и братовчед си Декс.

Джак спря до редица примигващи и блестящи ротативки. Свали очилата си и погледна Клоуи.

— Знаеш, че чичото на Клоуи във Вегас изработва фалшиви документи?

Младата жена се ококори.

— Харпър е най-добрият — каза Фалън просто. — Винаги е бил. Семейството има талант за такива неща. Кого мислиш, че използваме в „Джоунс и Джоунс“?

Секунда по-късно Фалън прекъсна връзката.

31.

— Чичо Едуард, не мога да повярвам, че работиш за „Джоунс и Джоунс“, откак Фалън Джоунс е поел агенцията — Клоуи още не можеше да се примири с новината. — Не знам какво да кажа. Направо съм потресена. Слисана. Шокирана. Някой друг от семейството знае ли? Мама и татко имат ли представа?

Седяха в офиса на Едуард Харпър на втория етаж над магазина и склада. Адресът бе близо до авеню „Тропикана“, в мръсен индустриален квартал. В съседство имаше казино с паркинг за тирове, обслужващо шофьорите, които спираха да отдъхнат по дългия път от Калифорния до източния бряг. От другата страна на улицата имаше сграда със затъмнени прозорци и неонов надпис над вратата, който гласеше: „Клуб за джентълмени“.

Но тук, на територията на „Антични мебели Харпър“, атмосферата беше елегантна като в Стария свят.

Едуард седеше зад изящно бюро в стил Луи Петнайсети, украсено с позлата. Клоуи и Джек седяха на махагонови столове от времето на Джордж Трети. Картините на стените бяха от средата на осемнайсети век. Секретарка с елегантен костюм им поднесе кафе. Сега двамата отпиваха ароматната напитка от порцеланови чашки от деветнайсети век. Поне изглеждаха като от деветнайсети век, помисли си Клоуи.

Едуард беше изискан мъж с аристократични черти, сребристора коса, маникюр и добре поддържано тяло. От скъпите мокасини до италианското сако, панталона, ризата, шита по поръчка, и копринената вратовръзка — той беше въплъщение на изискания стил.

— Толкова малко хора оценяват качествената изработка в наше време — каза той. Тонът му бе леко извинителен, както налагаше доброто възпитание. — Имало е времена, когато копията са се възприемали като форма на изкуство. Но за съжаление, тези дни отдавна са минало. На тяхно място дойдоха компютрите и цветните

копирни машини. В последните години бизнесът започна да запада и бяхме принудени да разширим кръга на клиентите си.

— Това означава ли, че си снижил стандартите си при подбора на клиенти? — попита Клоуи намръщено. — Чичо Едуард, наистина ли работиш за „Джоунс и Джоунс“?

Едуард разтвори ръце, сякаш казваше: „Какво да се прави?“.

— Фалън Джоунс плаща добре и оценява високото качество. В наши дни е рядко удоволствие да работиш с клиент, който има око за детайлите. И ще ви издам една малка тайна: това не е първото поколение от нашето семейство, което сътрудничи на „Джоунс и Джоунс“.

— О, Боже! — възкликна Клоуи. — Не вярвам на ушите си.

— Все пак ще съм ти благодарен, ако не споменаваш за тази малка уговорка с „Джоунс и Джоунс“ пред другите от семейството — добави Едуард.

— Не се тревожи. „Харпър Инвестигейшънс“ знае какво значи поверителна информация. Но все пак това е шокираща новина за мен, предполагам, че го осъзнаваш.

— Разбира се. Благодаря ти, скъпа — чичо й погледна Джак. — Така, вероятно говорим за два пълни комплекта. Не само шофьорски книжки и така нататък, но също кредитни карти и нови телефони, нали?

— Ще ми трябва и чист компютър — добави Джак.

Едуард кимна.

— Паспорти?

Джак погледна Клоуи.

— Разбира се, защо не. Ще вземем всичко.

— Добре.

Едуард бръкна под бюрото си и натисна някакъв таен бутон. Една част от облицованата стена на офиса му се плъзна безшумно настрани и разкри стая без прозорци, пълна с работни плотове от неръждаема стомана и най-различни лъскави високотехнологични уреди. Клоуи забеляза позната фигура, надвесена над някаква кутия с бижутерска лупа в ръка, и извика:

— Декс!

Скочи от стола си и бързо тръгна към него през лабиринта от фотоапарати, компютри, копирни и ламиниращи машини и

всевъзможни странни осветителни уреди.

Братовчед ѝ се изправи и се обърна. Когато я видя, се усмихна широко.

— Здравей, Клоуи. Не знаех, че си във Вегас.

Декс беше приблизително на нейната възраст, висок и слаб. Беше наследил благородните черти на Едуард, но не и елегантността и финеса на баща си. С дългата си рошава коса, очилата с тъмни рамки, намачканата риза и дънки той приличаше на артистичен гений, какъвто всъщност беше.

— Радвам се да те видя — тя го прегърна топло и отстъпи назад.
— Как са Бет и малкият Анди?

— Чудесно — той погледна през рамото ѝ. — С кого си?

— Джак Уинтърс — представи се Джак и протегна ръка.

— Здравейте, господин Уинтърс — Декс се ръкува отривисто с него.

— Наричайте ме Джак.

— Става — Декс се обърна отново към Клоуи: — Какво ви води тук?

Едуард пристъпи напред.

— Поръчката е на „Джоунс и Джоунс“. Клоуи и Джак спешно се нуждаят от пълни комплекти.

Братовчед ѝ я погледна и на лицето му се изписа загриженост.

— Неприятности ли имаш?

— Не аз, а клиентът ми — кимна тя към Джак. — Трябва да изчезнем за известно време.

— Няма проблем — каза Декс. Продължаваше да изглежда разтревожен. — Сигурна ли си, че не си в опасност? Знаем, че семейството си е имало разногласия с „Джоунс и Джоунс“ през годините, но Фалън Джоунс е добър клиент. Сигурен съм, че можем да го убедим да ви осигури охрана, ако вие с Джак се нуждаете от това. Джоунс ни дължи услуга.

— Ето как стоят нещата. Фалън Джоунс има свои приоритети в тази ситуация, които може би не съвпадат с целта на клиента ми.

Едуард изгледа Джак спокойно и преценяващо.

— И каква точно е тази цел, ако мога да попитам?

— Да остана жив — отвърна Джак.

— Ясно. Разумна цел — Едуард погледна към кожената чанта на пода до десния крак на Уинтърс. — Предполагам, че начинанието ви е свързано с Горящата лампа и моята племенница?

— Да — кимна Джак.

— Племенницата ми ви е нужна, защото смятате, че тя може да задейства лампата. Разбирам. Но ако нещо се обърка, тя може да се окаже в сериозна опасност — Едуард присви очи. — Свързана със самия вас.

— Не, чичо Едуард — заяви Клоуи решително. — Не си прав. Мога да се справя с лампата и с енергията на сънищата на Джак. Повярвай ми.

— Откъде знаеш, след като никога не си виждала тази лампа? — настоя Декс.

— Снощи направихме нещо като експеримент — обясни бързо тя. — Всичко потръгна добре. Няма никакъв проблем.

— Експеримент? — Едуард не изглеждаше убеден.

Джак я погледна с леко повдигнати вежди, но прояви благоразумие и премълча.

— Мога да се справя с това, чичо Едуард — настоя тя, като пусна в действие самоуверените маниери на опитен професионалист. — Мама казва, че всеки Харпър има някакъв специфичен талант. Е, моят явно е свързан с тази лампа. Но ми трябва време, за да довърша започнатото. Трудно е да се концентрирам, когато „Джоунс и Джоунс“ и онези „Нощни сенки“ се тълпят по петите ни. Четирийсет и осем часа, става ли? Не ни трябва повече. Моля ви, обещайте ми, че ще ми осигурите два дни спокойствие и тишина.

Едуард се поколеба, после кимна решително.

— Ако си сигурна, че си в безопасност с господин Уинтърс, можем да ти осигурим четирийсет и осем часа — погледна Джак. — Нашето семейство ви дължи поне това.

Клоуи примигна изненадано.

— Каква е тази история?

Декс щракна с пръсти.

— Точно така. Уинтърс. Стара услуга. Помня, че мама я е споменавала няколко пъти. Нещо, което е свързано със спасяването на живота на Норуд Харпър във викторианската епоха.

— Норуд Харпър — повтори Клоуи. — Нашият Норуд Харпър ли? Същият Норуд Харпър, който е създал онези гениални... въз... репродукции на древноегипетски предмети?

— Точно той — каза Едуард със страхопочитание. — Истински майстор. Това е дълга история, но е достатъчно да кажа, че Норуд Харпър се забъркал в една каша. Някакви много лоши хора били по петите му. Грифин Уинтърс се справил с този проблем.

— Нашето семейство винаги плаща дълговете си — заяви Клоуи гордо.

Едуард наклони глава.

— Така е. Е, предполагам, това означава, че не си свободна да вечеряш с нас днес.

— Друг път, обещавам — каза тя. — Както виждаш, в момента ми е малко напрегнато.

Джак погледна Декс.

— Не искам да изглеждам невъзпитан, но поръчката наистина е спешна.

— Разбирам — Декс прекоси претъпканото помещение и застана пред масивен железен сейф. — Накъде сте се отправили?

— Ел Ей — отвърна Джак. — Поне това е мястото, където „Джоунс и Джоунс“ и „Нощни сенки“ би трябвало да смятат, че се намираме през следващите четирийсет и осем часа.

32.

Клоуи се приближи до тонираното стъкло и огледа света на неоновите табели двајсет етажа по-долу.

— Добре, определено се издигаме. От неописуем мотел в стария град до апартамент със спалня и две бани с изглед към новите комплекси. Това ми харесва. Но защо не тръгнахме за Ел Ей? Там бихме могли да се загубим много лесно.

Чу някакво тупване зад гърба си. Джак беше оставил пътната си чанта на пода.

— Защото интуицията ми подсказва, че точно това очакват да направим.

Тежката енергия на лампата насити атмосферата, провокирайки сетивата ѝ.

Тя се обърна.

— За „Нощни сенки“ ли говориш?

— И Фалън Джоунс. И едните, и другите ще решат, че сме се изнесли от града, защото знаем, че ни преследват. Естествената човешка реакция в тази ситуация е да побегнем.

— Затова ще направим тъкмо обратното.

— Да.

Клоуи насочи сетивата си към лампата и огледа отпечатъците върху кожената чанта. Силна, здрава енергия — положителните резултати от дълбокия нощен сън се проявяваха ясно. Но тя все още забелязваше следи от лекарството, което Джак бе вземал.

— Защо трябва да се тревожим за Фалън Джоунс? — попита тя. — Останах с впечатлението, че му повярва, когато каза, че не ни е преследвал.

— Мисля, че действително не е пращал хора да ни следят. Но сега, след като знае със сигурност, че лампата е у мен и че „Нощни сенки“ са по петите ни, няма да издържи и ще опита да ни държи под око.

— За наше добро, разбира се — каза тя язвително.

— Сигурно е пратил някого да наблюдава магазина на чичо ти още преди ние да стигнем там днес следобед. Въпросът е дали заблуждаващата маневра с колата е проработила.

— Сигурна съм, че е проработила — заяви Клоуи не без гордост. — Семейството ми има талант за тези неща.

Той се подсмихна леко.

— Забелязах.

Едуард Харпър беше уредил един джип с тъмни стъкла да потегли от „Антични мебели Харпър“ точно преди залез-слънце. В колата бяха Декс и Бет, дегизирани като Джак и Клоуи с помощта на театрален грим и перуки. Те потеглиха бързо и се отправиха по магистралата към Ел Ей.

Двамата с Джак бяха потеглили малко по-късно, скрити в задната част на един от няколкото еднакви пикапа за доставки на мебелния магазин, които цял ден влизаха и излизаха от охранявания склад. Освен че имаха нови кредитни карти, документи за самоличност и телефони, Джак се бе сдобил с лъскав нов лаптоп. Дискретното напускане на магазина беше постигнато с обичайната ефективност на Харпър.

Клоуи се приближи до масата и спря, загледана в лампата.

— Сигурен ли си, че си готов за това?

Той я наблюдаваше от отсрещната страна на масата.

— Не мисля, че имам избор. А ти готова ли си? Знаеше, че трябва да звучи уверено заради него.

— Готова съм. Първата стъпка е да запалим лампата. Мисля, че всеки от нас може да го направи, но след като се разгори, само ти можеш да я накараш да функционира на следващото ниво.

— Как?

— Опасявам се, че трябва да действаме, както ни подсказва интуицията. Процесът за теб трябва да е естествен, защото лампата е настроена на твоите вълни. За всеки случай ще действаме бавно и спокойно. Каквото и да правим, със сигурност не бива да губим контрол над енергията, скрита в лампата.

— Опасна ли е? — попита той тихо.

— Да — Клоуи замълча. — Но не мога да ти кажа какво точно я прави опасна. Енергията си е енергия. Трябва да изпитваме уважение към нея.

Тя обиколи апартамента, гасейки лампите. Стаята потъна в мрак. Единствената светлина идваше от неоновите табели отвън и луната, която грееше над пустинята. В здрача тя видя силуета на Джак, очертан на фона на един прозорец, завесите на който не бяха спуснати.

Клоуи изчака очите ѝ да се приспособят към тъмнината и тръгна към масата. Не забеляза един стол и се блъсна в него.

— Ооох! — сутринта щеше да има синина.

— Добре ли си? — попита Джак.

— Да, разбира се. Супер — дотук с излъчването на опитен професионалист, помисли си. Разтри бедрото си и продължи към масата. — Добре, да започваме.

Отвори напълно сетивата си, за да достигне до латентните потоци в лампата. Енергията се раздвижи зловещо във вътрешността на артефакта. Постепенно се появи трептящо сияние, излъчващо бледа светлина.

— Аз бях дотук — каза тихо. — Твой ред е.

Джак не отговори, но нивото на енергия в стаята се повиши осезаемо. Сетивата ѝ реагираха на тази психична енергия. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Пулсът ѝ се ускори. Вълнение и нетърпение се надигнаха у нея.

Лампата светна по-силно. Клоуи усети как ѝ става горещо и неловко от остатъците от похот, някои земни и естествени, други извратени и отблъскващи, които изплуваха като мръсни петна в помещението. Следите от хазартната треска бяха навсякъде в стаята. Противната светлина на други видове пристрастявания също се стелеше наоколо. Дори и най-силните почистващи препарати не можеха да отстранят енергията на сънищата. Похотта върху чаршафите направо вонеше.

Опита се да изключи възприятието си за този вид енергия и се съсредоточи върху лампата. Отпечатъци от тъмна, гореща, флуоресцираща светлина върху странния метал кипяха и пулсираха в сенките. Искрящо зелено се смеси с невъзможни оттенъци на паранормално синьо, черно и лилаво. Досега беше избягвала да поглежда към лампата с напълно отворени и фокусирани сетива. Сега, след като го направи веднъж, не можеше да откъсне очи от нея.

Част от остатъчната енергия в лампата беше стара и блестеше със смущаващи искри, типични за суровата сила. За пръв път паниката

се надигна у нея. В какво се бе забъркала?

Пое си дълбоко дъх. Можеше да го направи. Трябваше да го направи. Заради Джак.

— Предците ти са оставили отпечатъците си върху лампата. Най-старите вероятно са на няколкостотин години.

— Никълъс Уинтърс — гласът на Джак беше нисък и променен поради енергията, която генерираше.

— Характеристиките на вълните до голяма степен са сходни с твоите. Психогенетика в действие. Има още една група особено ярки отпечатъци. По-нови са, но са над стогодишни.

— Грифин Уинтърс.

Тя огледа другите следи от енергия по лампата.

— Виждам следите и на жените, които са работили с лампата. Най-старите все още са пропити с гняв и отчаяние и непреодолимо желание за мъст.

— Елинор Флеминг — първата жена, запалила лампата. Жената, която е родила син на Никълъс и после е използвала енергията на лампата, за да унищожи таланта на Никълъс.

Клоуи потрепери.

— Ето и истински тъжната част: на някакво ниво, дълбоко в енергията на сънищата си, тя го е обичала или поне е била свързана с него.

— Заради детето?

— Да. От своя страна, Никълъс е бил обсебен от нея, навярно защото е осъзнавал, че тя е ключът към контрола над лампата. Тези двамата очевидно са имали проблеми.

— Ами Грифин Уинтърс и Аделейд Пайн?

Клоуи огледа втория комплект отпечатъци от енергия на сънищата, като се съсредоточи максимално. Силата може да бъде контролирана само с друга сила. Грифин и Аделейд бяха притежавали изключително силни таланти.

— Помежду им също е имало връзка. И със сигурност е била сексуална — тя застина неподвижно. — Може би това е ключът към постигането на контрол над лампата.

— Кое?

— Някакъв вид психична връзка между мъжа Уинтърс и жената, която вижда енергията на сънищата.

— Чакай малко — рече Джак. — Не се опитвай да ми кажеш, че двамата, които искат да задействат лампата, трябва да бъдат влюбени. Нали заяви, че не си романтичка?

— Повярвай ми, не говорим за нещо толкова неопределено и ефимерно като романтичната любов — увери го тя. — Но всички знаят, че по време на секс се генерира много психична енергия. Може би затова се озовахме в леглото снощи.

— Смяташ, че лампата ни е накарала? Хм, доста оригинално оправдание.

— Помисли само. Стоим край нея часове, а лампата излъчва мощна енергия. Кой знае какво влияние оказва на аурата ни!

— Ти определено не си романтичка, нали?

— Казах ти, не мога да си го позволя. Не и с моя талант.

— Чудесно. Но не забравяй едно: бяхме привлечени един към друг още преди да намерим лампата.

— Да — тя се загледа в лампата. — Но се чудя дали не е било заради...

— Беше, защото се почувствахме привлечени един от друг — изръмжа той. — Не намесвай психични влияния, вуду или каквото и да било друго.

— Добре, добре, спокойно.

— Тогава да се залавяме отново за работа. Можеш ли да задействаш това нещо или не?

— Не се тревожи, ще се справим — „никога не позволявай на клиента да разбере, че си затруднен.“ — Няма проблем.

Лъчението от лампата стана видимо по-интензивно. Енергията пулсираше осезаемо от масивната основа до широкия ръб. Очарована, Клоуи гледаше тъничките нишки от ултрасветлина, които се извиваха и въртяха. Постепенно странната метална сплав се избистри, а после стана прозрачна. Сега психичната енергия, която се вихреше вътре, се виждаше съвсем ясно.

— Джак, получава се — прошепна.

— Усецам — гласът му бе станал дрезгав от напрежение. — Усецам и твоята енергия.

Той още стоеше в мрака, но засилващата се светлина от лампата огряваше изсечените му черти. Строгийт му, аскетичен профил се разкриваше в тъмните нюанси от далечния край на спектъра.

Трансформацията на лампата беше пълна. Сега артефактът изглеждаше като изработен от прозрачен кристал. Пред погледа на Клоуи всички камъни, с изключение на един на ръба, също се промениха. Във всеки от тях гореше някакъв вътрешен огън. Трансформирани в блестящи кристали, те грееха с оттенъците на енергията на сънищата. Един беше ослепително сребристобял, друг излъчваше огненочервена енергия; останалите кристали около ръба грееха в сюрреалистично синьо, лилаво, зелено и кехлибарено.

— Горящата лампа — каза тя, омагьосана от гледката.

— Да — гласът на Джак издаваше силното му вълнение.

— Но защо единият камък си остава студен?

— Това трябва да е последният кристал, създаден от Никълъс, така нареченият Среднощен кристал. Той пише, че този кристал е най-опасният от всички — погледна я. — Трябва ли ни?

— Не, не мисля — Клоуи го докосна внимателно. — Не усещам нищо. Сякаш е обикновено стъкло или кварц. Дори да има енергия в него, не я усещам, нито мога да й въздействам.

— Може наистина да е обикновено стъкло. Според легендите, накрая Никълъс напълно превъртял и започнал да губи талантите си. Бил е обсебен от идеята за отмъщение. В онова си състояние може да се е убедил, че е вдъхнал могъща сила в едно просто парче стъкло.

Клоуи предпазливо доближи ръка до лампата, надявайки се интуицията да я води. При досега с прозрачния метал усети разтърсване като удар от електрически ток. Беше като контакт с чужда енергия на сънищата, но сто пъти по-лошо. Въпреки това не дръпна ръката си. Изобщо не бе сигурна дали може да я дръпне, не и преди да е довършила започнатото.

Изведнъж разбра каква трябва да е следващата им стъпка.

— Постави ръка върху лампата.

Джак изпълни указанията ѝ. Челюстта му се напрегна, когато докосна лампата. Клоуи се досети, че и той изпита първоначален шок като нея.

— Хвани ръката ми.

Той стисна дланта ѝ със свободната си ръка. Отново я връхлетя усещане за електрически удар, но още по-силно. Едва се въздържа да не извика от болка. Пръстите на Джак стиснаха нейните.

Тя изчака секунда, готвейки се за нови смущаващи удари, но не последваха такива.

— Вътре сме — прошепна му. — Нашите вълни резонират с тези на лампата благодарение на теб.

— На мен?

— Не мисля, че някой с различен генетичен модел би могъл да стигне толкова далеч. Аз се нося по потоците на твоята енергия, но смятам, че мога да контролирам ритъма и модела на излъчването от лампата. Сякаш яздя много голям и силен жребец.

Устните му се извиха в горчива усмивка.

— Аз ли съм жребецът?

— А аз съм ездачът. Суровата сила е у теб, но аз държа юздите.

— При други обстоятелства това би било интересен образ. И сега какво?

— Ще действаме бавно и внимателно — каза тя. — Имам чувството, че и двамата може да получим доста тежки удари, ако избързаме.

Джак не отвърна. Взираше се в сърцевината на лампата, омагьосан от онова, което виждаше там.

Бавно, внимателно, разчитайки единствено на интуицията си, Клоуи започна да работи с енергията на кристалите, за да стабилизира неудържимите потоци. Ставаше ѝ все по-горещо, но сега започна да се възбужда и физически, в буквалния смисъл. Имаше желание за съвкупление — нямаше друга дума за това — и то не с който и да е мъж. Желаше Джак и само Джак. Тя копнееше по него, желаше го, искаше го, точно като предишната нощ, когато бе използвала енергията си, за да го извади от трансa.

— Това е много странно — промълви тя.

Ръката на Джак стискаше нейната като белезници, но той не отместваше поглед от лампата.

— Ти си силна жена — каза ѝ с глас, натежал от желание и похот.

Тя едва се удържаше да не се хвърли в обятията му. „Овладей се — помисли си тя. — Лампата ни причинява това. Имаш работа. Клиентът ти се нуждае от теб.“

— Отвори напълно сетивата си — нареди му тихо. — Трябва да видя целия спектър на сънищата ти.

Енергията изригна още по-силно в стаята. Горещта ултра светлина блесна в малкото пространство. Клоуи знаеше, че Джак е преминал напълно в зоната. Талантът му беше невероятно силен.

С усилие на волята тя пренебрегна сексуалното желание, което препускаше у нея. „Във въздържанието има определен вид свобода. Да, точно така.“

Внимателно изучи потоците ултра светлина на Джак. Това, което видя, я порази. Каналите между състоянието му на будуване и на сън бяха отворени, въпреки че Джак бе напълно буден. Нещо повече, връзката между двете състояния беше стабилна. Според всички закони на парапсихиката, това беше невъзможно.

Въпреки че каналите бяха отворени и стабилни като цяло, на някои места в спектъра имаше потоци, които бяха леко блуждаещи. Тези области сякаш бавно заздравяваха, но Клоуи бе сигурна, че може да ускори процеса.

С умение, което дойде интуитивно, тя стабилизира психичното излъчване на лампата и го насочи така, че да резонира с вълните в ранените области в спектъра на Джак. След секунди блуждаещите потоци се успокоиха и запулсираха с естествен ритъм.

— Това би трябвало да сложи край на кошмарите и халюцинациите — прошепна тя. — Питам се дали мога да се справя и с лекарството, което си пил.

Думите едва се отрониха от устата ѝ, когато лампата светна още по-силно, образувайки вихрушка от ултра светлина. Сякаш малката промяна, която беше внесла в енергията на Джак, завъртя ключа в невидима парапсихична ключалка, освобождавайки последното ниво от силата на лампата.

Джак се вкамени, всеки мускул в тялото му се напрегна, сякаш бе пронизан от куршум. Главата му се отметна назад в агония. Устата му се отвори и се чу задавен, измъчен стон. Той стискаше ръката ѝ със силата на удавник, вкопчен в единственото си спасение.

Врълхлетя я ужасно отчаяние. Беше допуснала фатална грешка. Убиваше го. Прекалено много енергия протичаше през него. Никой човешки мозък не бе в състояние да издържи на такъв психичен ураган. Клоуи знаеше това със сигурност. Лампата не трябваше да се използва по този начин.

„Затова е нужен човек, който вижда енергията на сънищата — помисли си тя. — Затова си тук.“

Но осъзна, че е твърде късно, за да спре процеса. Нищо не можеше да върне духа в лампата. Трескаво опита да овладее отприщаната енергия. Ала знаеше, че не може да се надява да озапти напълно бушуващата психична буря.

— Джак — повика го задавено. — Трябва да ми помогнеш. Трябва да го направим заедно.

— Да — процеди той през стиснати зъби. — Заедно.

Клоуи долови как той посяга към сърцето на бурята и сграбчва суровата сила, която се таеше там. Осъзна, че само Джак може да контролира тази сила. Той беше единственият човек, който можеше да изгаси лампата. Но за да го направи, му беше нужна Клоуи, защото само тя можеше да стабилизира резониращите модели на неговата енергия на сънищата.

Леко, внимателно, тя отново насочи собствената си енергия към потока. За миг или два стана част от бурята. Усещането за тази могъща психична енергия, която бушуваше наоколо, беше опияняващо, неопишуемо. Косата ѝ се раздвижи около главата, сякаш я духаха невидими ветрове. Едва не изкрещя от великолепия екстаз на това усещане. Наистина знаеше как да го направи. Тя беше Харпър и имаше талант.

Принуди потоците да се стабилизират. В същото време Джак пое контрола над силата на лампата. Това, което беше надигаща се експлозия от сурова психична мощ, скоро се превърна в насочена река от енергия.

Лампата постепенно потъмня, загуби прозрачността си и отново изглеждаше направена от солиден метал. Паранормалната дъга изчезна. Кристалите, които я бяха създали, станаха сиви и непрозрачни.

Тя погледна Джак над лампата, замаяна и екзалтирана.

— Направихме го — каза почти без дъх. Осъзна, че още се носи на вълните на възторженото усещане от контролирането на толкова могъща сила.

Очите на Джак горяха от вълнение.

— Клоуи.

Знаеше, че и той е завладян от същата чувствена вълна. Джак я притегли към себе си и я притисна до гърдите си. Тя едва си поемаше дъх, но защо ѝ трябваше да диша? Имаше нужда единствено от Джак. И в този миг осъзна, че той се нуждае от нея също толкова неудържимо.

Целувката им бе гореща и отчаяна, почти дива. Двамата не се съблякоха, а се вкопчиха в дрехите на другия. Клоуи смътно осъзнаваше разкопчаването на копчета и свалянето на дрехите. Нямаха търпение да се освободят от тях.

Той не я занесе до леглото. Вместо това разчисти масата с едно движение на ръката. Лампата тупна тежко на килима. В следващия миг Клоуи лежеше на масата, а Джак бе надвесен над нея. Напрежението беше непоносимо, тя се чувстваше като тетива, опъната до краен предел секунди преди стрелата да полети. Всички цветове на спектъра сияеха около нея, ослепяваха я, заливаха като потоп сетивата ѝ.

Джак я облада и тя достигна до върха незабавно, дори не успя да извика, останала без дъх. Вълните още се разливаха по тялото ѝ, когато чу ниското, гърлено ахване на Джак. Напрежението се освободи с такава сила, че разтърси и двама им.

Той се подпря на ръце от двете ѝ страни. Косата му бе влажна. Пот капеше от раменете му.

— Клоуи — промълви нежно.

Наведе се и я целуна леко.

Тя докосна голите му гърди. Кожата му бе хлъзгава от потта и гореща, сякаш имаше треска.

Той се изправи, откъсна се от нея с видимо нежелание, вдигна панталона си и го закопча. После я повдигна от масата и я отнесе до канапето. Седна и я настани в скута си. После облегна глава назад и затвори очи.

След секунди вече спеше.

Клоуи се раздвижи за момент и отвори леко сетивата си. Беше изгорила почти напълно резервите си, но имаше достатъчно енергия, за да огледа мястото, където Джак бе подпрял ръцете си върху масата. После провери и отпечатъците по килима.

Страстта и силата още тлееха в психичните му отпечатъци, но вълните бяха стабилни и равномерни. Вече нямаше отклоняващи се

потоци в енергийното му поле. Все още се забелязваха тъмни петна от остатъците от приспивателните, но те вече не бяха проблем.

Проблемът беше друг. Беше сигурна, че се е провалила. А клиентите не понасяха провали.

33.

Когато се събуди, лъчите на пустинното слънце струяха през прозорците и откъм душа долитаха звуците на течаща вода. Джак смътно си спомняше как заспа — почти бе изпаднал в безсъзнание, усещайки топлото, секси тяло на Клоуи върху бедрата си.

Хрумна му, че отдавна не се е чувствал толкова добре — от месеци, дори години. Беше леко възбуден. И сутрешната ерекция го зарадва. Тя беше нещо нормално. А напоследък в живота му нямаше нищо нормално.

Стана, протегна се и отиде във втората баня на хотелския апартамент. Когато излезе след няколко минути, му хрумна, че ако побърза, може да се пъкне под душа при Клоуи. Беше забелязал предния ден, че типично за Вегас, душът е супермодерен, с пръскалки от всички страни. Истинско водно царство.

Тръгна към банята, но по средата на стаята забеляза лампата. Тя стоеше върху масата.

Помнеше как събори лампата на пода, за да разчисти масата и да се нахвърли необуздано върху Клоуи. Тя го бе спасила, беше предотвратила опасността да се превърне в психочудовище, а той се бе държал като неандерталец. А може би разликата не беше чак толкова голяма.

Влезе в спалнята и отвори вратата на банята. Вътре се носеше пара на талази. Крановете и мраморните плочки бяха покрити с капчици влага. Водата шумеше оглушително, което подсказваше, че Клоуи е пуснала всички кранове и пръскалки.

Видя я през замъглените стъкла на душ кабината. Стоеше под водните струи, обърната с гръб към него, и миеше косата си. Джак усети, че е силно възбуден.

— Влез или излез, но решавай по-бързо, защото топлината излиза навън — извика му тя изпод водопада.

Джак затвори вратата на банята и отвори душ кабината.

— Клоуи, снощи... — започна.

Тя се изпъна, отвори очи и се извърна към него.

— Май вече говорихме за това, че никой добър разговор не започва със снощи.

Джак не знаеше какво да каже. Тя изглеждаше неустоима под водните струи, които се изливаха върху тялото ѝ, толкова нежна и женствена. Колко ли груб ѝ се беше сторил предната нощ?

— Съжалявам, не знам какво да кажа. Господи, имаш синини.

Клоуи погледна към бедрото си.

— Ти нямаш вина. Блъснах се в един стол. Не си ме наранил, така че престани да се извиняваш — посегна към шампоана. — А и не си ме нападнал. И двамата бяхме изтощени психически, освен това все още бяхме под въздействието на енергията на лампата. Нещата станаха неудържими, това е всичко. Няма за какво да се тревожиш.

Тя описваше най-невероятния секс, който той беше правил някога, като последица от разхода на психична енергия и въздействието на проклетата лампа. Може би за нея наистина беше само това. Джак осъзна, че тази възможност никак не му се нрави.

— Значи си го правила по този начин и друг път? — попита я. Свали ризата си и я пусна на пода, а после разкопча панталона си. — След като си изразходвала психичната си енергия, работейки с паранормален артефакт?

— Всъщност не — тя сапуниса лицето си. — Но е известно, че когато човек изгаря психична енергия, в кръвта му нахлуват големи количества адреналин, тестостерон и други биопсихични вещества. И двамата бяхме отворили сетивата си максимално, а имаше и допълнителни усложнения заради лампата, това е всичко. Нищо особено.

Той изрита панталона си, влезе под душа и затвори тихо вратата. Застана зад нея и целуна извивката на рамото ѝ. Тя застина неподвижно, с лице, покрито с пяна.

— Нищо особено? — попита я. Постави ръцете си на ханша ѝ и нежно, много нежно ухапа ухото ѝ. — Сигурна ли си?

Усети как потрепери, но не се отдръпна. Той осъзна, че беше очаквал да го отблъсне. Облекчението, че това не се случи, го опияни.

— Знаеш какво исках да кажа — прошепна тя.

— Не, не знам — притисна я към силно възбуденото си тяло. — Това, което се случи снощи, беше нещо много специално за мен. Както

и това, което се случи предишната нощ.

Тя обърна лице към водната струя, за да измие пяната, после бавно се завъртя в ръцете му. Погледна го със сериозно изражение.

— Как се чувстваш? — попита го.

— Добре — той обмисли въпроса ѝ и се усмихна. — Много, много добре.

Клоуи погледна към вратата зад гърба му. Той усети пулсирането на енергия и разбра, че проверява отпечатъците му върху стъклото.

— В енергията на сънищата ти имаше някои смущения. Заради тях са били кошмарите и халюцинациите. Но аз стабилизирах вълните.

— Знам. Тежестта, която усещах, вече я няма. Чувствам се много по-различно.

— Тя може и да е изчезнала, но все още има следи от онези приспивателни. Не успях да се занимая с тях — намръщи се. — Но избледняват. Скоро тялото ти ще се изчисти напълно от тях.

Джак обхвана лицето ѝ с длани и я принуди да погледне към него, а не към вратата.

— Искам да поговорим за снощи — каза ѝ.

Клоуи примигна, сякаш бе забравила онова, което се канеше да каже. Концентрацията ѝ се изпари. Тя се усмихна. Топлина и женска мистичност грееха в погледа ѝ.

— Добре. Наистина беше нещо специално. Както и предишната нощ.

Тъкмо това искаше да чуе. Но защо не беше доволен от отговора ѝ? Реши, че ще обмисли този проблем по-късно. В момента единственото, което искаше, беше да докосва Клоуи навсякъде, да я целува навсякъде. Тази сутрин щеше да направи всичко така, както не бе успял предишната вечер.

Невидимата енергия блесна и заискри в атмосферата. Също като снощи, помисли си той. Но този път тя не можеше да се оправдае с лампата.

Доста по-късно Клоуи излезе от душ кабината и се уви в пухкава бяла хавлия. Джак я последва и също взе хавлия. Чувстваше се дори още по-добре, отколкото при събуждането си сутринта.

Докато се сушеше, той ѝ се усмихна.

— Е?

Тя сбърчи нос и се изчерви, а после се засмя.

— Добре де, това също беше нещо специално.

Джак се усмихна широко.

— И без лампата този път.

Джак се премени с новите дрехи, осигурени му от семейство Харпър, и позвъни на Фалън, докато Клоуи се обличаше в спалнята.

Той вдигна още на първото позвъняване.

— Не си в Ел Ей.

— Още съм във Вегас. Съжалявам. Имах нужда от малко спокойствие.

— Да, заподозрях, че нещо не е наред тази сутрин, когато видях извлеченията от кредитните карти. Харпър ли се погрижи за това?

— Част от обслужването. Трябва да изглежда така, сякаш сме някъде другаде, а не там, където сме в действителност.

— Звучиш различно. Значи ли това, че лампата е проработила?

— Точно както пишеше. Клоуи казва, че енергията на сънищата ми отново е стабилна. Права е. И сам го усещам.

— Значи няма да се превърнеш в Цербер. Супер! Един проблем по-малко.

— Ти май не го третираше като голям проблем.

— Защото не беше. Грифин Уинтърс е останал жив, следователно лампата му е помогнала. Допусках, че ще помогне и на теб — Фалън замълча. — Предполагам, че не си завладян от диво желание да убиеш някого с фамилно име Джоунс?

— Ами сега, като го споменаваш...

— Това беше шега, Уинтърс.

— Знам.

Фалън помълча малко.

— Мислиш ли, че има нещо вярно в историята за Среднощния кристал, който Стария Ник добавил накрая? — попита той.

— Един от камъните си остана тъмен. Вероятно този, който Никълъс е нарекъл Среднощен кристал. Клоуи смята, че може да е обикновено парче стъкло. Не долови никаква енергия в него, а аз въобще не успях да го запаля.

— Добра новина за семейство Джоунс — каза Фалън.

— Това, което ме тревожи сега, е, че „Нощни сенки“ също искат лампата.

— Защо си толкова сигурен, че „Нощни сенки“ са свързани с това, което се случи в мотела вчера?

— Интуицията ми го подсказва, а тя никога не греши.

— Не мога да споря за това. Но за какво им е лампата?

— Когато открия, ти ще бъдеш първият, на когото ще го кажа. Само предполагам, че докато лампата е у вас с Клоуи, и двамата сте в опасност.

— Клоуи пък защо? — попита Джак притеснено.

— Защото може да работи с лампата — обясни Фалън.

— След като им трябва лампата, ще им трябва и Клоуи.

— По дяволите!

— Харпър са се справили много добре. Ако някой се е опитал да ви проследи, сега мисли, че сте в Ел Ей. Така че имате възможност да си поемете дъх. Но трябва да приберем лампата в някое от най-сигурните музейни хранилища на „Аркейн“ възможно най-бързо.

— Имаш ли план?

— Имах план — каза Фалън. — Винаги имам план. Но ти го провали, като реши да останеш във Вегас. Бях изпратил двама души да ви чакат в Ел Ей. Хора, които могат да се справят с опазването на лампата.

— Проверени ловци ли?

— Да. Когато нещо е свързано с „Нощни сенки“, не използвам хора, които не съм проверил лично. Естествено, ако имам избор.

— Смяташ, че „Нощни сенки“ са вкарали свои хора в „Аркейн“?

— Сигурен съм. Открихме, че негодникът, основал тази организация, е бил в нашия Управителен съвет от десетилетия и е знаел абсолютно всяка тайна на Обществото.

— Не че „Аркейн“ особено се стареа да опази тайните си — вметна Джак.

— Обществото не е разузнавателна агенция — каза Фалън в отговор. — Предполага се, че сме група учени и изследователи, отдадени на изучаване на паранормалното. Нали затова публикуваме научни трудове. Събираме артефакти в музеите си. А „Джоунс и Джоунс“ е малка частна агенция за разследвания, не е ЦРУ.

— По-спокойно, Фалън. Виждаш ми се напрегнат.

— Добре, съди ме. Огън ми гори на главата. Имаш ли представа колко информация събрахме, когато ликвидирахме лабораториите на „Нощни сенки“ преди няколко месеца?

— Не.

— Нито пък аз. Защото всичко е заключено в компютрите им. Висока степен на криптиране. Нямам достатъчно криптоталанти, за да свършат работата.

— Сигурно ти е трудно — опита да го успокои Джак.

Но Фалън продължи тирадата си:

— Наложил се да оставя на заден план куп рутинни случаи, защото нямам време и хора, които да се занимават с тях. Това означава, че неизвестен брой психопати с паранормални способности се разхождат необезпокоявано, мамят беззащитни стари дами и ги лишават от спестяванията им, крадат пари и бижута, организират престъпни банди. Понякога убиват. И остават ненаказани.

— „Джоунс и Джоунс“ не е замислена като подразделение на полицията — каза Джак.

— Но кой, по дяволите, ще залови всички тези престъпници, ако не го направим ние? Правоохранителните органи дори не признават съществуването на паранормалното. Как биха могли да издирват престъпници със свръхестествени таланти?

Джак долови движение откъм вратата на спалнята. Погледна натам и видя Клоуи, която вървеше към него. Изглеждаше освежена и бодра, с лека руменина след секса и душа.

— Нужен ти е асистент, Фалън — каза той по телефона. — Трябва да се научиш да прехвърляш част от работата си на други хора.

— Да, постоянно ми го повтарят. Само че нямам време да търся човек, който може да се справи с това. А имам и други проблеми.

— Какви проблеми?

Фалън замълча за момент.

— Казвали са ми, че с мен се работи трудно.

— Не мога да повярвам.

— Аз самият си давам сметка за това. Работата е там, че дори и да открия подходящ човек, той надали би изгарял от желание да изостави всичко и да се премести тук, в Скаргил Коув.

— Какво му има на Скаргил Коув? Мислех, че е живописно крайбрежно градче от рода на Мендосино.

— Малките градчета са си малки градчета. Няма значение какъв е пейзажът. Единственото кино затвори преди четири години. В единствената книжарница се продават книги за вегетарианска кухня и медитация. Повечето местни жители могат да се опишат в най-добрия случай като колоритни образи и единственият ресторант, който е достатъчно чист, за да поканиш някого на среща, е едно кафене, което затваря в пет и половина следобед. Вечер по улиците няма жива душа.

— Смятал си да поканиш някоя жена на среща? — попита Джак предпазливо.

— Аз съм мъж — измърмори Фалън — и имам своите потребности.

— Значи може би е добре да се преместиш в друг град. Някъде, където можеш да удовлетвориш тези си потребности.

— Няма начин — издиша шумно Джоунс. — Трябва ми тишина и спокойствие. Много тишина и спокойствие. Скаргил Коув е идеален за мен.

— Чудя се дали не соча очевидното, но мислил ли си да се регистрираш в сайта за запознанства на „Аркейн“?

— Какъв е смисълът? Всички знаят, че базата данни на Обществото не върши работа, когато трябва да се намерят партньори за хора като нас. Виж какво стана с теб, когато си потърси жена там. Разведе се след две години.

— Фактът, че моят брак се оказа несполучлив, не означава, че ти няма да си намериш подходяща жена.

— По дяволите, не си търся жена. Нямам време да се занимавам с жена. Те изискват много внимание.

— Може би ти трябва жена, която споделя интереса ти към „Джоунс и Джоунс“ — каза Джак. Учуди се кога бе станал експерт по браковете. Фалън беше прав — неговият собствен брак далеч не можеше да се определи като успешен.

— Как, по дяволите, стигнахме до това да обсъждаме личния ми живот? — попита Фалън. — Чака ме работа. Ще ти пратя екип от ловци още днес. Ще дойдат с кола от Ел Ей. Лампата не бива да минава през проверките за сигурност по летищата. Не можем да си

позволим този риск. Екипът би трябвало да пристигне във Вегас след около четири часа, ако успея да се свържа с тях веднага.

Фалън приключи разговора както обичайно, без да си направи труда да каже довиждане или до скоро. Джак погледна Клоуи.

— Фалън Джоунс изпраща свои хора от Ел Ей, за да вземат лампата. Имаме няколко часа. Какво ще кажеш да слезем долу да закусим? Гладен съм — обмисли думите си и се усмихна. За пръв път от седмици възприемаше храната като нещо повече от източник на енергия за тялото си. — Наистина съм много гладен.

34.

Беше невъзможно да се отиде където и да било в огромния комплекс от казино и хотел, без да се мине през етаж с игралните автомати и маси. Клоуи затвори сетивата си, доколкото бе възможно, но нямаше как да игнорира напълно наслоилите се отпечатъци. Те блестяха навсякъде във вечната нощ, която цареше в огромното помещение.

Остатъците от енергията на хилядите трескави, възбудени, отчаяни играчи светеха със сияние, сякаш идващо от друг свят. Преминаването през лабиринта от маси за карти, рулетки и ротативки беше като плуване в огромен котел с кипяща сярна вода на дъното на океана.

В хотела имаше повече от десет ресторанта, барове, заведения за бързо хранене — и всички бяха разположени на етаж с залите за хазарт. В голямото кафене, в което сервираха закуска и обяд, имаше малка опашка. Бързо ги настаниха в едно сепаре. Клоуи се насили да не обръща внимание на отпечатъците от психична енергия по блестящата от чистота маса и отвори менюто си. Джак седна срещу нея. Остави кожената чанта с лампата от едната си страна, а лаптопа — от другата. Неясната аура на лампата изпълни тясното пространство.

— Наистина ли ще я предадеш на „Аркейн“? — попита Клоуи.

Джак впери поглед в менюто.

— Да.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли вярваш, че в Обществото ще се погрижат добре за нея?

— Не съм сто процента сигурен, разбира се — той затвори менюто и я погледна. — Но човек рядко може да бъде сто процента сигурен в нещо. Фалън е прав. Лампата ще бъде на много по-сигурно място, ако е заключена в някой трезор на „Аркейн“, отколкото в апартамента ми.

— Добре, за това съм съгласна. Но ако някой твой наследник се нуждае от нея?

— Ще следва същата логика. „Аркейн“ се грижи за множество паранормални артефакти от векове. Системата за сигурност е първокласна, защото е проектирана и реализирана от най-добрите криптоталанти. Моето семейство успя да загуби лампата при най-обикновено местене от един щат в друг. Кой знае? Може пък някой от правнуците ми, ако изобщо имам такива, да реши да я пусне на гаражна разпродажба.

Тя усети странна болка, когато го чу да говори за правнуците си. Сигурно всичките му наследници щяха да бъдат силни таланти. Може би щяха да наследят неговите очи.

Насили се да се концентрира върху настоящето.

— Ясно — отново погледна пътната чанта с лампата.

— Но ти залагаш на това, че бъдещият Фалън Джоунс или някой от неговото ниво в Обществото ще се съгласи да даде на наследниците ти да използват лампата, ако е необходимо. Нещо повече, залагаш на това, че самото Общество ще продължи да съществува векове наред.

— Оцеляло е от седемнайсети век — той сви рамене. — Не разполагам с други възможности. Лампата ще бъде на по-сигурно място в дългогодишна институция като Обществото, която оценява значението на паранормалните артефакти, отколкото в ръцете на едно семейство.

Клоуи сви устни, докато обмисляше думите му.

— Може би. Смущава ме фактът, че предоставяш лампата на организация, ръководена от фамилията Джоунс.

— Виж ти кой го казва. Чичо ти и братовчед ти работят за „Джоунс и Джоунс“.

Тя се намръщи.

— Представям си какъв шум ще се вдигне, когато останалите от семейството узнаят това.

Двамата си поръчаха омлети. Когато храната пристигна, Клоуи поклати глава, потресена от големината на порциите.

— Мили Боже! Можехме да се заситим с една.

Джак лапна голяма хапка с видимо удоволствие.

— Говори за себе си. Казах ти, че съм гладен.

Отправи ѝ дяволита усмивка и ѝ намигна. Тя усети как лицето ѝ пламва. Осъзна, че също е много гладна. И двамата бяха изразходвали много енергия предната вечер. Клоуи заби вилица в омлета си.

Знаеше, че отлага момента, в който щеше да ѝ се наложи да обясни провала си от предната вечер. Но някак не можеше да се принуди да развали топлата, интимна атмосфера, която цареше помежду им сутринта. Никога не беше преживявала подобно нещо с друг мъж. Със сигурност имаше право на малко романтика. А може и да грешеше за неуспеха. Може би не се бе провалила.

— Нямаше как да не чуя част от разговора ти с Фалън. Колко време си бил женен?

— Две години.

— Какво се случи?

— Ами според Шанън, аз съм прекалено целеустремен и амбициозен. Няколко пъти ме нарече „маниак на тема контрол“.

— А имаше ли основание?

— Да. Открих, че ме бива в печеленето на пари. И се захех с това денонощно. В крайна сметка се концентрирах единствено върху работата си. Излиза, че наистина държа сам да контролирам всичко. Изглежда, съм зациклил в този начин на живот.

— Не бих го нарекла така. За да се контролира толкова силен талант като твой, е необходима голяма решителност и упоритост. Тези качества са част от характера ти, от личността ти, и щяха да се проявят, независимо каква кариера си бе избрал.

Той вдигна глава.

— Никълъс Уинтърс е писал в дневника си за високата цена на всеки от трите таланта: „Първият талант изпилва ума с приливната вълна на безпокойството, което не може да бъде утолено с безкрайните часове в лабораторията и приспано със силно питие или извлек от мак.“

— Предполагам, че това обяснява някои от странностите ти. Талант номер две е съпътстван от кошмари и халюцинации?

— Да.

Тя се прокашля предпазливо.

— А номер три?

— Счита се, че той е най-силният и опасен от трите таланта. Никълъс е написал: „Ако ключът не се завърти правилно в ключалката, последният талант придобива разрушителна сила — в началото предизвиква лудост, а после — смърт.“

Виллицата ѝ замръзна във въздуха.

— Точно така ли е написал — ключ в ключалката? Имаш ли представа какво може да означава това?

— Не. Старите алхимици са си падали по загадки и скрити значения.

Тя се замисли за чувството, което я бе споходило предната нощ, усещането, че е завъртяла невидим ключ в символична ключалка. Побиха я тръпки.

— Никълъс предупреждава за цената, която се плаща за първите два таланта — повтори тя замислено. — Чудя се дали не се е изразил по-буквално, отколкото си мислиш.

Джак я погледна със сериозно изражение.

— Освен това е написал, че само жената, която успее да запали лампата, може да спре трансформацията на човека в Цербер.

Пулсът ѝ се ускори и усети стягане в гърдите.

— О, Боже! И това ако не е натиск. Слушай, Джак, тази сутрин ми се струваш съвсем нормален. Ти самия каза, че се чувстваш добре.

Той се усмихна леко и погледът му стана по-топъл.

— Благодарение на теб.

— Да, но...

Стресна я звънът на телефона. Тя отвори чантата си и отговори:

— Чичо Едуард? Някакъв проблем ли има?

— Обади ми се твоята асистентка — Роуз. Преди няколко минути. Каза, че Дрейк Стоун позвънил тази сутрин и поискал да говори спешно с теб. Реших, че трябва да ти предам това съобщение.

Усети как я завладя тревога.

— Ще му се обадя. Благодаря ти, чичо Едуард — кръстоса пръстите си под масата. — О, да. Бих искала да знаеш, че лампата проработи.

— Радвам се.

— Ние също. Вече не ни е необходима, така че „Джоунс и Джоунс“ ще изпратят някого да я вземе, за да я приберат в хранилищата на „Аркейн“.

— Така ще е най-добре — каза Едуард. — „Аркейн“ знаят как да се грижат за такива предмети.

— Още веднъж ти благодаря за всичко, което направи за нас.

— Моля. Клиентът ти ще получи сметка от мен, когато всичко приключи.

Тя завърши разговора и погледна Джак.

— Трябва да се обадя на Дрейк Стоун. Свързал се е с Роуз тази сутрин. Казал, че трябва спешно да говори с мен.

Джак остави вилицата си.

— Какво ли става?

— Още не знам.

Набра номера, който Едуард ѝ бе продиктувал. На второто позвъняване се обади жена:

— Домът на Стоун.

Гласът беше писклив. Друга икономка, отбеляза Клоуи.

— Обажда се Клоуи Харпър — каза тя. — Господин Стоун ме е търсил по телефона.

— Да, госпожице Харпър. Изчакайте, моля.

Стоун се обади почти незабавно:

— Клоуи, благодаря, че позвънихте — Дрейк ѝ се стори напрегнат и притеснен.

— Нещо не е наред ли, господин Стоун?

— Честно казано, не съм сигурен. Снощи ми се случи нещо много странно. Имах посетител. Мисля, че е свързано с лампата.

Клоуи затаи дъх. Усещаше погледа на Джак върху себе си.

— *Мислите*, че е било свързано с лампата? — попита предпазливо.

— Точно това е странното — обясни Дрейк. — Не мога да си спомня разговора. Признавам, че бях пийнал една-две чашки след шоуто, за да се отпусна преди лягане. Това донякъде обяснява проблема с паметта. Но има нещо, което ме притеснява повече. Тази сутрин говорих с охраната на входа на имението.

— И? — попита Клоуи.

— Според дневника на посещенията и според човека, който е бил на смяна снощи, не съм имал никакви посетители.

35.

Униформеният пазач им махна да минат през портата. Джак насочи колата по оградената от дървета алея и паркира пред средиземноморската вила на Стоун. Клоуи грабна чантата си, отвори вратата и слезе от колата.

Късното утринно слънце грееше ярко, но все още бе доста хладно. Тръпките, които я побиха, обаче нямаха нищо общо с ниските температури. Сетивата ѝ реагираха по същия начин, както когато пътят ѝ минаваше през тъмни улички или късно вечер влизаше в огромен паркинг. Повечето хора пренебрегват интуицията си. Но ако си отгледан от хора, които приемат психичната страна на своята природа, се научаваш да се отнасяш към нея с подобаващо внимание.

Двамата тръгнаха по каменната алея към входа на голямата вила с колонада. Както обикновено, Джак носеше чантата с лампата и лаптопа. Той натисна звънеца.

— Все още не мога да повярвам, че работя за „Джоунс и Джоунс“ — промърмори Клоуи тъжно. — Това е такова падение според критериите на семейство Харпър.

— Погледни го от друг ъгъл — успокои я Джак. — „Джоунс и Джоунс“ плащат добре.

— Наистина ли смяташ, че теорията на Фалън е правилна? — попита тя. — Вярваш ли, че „Нощни сенки“ са изпратили хипнотизатор тук, за да разпита господин Стоун?

— Кой знае — сви рамене Джак. — Това е теория на Фалън. Според него „Нощни сенки“ винаги са намесени.

Двамата се бяха обадили на Джоунс веднага след като Клоуи бе приключила разговора си със Стоун. Фалън едва не получи удар от вълнение.

— Веднага трябва да се срещнете с него. Опитайте се да измъкнете всяка подробност. Клоуи, огледай добре психичните отпечатъци в къщата. Изглежда, и Стоун, и пазачът са били

хипнотизирани, за да забравят за срещата с неизвестния посетител. Искам пълен доклад веднага след като си тръгнете оттам.

— Извинете, господин Джоунс, да не би да се опитвате да ме наемете?

— Нали си частен детектив? Освен това не разполагам с друг човек, когото мога да изпратя толкова бързо. После ми прати сметката си.

Клоуи отвори сетивата си и огледа стъпалата към входа. Психичните отпечатъци блестяха слабо върху избелелите от слънцето стъпала.

— Оттук съвсем скоро е минал човек със силен талант — каза тя. — Жена. Виждам отпечатъците ѝ. Нямаше ги преди два дни. Трябва да са от вчера.

Джак я погледна, но очите му бяха скрити зад слънчевите очила.

— Сигурна си, че е била жена?

— Да — тя се съсредоточи върху отпечатъците. — Но няма следи от неуравновесеност, за разлика от енергията на онези мъже, които направиха опит да ни убият в мотела вчера.

— Фалън каза, че тази неуравновесеност е страничен ефект от лекарството, което вземат в „Нощни сенки“.

— Е, която и да е била жената, мога да се закълна, че тя не взема стимуланти.

— Дотук с теорията на Фалън.

Вратата се отвори. Една икономка застана на прага. Това със сигурност не беше същата жена, която ги бе посрещнала предишния път. Онази изглеждаше точно като икономка — на средна възраст, с отрудени ръце, учтива и ненатрапчиво експедитивна. Тази жена беше много по-млада и значително по-привлекателна. Русата ѝ коса бе прибрана в небрежна опашка. Беше облечена в прилепнали дънки и тясна жълта блуза с голямо деколте, което подчертаваше бюста ѝ.

Клоуи погледна към антрето, за да провери отпечатъците от психичната енергия на жената. Беше виждала същата тъжна, болна енергия в уличките и входовете край Пайъниър Скуеър. Зачуди се дали Стоун знае, че икономката му взема наркотици.

Блондинката я погледна без особен интерес и се обърна към Джак с изкусителна усмивка.

— Господин Стоун е навън, при басейна — каза тя. — Последвайте ме. Ще ви заведем.

Обърна се и ги поведе към всекидневната, като олюляваше съблазнително ханша си. Клоуи хвърли бърз поглед към Джак, за да провери дали зяпа момичето. Той сякаш изобщо не забелязваше очевидното флиртуване на икономката. Когато срещна погледа на Клоуи, повдигна въпросително вежди: *Какво има?*

Беше я уловил, че го гледа. Тя се изчерви. Трябваше да спре най-сетне. Беше не просто непрофесионално, а сигурен начин да се окаже с разбито сърце. Това, че бе единственият мъж, с когото можеше да спи в едно легло, както и това, че бяха правили страхотен секс няколко пъти, не означаваше, че ще имат дълга и трайна връзка. Още повече че все още обмисляше как да му съобщи за провала си от предишната нощ. *По дяволите, по дяволите, по дяволите!*

Тя насочи вниманието си към красивия римски фонтан и басейна, който се виждаше през прозорците, заемащи цяла стена от дневната. Не ревнуваше. Нямаше право да изпитва собственически чувства. Двамата нямаха връзка. Всъщност едва се познаваха. Вярно, помежду им имаше физическо привличане, но може би това бе единственото, което ги свързваше, като се изключи способността им да задействат лампата заедно.

Клоуи се опита да прогони смуцаващите мисли. Бяха тук по работа. Огледа психичните отпечатъци по мраморния под и богато орнаментирани килими. Освен отпечатъците от икономката и от жената, посетила Стоун предишната нощ, имаше два комплекта пресни следи. Тези, които ги бяха оставили, бяха влезли в къщата през задния вход.

Отпечатъците горяха с болна, дисхармонична енергия. Клоуи веднага я разпозна.

Пое си рязко дъх и се обърна към Джак, за да го предупреди за опасността. Но той не гледаше към нея. Наблюдаваше двамата мъже, които излязоха от сенките на фоайето и тръгнаха към тях. Позна мотоциклетиста, който и днес бе облечен със същото яке. Другият беше мъжът, който им бе устроил засада в стаята. Дългата му коса бе вързана с омърляно шалче по рокерски маниер.

— Не мърдай — изръмжа дългокосият на Джак, вдигна пистолета си и го насочи към Клоуи. — Не знам какво ми направи

вчера, но ако опиташ отново, ще имам време за един изстрел и мишената ще е тя. Ясен ли съм?

— Разбира се — кимна Джак. — Къде са Стоун и икономката му?

— Стоун и прислужницата му не са твой проблем — отвърна мъжът с якето. Погледна блондинката. — Готово, Санди. Свърши си работата. Можеш да си вървиш.

— Ами парите ми, Айк? — захленчи блондинката. — Каза, че ще ми платиш веднага щом свърша работата.

— Тъпа наркоманка — Айк бръкна в джоба си и извади малка пачка банкноти. Хвърли парите на пода пред Санди. — Млъкни и мини през градината. По същия път, по който влязохме. И помни: една дума за тази история и си мъртва.

— Не се тревожи за това — блондинката се наведе, взе парите и ги натъпка в деколтето си. — Няма да се раздрънкам. Познаваш ме, Айк. Никога не го правя.

Тя се обърна и се отправи към стъклената врата. Хвана дръжката ѝ и започна да дърпа плъзгащата се врата, за да я отвори.

Клоуи усети как енергията трепти във въздуха около нея. Нямахше нужда да поглежда, за да разбере, че Джак е отприщил силата си. Знаеше какво ще последва.

Санди се разпищя пронизително и ужасено. Пусна дръжката на вратата и започна да блъска трескаво по стъклото с юмруци.

— Млъкни! — извика ѝ Айк. — Спри да пищиш, кучко смахната.

— По дяволите, тя превъртя — каза дългокосият. — Ако пазачът на входа я чуе, ще си имаме проблеми. Ще натисне паникбутоната още преди да е видял какво става в къщата. Трябва да я накараме да млъкне.

— Така става, като си имаме работа с наркомани.

Айк насочи пистолета си към Санди.

Нова вълна от енергия се надигна в атмосферата. Клоуи усети, че Джак смени посоката.

Айк издаде ужасен вой, но успя да стреля веднъж. Не уцели Санди, която се строполи на земята, ридаейки. Куршумът проби стъклената врата.

Айк се отпусна на колене. Лицето му наподобяваше гротескна маска за Хелоуин. Уловен в примката на невидими кошмари, той не

можеше дори да изпищи. Припадна. Пистолетът изтрополи върху мраморните плочи.

Дългокосият се хвърли към Клоуи. Движеше се с вродената бързина на ловец. Обви ръка около шията ѝ и опря пистолета до слепоочието ѝ, преди тя да успее да се отдръпне.

— Дори не помисляй да използваш таланта си върху мен — изсъска той към Джак. — Тя ще е мъртва, преди да ме повалиш, кълна се.

Джак застина на мястото си.

Клоуи вдигна ръка и докосна леко ръката на дългокосия. Той не ѝ обърна внимание. Беше отворил сетивата си и бе насочил вниманието си изцяло към Джак. Тя насочи въздействието си към оцветените потоци енергия на сънищата му. Дългокосият заспа шокиращо внезапно. Изпусна пистолета и се свлече безшумно на пода.

Санди продължаваше да ридае, свита до вратата.

Джак взе двата пистолета.

— Трябва да ги приберем на сигурно място, преди тези тук да са се събудили. Все пак са ловци. Не можем да рискуваме.

— Добре — Клоуи си пое дъх. Сърцето ѝ биеше оглушително. Трябваше да положи огромно усилие, за да мисли логично. — Видях изолирбанд и кабели в къщичката до басейна.

— Донеси ги, а аз ще държа под око тези тримата.

— Добре — тя прекрачи Санди и отвори вратата.

— Клоуи? — извика я Джак.

— Какво? — погледна го тя.

— Когато свършим с това, ще ми обясниш ли защо все още имам втория си талант?

36.

Откриха Дрейк Стоун и икономката му в една от спалните, здраво овързани и със запушена уста.

— Съжалявам — Дрейк наблюдаваше как Клоуи успокоява разстроената икономка. — Нахлуха тази сутрин. Казаха, че ще ѝ причинят ужасни неща, ако не открият теб и лампата.

Младата жена поклати глава.

— Вината е наша. Много съжалявам, че пострадахте от тази история.

Дрейк гледаше унило.

— Винаги съм знаел, че нещо не е наред с тази лампа. Но никога не ми е хрумвало, че някой може да я смята за ценна. Тя очевидно е фалшификат.

Джак излезе навън, за да се обади на Фалън.

— Пипнали сте трима агенти на „Нощни сенки“? — попита Фалън, като едва прикри вълнението си.

— Пипнали сме със сигурност двама от хората на „Нощни сенки“ — Джак крачеше край басейна, като опитваше да уталожить възбудата си от скорошния сблъсък с двамата ловци. Беше използвал много енергия, за да повали Санди и Айк. Чувстваше се изтощен. — Предполагам, че двамата са агенти. Още са в безсъзнание. Жената е будна, но явно е отчаяна наркоманка, наета да изиграе ролята на икономката. Според мен не знае нищо. Интересува се само как да се снабди със следващата доза.

— Откъде знаеш, че другите двама са от „Нощни сенки“? — попита Фалън.

— Предполагам, че и ти мислиш така.

— Прав си. Просто се чудя какво ви накара да приемете моята теория.

— Клоуи вижда някаква странна нестабилна енергия в отпечатъците им. Според нея това е признак, че вземат силно

психотропно вещество, което влияе на паранормалните им сетива. Това би потвърдило твоята теория.

— Тя вижда следите от лекарството? — оживи се Фалън.

— Така ми каза.

— Хм. Това е адски интересно. Разполагам с двама таланти, които виждат дисбаланса в аурата на хората от „Нощни сенки“. Не бях се досетил, че мога да използвам и таланти, които виждат енергията на сънищата, за тази цел. Но е напълно логично. Всяко вещество, което влияе на парапсихичните сетива, вероятно внася смущения в енергията на сънищата. Трябваше да се сетя за това. Проблемът е, че силни таланти от този вид са много рядко срещани.

— Има и още нещо — Джак продължи да крачи край басейна. — Открихме и други отпечатъци на предните стъпала и във фойето на къщата. Клоуи казва, че Стоун наистина е имал посетителка с талант от много висока степен. Но тази посетителка не е свързана с това, което се случи току-що. В нейните отпечатъци няма лоша енергия.

— Говорихте ли със Стоун за тази посетителка?

— Още не. Не сме имали тази възможност.

— Попитай го. Никак не си падам по съвпадения, но все пак във Вегас има доста хора с паранормални способности. Сещам се за поне двама известни илюзионисти и един хипнотизатор, за които постоянно пишат в пресата. Един много силен стратег е собственик на голямо казино. Има, разбира се, и доста хора със силна интуиция, както и криптоталанти, които идват в града с идеята да спечелят в казината. Възможно е точно такъв талант да е бил гост на Стоун снощи.

— Само че нито той, нито пазачът си я спомнят. Ако приятелка на Стоун, защо би искала да не си спомня за посещението ѝ?

— Стоун е във Вегас достатъчно дълго, за да си създаде врагове.

— Може да си е измислил цялата история.

Фалън замълча за момент.

— Не, не, имам усещането, че е истина.

— *Усещането?*

— Пасва на цялостната картина — каза Фалън просто. — Но провери дали няма да си спомни някакви подробности.

— Какво да правим с двамата мотористи и жената?

— Дръжте се като съвестни граждани, каквито в действителност сте. Извикайте полицията. Кажете им, че сте пристигнали в дома на

Стоун в момента, когато вътре се е извършвал грабеж. Всъщност това е самата истина.

— Ако предадем тези тримата на полицията, може би ще ги пуснат под гаранция, преди ние с Клоуи да се приберем в хотела. Ловците освен това може да избягат. Полицаяте нямат представа, че това са хора с паранормални таланти.

— Няма значение. Тези двамата така или иначе са били заловени, а за „Нощни сенки“ това означава, че са допуснали страхотна издънка. Организацията е много жестока в подобни случаи. Привличането на вниманието на властите е абсолютно забранено. Ако агентът позволи да го арестуват, сам си подписва смъртната присъда.

— Как „Нощни сенки“ ликвидират бившите си агенти?

— Просто — каза Фалън. — Достатъчно е да им спрат доставките на лекарството. Последната му версия трябва да се взема по два пъти дневно. Пропускането дори на една доза води до криза. Пропускането на две или три дози причинява лудост, обикновено последвана от самоубийство до два-три дни. Това е много ефективна система за освобождаване от неудобните.

— Мислех, че „Аркейн“ разполага с някакъв вид антидот.

— Така е — потвърди Фалън уморено. — Екипът, който изпратих, скоро ще пристигне в града. Те носят малко от антидота със себе си. Моите хора винаги разполагат с необходимата доза, когато изпълняват мисия. Можете спокойно да предложите сделка на двамата мотористи. Ако ви кажат всичко, което знаят за работодателя си, ще им дадете от антидота. Съмнявам се обаче, че ще приемат сделката.

— Щяха да убият Клоуи, а вероятно и икономката, и Стоун. Проклет да съм, ако им предложила противоотрова.

— Твоя воля — невъзмутимостта на Фалън беше съвсем осезаема. — И макар че предлага изход, антидотът сам по себе си е доживотна присъда.

— В какъв смисъл?

— С него човек остава жив и с относително здрав разсъдък, но дава сериозни странични ефекти: антидотът постепенно унищожава естествените психични способности, както и тези, създадени в резултат от приемането на лекарството. Вероятно това би редуцирало някой много силен талант до началните степени. Но има и други усложнения. Пристъпи на паника. Хронично безпокойство. Тревожни

сънища. В крайна сметка приемащите антидота свършват с това, което викторианците са наричали „разстроени нерви“.

Джак си представи двамата мотористи със сериозно разстроени нерви.

— Няма ли шанс за възстановяване?

— Не мисля. По очевидни причини не сме правили експерименти с хора, а при този род медикаменти опитите с животни не вършат работа. Всичко е съвсем хипотетично. Както казах, съмнявам се, че двамата ловци, които сте заловили, ще пожелаят да приемат антидота.

— Защо?

— Имаме известен опит с агенти на „Нощни сенки“, всички са с промити мозъци. Преди всичко не вярват, че ако спрат да вземат лекарството, ще полудеят. Техните шефове са им представяли нещата съвсем различно.

— Има ли друго?

— Тяхната параноя по отношение на „Аркейн“ е почти толкова силна, колкото и нашата към тях. Вероятно няма да ти позволят да им дадеш антидота, защото ще смятат, че се опитваш да ги убиеш. Обади ми се, след като говориш със Стоун.

— Непременно.

— А, между другото, поздравления за новия талант.

Джак замръзна на мястото си.

— За какво говориш?

— Хванах се на версията, че вчера си извадил късмет, но не и че си успял да надделееш над трима души, двама от които ловци.

— Аз повалих само единия ловец — каза Джак с равен глас. — И жената. Нищо особено. Клоуи се справи с другия ловец.

— Както и да е. Честито.

— Не ми изглеждаш разтревожен.

— Докато елиминираш агенти на „Нощни сенки“, нямам никакъв проблем, че си развил нов талант. Всеки, който може да ми помогне, е добре дошъл. Обади ми се след разговора със Стоун.

Фалън затвори.

Както можеше да се очаква, Клоуи настоя да предложат на двамата ловци антидота. Фалън Джоунс се оказа прав. Те отказаха. Полицаяте свалиха изолирбанда и кабелите и ги замениха с белезници. Качиха двамата мъже в патрулката и потеглиха.

Клоуи и Джак стояха на стъпалата отпред и гледа как колата се отдалечава.

— Обзалагам се, че ще избягат до двайсет и четири часа — каза Клоуи и поклати глава. — Те са ловци. Притежават вродена бързина и ловкост, както и всички други умения на ловците. Полицаяте дори няма да разберат, че тези двамата са изчезнали, преди да е станало твърде късно.

— Според Фалън все едно са мъртви. Обясни ми, че „Нощни сенки“ ще ги изоставят веднага щом разберат, че са били арестувани от полицията. Това означава, че няма да получат нито доза от лекарството си. Най-напред ще полудеят. А в периода между двайсет и четири и четирийсет и осем часа след това ще се самоубият.

Клоуи потрепери.

— Лекарството е ужасно творение. Джоунс е прав. „Нощни сенки“ трябва да бъдат спрени.

— Обикновено не вярвам на конспиративни теории, но започвам да си мисля, че Фалън този път има право.

37.

Клоуи стисна с две ръце чашата за кафе с отпечатано лого на Дрейк Стоун и погледна певеца. Беше впечатлена от издръжливостта му.

— Не мога да повярвам, че няма да отложите шоуто си след случилото се днес. Много хора на ваше място щяха да се тъпчат с успокоителни и да се оплакват от посттравматичен стрес.

Седяха край басейна. Отопляващите лампи над главите им излъчваха приятна топлина. Дрейк беше приготвил кафето собственоръчно, защото бе отпратил икономката си у дома да се съвземе от шока.

— Не знаете ли старата поговорка за шоубизнеса? — попита той.

— Че шоуто трябва да продължи? — предположи Клоуи.

— Не. Че *няма лоша реклама*. Довечера името ми ще бъде във всички вечерни вестници и емисии в града. Не съм се радвал на такъв интерес от години. Ако не изнеса шоуто си довечера, ще плъзнат слухове.

— Какви слухове? — запита Джак.

— Че вече съм мъртъв. И бездруго се носят от години — Дрейк протегна краката си и огледа младия мъж замислено. — Как, по дяволите, успяхте да повалите онези двамата и кои бяха хората, които дойдоха от Ел Ей за лампата?

— Сложно е за обяснение — отвърна Джак.

— Така и предполагам.

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че двамата мотористи, които нахлуха в къщата ви днес, работят за тайна престъпна организация? И че членовете на въпросната организация приемат незаконен медикамент, който развива у агентите ѝ свръхестествени способности?

Дрейк повдигна вежди.

— Знаех си. Вие работите за правителството. Какво е това всъщност? Нещо, свързано с наркотици ли? Или с крупна измама в някое казино?

— Не — намеси се Клоуи бързо. — Не сме федерални агенти. Честно.

— Забравете — Стоун вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Не искам да чувам нищо повече за това разследване. В края на краищата това е Вегас. По тези места невежите са блажени или поне са в безопасност.

— Може ли да ви задам няколко въпроса? — попита Джак.

Дрейк повдигна вежди.

— Искате да знаете коя е снощната ми посетителка, нали?

— Предполагам, че не сте си измислили тази история само за да ни подмамните тук.

— Не. Смешното е, че наистина се канех да ви се обадя и да ви кажа за жената, която ме посети снощи. Но не знам нищо повече от това, което вече ви съобщих. Просто не мога да си спомня подробностите. Нали ви се е случвало да сънувате нещо и после да не можете да си го спомните?

— Да — кимна Джак и погледна Клоуи. — Случвало ми се е.

Тя се опита да избегне погледа му. Знаеше, че има твърде много въпроси и не е в добро настроение. Не можеше да го вини. Той се беше събудил с мисълта, че се е освободил от втория си талант, а най-неочаквано бе открил, че не е така. За него проблемът си оставаше.

Освен това сетивата му бяха на ръба на изтощението, след като бе употребил силите си, за да обезвреди Санди и Айк. Не можеш да използваш толкова много психична енергия, без да платиш цената за това. Енергията си е енергия. Когато изразходваш много сили, ти трябва време, за да се възстановиш. Самата Клоуи се чувстваше изцедена. Беше използвала собствените си сили и талант, за да приспи ловеца.

И все пак ѝ оставаха някои резерви.

Съсредоточи се върху Стоун и отвори сетивата си. Енергията на сънищата му изглеждаше нормална, доколкото можеше да е ултра светлината. Но в нюансите на някои от вълните нещо не беше наред. Цветовете бяха тъмни и моделът не бе синхронизиран. Беше се сблъсквала с подобни проблеми и в миналото.

— Мисля, че е възможно снощи да сте били обект на хипнотично въздействие — каза тя.

Дрейк повдигна вежди.

— В този град е пълно с хипнотизатори. Познавам всички, които са наистина добри в тази работа. Но всички са мъже. А и защо да ме хипнотизират, след като не са искали да ме ограбят? Сутринта проверих, нищо не липсва.

— Няма гаранции, но може да успея да ви помогна да си спомните някои подробности за посетителката.

— Как?

— Прилича на техника за релаксирани — обясни тя. — Обещавам, че ще бъдете съвсем буден и в съзнание през цялото време. Ще си спомняте всичко, което ви казвам, и ще можете да контролирате напълно това, което ми казвате.

Дрейк я изгледа продължително, после кимна.

— Признавам, че това бяло петно в паметта ме безпокои. Щом не помня какъв посетител съм имал снощи, може да забравя и текста на „Синьо шампанско“. А това би сложило край на кариерата ми. Да го направим.

Джак не каза нищо. Изпи кафето си и зачака.

— Не се опитвайте да извикате спомена — каза Клоуи на Дрейк. — Оставете го на мира. Не мислете за него. Намерете някое спокойно кътче в себе си и се отпуснете.

Продължи да говори успокоително, докато насочваше малко енергия на сънищата към статичните мътни вълни. Това, което казваше, нямаше значение. Думите нямаха нищо общо с енергията, но тя знаеше, че ако мълчи, Дрейк ще се пита какво става.

С леки докосвания стабилизира и изчисти тъмната статична енергия. След секунди цветовете отново запулсираха в нормалните си нюанси.

— Тъмна коса — каза Дрейк. Щракна с пръсти, видимо доволен. — Хубава прическа. Скъпа подстрижка. Помислих си, че е привлекателна, но не в типичния за Вегас стил. С хубави дрехи. Стилен консервативен костюм, обувки с ток. Прилича на мениджър на голяма фирма или адвокат.

Джак се наведе леко напред на стола си и се намръщи.

— Някакви отличителни черти? Бижута?

Дрейк обмисли въпросите и поклати глава.

— Съжалявам. Тя позвъни. Пазачът не се беше обадил предварително, затова сметнах, че е някой познат или човек от

персонала. Не я познах, когато отворих вратата. Реших, че е почитателка, която е успяла да прескочи оградата. Помолих я да се представи.

— Направи ли го? — попита Клоуи.

— Каза, че трябва да говори с мен. Искала да ми зададе няколко въпроса за една старинна лампа, която знаела, че притежавам. Казах ѝ, че съм я дал на друг колекционер, който е проявил интерес към нея.

— Как реагира?

— Попита за имената ви — Дрейк видимо се напрегна. — Казах ѝ, че тази информация е конфиденциална, и още в следващия миг, по дяволите, ѝ изпях имената ви и всичко, което знаех за вас двамата. Защо съм го направил?

— Защото ви е хипнотизирала — обясни Клоуи.

Дрейк подсвирна тихо.

— Трябва да е много добра.

— Да — съгласи се Джак. — Трябва да е много, много добра.

38.

Клоуи кара по обратния път до хотела. Джак проведе още един разговор с Фалън Джоунс, взрян напред с израз на стоическо спокойствие. Разказа му какво бяха научили за мистериозната посетителка на Дрейк Стоун. След като приключи разговора, затвори телефона си и продължи да гледа съсредоточено в пътя.

— Е? — погледна го Клоуи. — Фалън има ли някаква теория?

— Разбира се. Както може да се очаква, тя се вписва в голямата конспирация с „Нощни сенки“ — единственото, за което мисли напоследък. Подозира, че жената, посетила Стоун, е агентът, на когото са възложили да намери лампата. Според него тя ни е изгубила вчера, когато създадохме впечатлението, че се отправяме към Ел Ей.

— И се е върнала при Стоун, за да разбере къде може да ни открие.

— Използвала го е, за да ни открие — кимна Джак. — Извадила е късмет, когато се е оказало, че сме още в града. Поставила ни е капан и ние налапахме въдицата.

— Но планът ѝ се провали. Хората ѝ не само свършиха в ареста, но и лампата е на сигурно място в някое от хранилищата на „Аркейн“.

— Да, планът ѝ се провали — Джак облегна глава назад. — Според Фалън това означава, че скоро ще е мъртва.

— Но тя не е вземала лекарството. В отпечатъците ѝ нямаше следи от стимуланта. „Нощни сенки“ не могат да я елиминират толкова лесно.

— Има и други начини да се отървеш от някого.

— Така е, но ако тя е от „Нощни сенки“, защо не взема лекарството?

— Добър въпрос. Фалън се чуди дали някои членове на организацията не са решили да изчакат, докато формулата бъде напълно усъвършенствана.

— Това със сигурност е интелигентно решение. Но то би означавало и организацията да загуби влиянието над хората си. Тези на

върха няма да могат да ги контролират без лекарството.

— Е, това вече е проблем на Фалън — каза Джак. — Има и други неща, за които да се тревожа. Какво става с мен, Клоуи?

— Казах ти, добре си. Стабилен като скала.

— Вторият ми талант се завърна.

— И е също толкова стабилен, колкото и първият — заяви тя спокойно.

— Това не е възможно. Два силни таланта не могат да съществуват едновременно в един човек, без да предизвикат психичен дисбаланс.

— Такава е утвърдената теория в Обществото.

— Сигурно е така, защото всеки път, когато се появи двоен талант, свършва в лудницата.

— Ти не си луд — каза остро тя. — Сам ми каза, че отново се чувстваш нормално, и аз виждам, че енергията на сънищата ти е балансирана и абсолютно стабилна.

— Ти знаеше ли, че вторият ми талант не е изчезнал?

Клоуи въздъхна.

— Не бях сигурна. Не и докато не го използва днес следобед — поколеба се. — Но имах известни съмнения.

— Така ли? Какви?

— Снощи, когато огледах добре спектъра на енергията на сънищата ти, осъзнах, че каналите между състоянието на будуване и сън са широко отворени и стабилни. Ето откъде черпиш допълнителни сили.

— Това би трябвало да е невъзможно. Ако беше вярно, щях вече да съм абсолютен Цербер.

— Знам — призна тя. — Предполагам, че генетичната особеност, която си наследил от Никълъс, е в основата на способността да се справиш с отворените канали.

— Тогава какво точно направи с лампата снощи?

— Мисля, че когато тези канали внезапно са се отворили преди няколко седмици, рязката промяна е създавала някои области на смущения в психичната ти енергия. Тези места, изглежда, се възстановяват по естествен път. аз използвах енергията на лампата, за да ускоря този процес, това е всичко. Щях да опитам да изчистя и

вредите, нанесени от приспивателните, но нещата се усложниха и не успях да довърша.

— Казваш ми, че не си опитала да затвориш тези канали?

— Не. Не мога да го направя.

— Защо?

— Защото сега си именно такъв, какъвто генетично си предопределен да бъдеш. Това е нормално за теб. Ако бях опитала да въздействам на каналите на психичната енергия, щях да те направя ненормален. Разбираш ли?

— Значи съм нормален двоен талант? Такова нещо не съществува.

— Е, доста мислих по този въпрос.

— Шегуваш се.

Тя си каза, че няма да обръща внимание на сарказма му. В крайна сметка Джак беше под голямо напрежение.

— Ето какво — продължи Клоуи. — Не съм толкова сигурна, че действително си двоен талант.

Той отново впери поглед в пътя пред тях.

— Миналия месец бях стратег. Този месец мога да генерирам кошмари. Ако това не са два различни таланта, тогава какво са?

— Помисли добре, Уинтърс. Има различни видове стратегии, но за всички тях е характерно едно: всички стратегии притежават вродена способност да оценяват и анализират дадена ситуация и да измислят как да извлекат максималното от нея. По същество това е вид механизъм за оцеляване. Вероятно е психична адаптация на примитивните ловни инстинкти на древните ни предци.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Споделям теорията си. Твоят талант на стратег те прави много, много добър в това да откриваш слабостите и уязвимите места на хората, нали?

— И?

— Добре, способността да откриваш слабостите на хората и да ги манипулираш не е същото като умението да изкараш ангелите на човека с психоатака, но не е и чак толкова различно. Щом откриеш уязвимите страни на някого, вече имаш известна власт и контрол над този човек. В твоя случай ти можеш да отидеш една стъпка по-нататък.

Можеш да генерираш енергия, която е на вълните на първичните страхове на съответния човек.

— Но не съм могъл да го правя през първите трийсет и пет години от живота си.

— Може би не, но фактът, че сега можеш, не означава задължително, че имаш нов талант. Това вероятно е подобрена версия на стария ти талант.

— Подобрена като подобрената формула ли? — попита той напрегнато. — Фалън Джоунс може и да е решил, че ще съм му изключително полезен, но нещо ми подсказва, че останалите от семейство Джоунс, в това число и Зак Джоунс, няма да се зарадват толкова на новото ниво на таланта ми.

— Така ли? — изхъмка тя. — Сякаш хората от семейство Джоунс имат право да съдят кое е нормално и кое — не.

— Какво имаш предвид?

— Не е тайна, че Силвестър Джоунс е експериментирал с най-различни варианти на своята формула. Кой знае какво е направил със собственото си ДНК, преди да създаде тримата си синове от три различни жени?

Последва кратко слисано мълчание.

— По дяволите! — подсвирна Джак. — Никога не съм се замислял за това. То би могло да обясни защо в това семейство се раждат толкова много необичайни и силни таланти.

— Именно.

— Щом моите таланти са нещо нормално, защо получавам халюцинации и бели петна в паметта? На какво се дължат смущенията в енергията на сънищата ми?

— Халюцинациите са ми ясни — каза тя. — Това е често срещан проблем, когато енергията на сънищата прелива към другите сетива. Както вече ти казах, внезапната проява на новото качество на таланта ти временно е смутила някои от потоците в твоята психична енергия.

— Ами белите петна и ходенето насън?

Клоуи стисна волана още по-здраво.

— Предполагам, че са били предизвикани от отварянето на каналите, но както ти казах, в една част на спектъра все още има следи от нещо, което прилича на изключително силно лекарство.

— Аз започнах да пия лекарството, след като започнах да получавам бели петна в паметта.

— Преди това вземал ли си някакви други медикаменти? — попита тя. — Дори тези, които смятаме за безобидни и се продават без рецепта, могат да имат непредсказуеми ефекти върху хора със силен талант като теб.

— Само противовъзпалителни, и то рядко. Нищо друго.

— Е, ако това е някакво успокоение, тъмните петна избледняват — каза тя.

— Губи ми се един ден от живота ми, да не споменаваме нощите, в които съм ходил насън.

— Осъзнавам, че това е много смущаващо — рече тя внимателно. — Но сега нещата са стабилни. Усецам го. Снощи имах чувството, че завъртяхме ключ в някаква психоключалка. Ти си добре, Джак.

— Усецам, че искаш да продължиш с но...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Но все още се чудя защо в тази лампа е заключена толкова много енергия.

39.

Вечерта седнаха да пийнат по чашка в един от баровете на хотела. Джек отпи от уискито си и се замисли колко му е хубаво да си седи така с Клоуи. Беше като истинска среща, само дето не можеше да си представи някоя от другите жени, които познаваше, да седи така спокойно на една маса с мъж, който можеше за миг да я изпрати в бездна от кошмари. Но Клоуи не приличаше на никоя от жените, които познаваше.

— Какво смятат да предприемат „Джоунс и Джоунс“ отук нататък? — попита тя.

— Фалън е отчаян — той сви рамене. — Това изобщо не е обичайното му състояние.

— Не може да открие мистериозната жена, която е посетила Стоун?

— Не. Но той и бездруго е сигурен, че тя не би го довела доникъде. Фалън е убеден, че след като лампата е в „Аркейн“ и е прибрана на сигурно място, „Нощни сенки“ ще прекратят този проект. Отговорните за провала ще получат наказанието си по обичайния за организацията начин.

— Ще им спрат лекарството.

— Очевидно.

— Но Фалън още не знае защо са искали да се сдобият с лампата?

— Работната му хипотеза е, че „Нощни сенки“ търсят лампата поради същата причина, поради която им е била потребна и формулата.

Тя кимна.

— Заради способността ѝ да въздейства върху талантите.

— Има логика. Но каквато и да е причината, това вече не ни засяга. Проблемът си е на Фалън.

Клоуи вдигна чашата си за здравица.

— Още един приключен случай за „Харпър Инвестигейшънс“.

Неясно защо, това не му хареса. Прозвуча му прекалено окончателно. Но тя беше права.

— Наистина си много добра.

— Казах ти.

Той се усмихна.

— Да, каза ми. Знаеш ли, мислех си...

— Какво? — подкани го нетърпеливо.

— Според Фалън, „Нощни сенки“ са изключително добре структурирани. Съществуват няколко кръга или нива на властта, разположени йерархично, а на върха има нещо подобно на корпоративните управителни съвети. Между отделните кръгове, изглежда, няма връзки. Всеки функционира самостоятелно.

Аурата на нетърпение и очакване, която я бе обгърнала, се разсея. Той беше почти сигурен, че я чу да изпуска кратка тъжна въздишка. Имаше чувството, че нещо е сбъркал. Какво очакваше да каже? Клоуи веднага се окопоти.

— С други думи, дори „Джоунс и Джоунс“ да елиминират някои от кръговете, това няма да ги отведе до хората на върха.

— Точно така. Но има и още нещо. Независимо колко добре са организирани, „Нощни сенки“ в същината си би трябвало да е организация, която печели пари.

Тя повдигна вежди.

— Тоест смяташ, че целта им е финансова печалба?

— Крайната цел на организации от типа на „Нощни сенки“ е властта. Но парите са горивото, което захранва двигателя. Съдейки по онова, което Фалън ми разказа, „Нощни сенки“ се занимават с фармацевтични проучвания и разработки, производство и дистрибуция. Високотехнологичните лаборатории и дистрибуторските мрежи, законни или не, не могат да оперират без пари. Те се нуждаят от пари. Много пари.

— Звучи логично — съгласи се тя.

— Това означава, че тези клетки или кръгове трябва да изкарват пари. Нещо повече, със сигурност всеки кръг трябва да предоставя част от печалбата си на тези на върха. По този начин работят всички организации, създадени с цел печалба.

— Което означава?

— Което означава — продължи той убедено, — че колкото и да е изолиран един кръг от останалите, трябва да има начин да изпраща пари към върха на организацията. Освен това лекарството се нуждае от дистрибуция.

— Имаш ли някаква идея?

— Чудя се дали Фалън Джоунс си спомня най-старото правило в бизнеса.

— Кое е?

— Следвай парите — Джак отпи от чашата си и направи кратка пауза, за да се наслади на ефекта от думите си. — Веригата на парите навярно е основната слабост на „Нощни сенки“, едно от местата, в които са най-уязвими.

Клоуи изглеждаше заинтригувана.

— Говори ли с Фалън за това? Може би твоята помощ няма да му е излишна. Стори ми се, че не му достигат хора.

— Може да му се обадя след вечеря.

Тя се усмихна.

— Направи го.

Час по-късно двамата излязоха от казиното и тръгнаха из фантастичния свят на Вегас. Нощта беше хладна, но тротоарите, свързващи големите комплекси, бяха пълни с хора, които сновяха между лъскавите хотели.

По булевард „Лас Вегас“ се виждаха всевъзможни специални ефекти: пиратски кораби в естествен размер плаваха в изкуствени морета и стреляха със старинни оръдия; пламъци изригваха от огромен вулкан; гондоли се носеха по канал, сякаш бяха в сърцето на Венеция; фонтани изстрелваха високи разноцветни струи, които искряха и танцуваха под звуците на музика. Светлинните реклами с движещи се надписи с имената на гостуващите шоузвезди грееха толкова силно, сякаш бяха малки слънца.

Джак спря на стъпалата пред един древноримски форум и се обади на Фалън.

— Някакви новини? — попита Джоунс нетърпеливо. — Малко съм зает.

— Мислих по въпроса за парите.

От другата страна последва необичайна пауза.

— Какво за тях? — попита Фалън заинтригувано.

— Просто се чудех докъде си успял да проследиш парите в тази история с „Нощни сенки“.

— Почти доникъде — приятелят му въздъхна дълбоко. — Формално лабораториите, които елиминирахме, изглеждат независими една от друга и имат различни собственици. Привидно липсват връзки между тях.

— Това е невъзможно. Трябва да има начин, по който парите се движат нагоре по веригата до тези, които са на върха. Освен това би трябвало да има и канали за дистрибуция на лекарството.

— Прав си — каза Фалън. — Но моите хора не успяха да открият никакви връзки между тях. Организацията им е наистина много добра, Джак. Не забравяй, че е създадена от човек, който години наред е работил под прикритие за тайните служби.

— Щом са толкова добре организирани, защо използват такива евтини и некадърни хора да им вършат мръсната работа?

— За двамата мотористи, които опитаха да откънат лампата ли говориш?

— Те бяха ловци, но не особено силни таланти.

— „Нощни сенки“ използват доста такива хора, чието наемане не струва скъпо — обясни Фалън. — Навярно защото се намират без проблем и са лесно заменими. Винаги могат да се открият нови хора там, откъдето идват тези, ако разбираш какво имам предвид.

— Къде?

— В какъв смисъл къде?

— Къде се намира този безкраен ресурс от евтини наемници? — попита Джак търпеливо.

— Ами опитай в Ел Ей, Сан Франсиско или Лас Вегас. Навсякъде се намират.

— Но все трябва да ги набират по някакъв начин, да ги убедят да започнат да вземат лекарството, после да ги държат под контрол. Не мога да си представя никакви костюмирани шефове да се занимават с това или да изпращат хора из затъntenите квартали и улици да интервюират кандидати за тази работа.

Фалън отново направи необичайно дълга пауза.

— Имаш ли никакви идеи? — попита той накрая.

— Мисля по въпроса.

— И добре правиш. Обади ми се веднага щом измислиш нещо. Един пробив няма да ми дойде зле.

Връзката прекъсна внезапно, както винаги.

Джак погледна Клоуи.

— Мисля, че Фалън току-що ме нае да работя за „Джоунс и Джоунс“.

— Добър ход от негова страна — тя погледна през рамо към хотела. — Е, аз май трябва да се връщам в стаята, да си събера багажа и да си направя резервация за сутрешния полет до Сиатъл. Ти кога заминаваш?

— Не съм мислил за това — с огромна изненада установи, че то е самата истина. Изведнъж идеята да се върне в Сиатъл, в студения си апартамент от бетон и стъкло, му се стори последното нещо, което би искал.

Чак когато посегна да хване ръката ѝ, осъзна, че никога не са правили нещо толкова просто като да се разходят, хванати за ръце.

Пръстите му стиснаха нейните.

— Доста напрегнати дни бяха — каза ѝ, като търсеше как да подхване темата. — Нямахме време да говорим за нищо друго, освен за лампата.

— Какво друго?

— Например какво ще правим сега.

— Сега?

Той я погледна.

— Не ме улесняваш. Опитвам се да говоря за нас двамата.

— Ако ти е трудно да говориш за нас двамата, може би това е знак, че трябва да смениш темата — каза тя внимателно.

— Признавам, че не съм много добър в подобни разговори, но това не означава, че не искам да го проведем.

— Джак, всичко е наред, наистина.

Нямаше нужда от специален талант, за да отгатне, че този разговор върви главолмно към пълен провал.

— Кое е наред? — попита я предпазливо.

— Ти и аз. Няма нужда от обяснения или извинения. Разбирам какво се случи помежду ни.

— Така ли? Тогава го обясни и на мен.

— Това беше резултат от напрежението, на което бяхме подложени — понечи да махне с другата си ръка, но осъзна, че в нея държи тежката си дамска чанта. Отпусна я надолу. — И двамата бяхме изложени на стрес. В крайна сметка, опитаха се да ни убият. Това генерира много силни, но преходни емоции.

— Емоции — повтори той, като се стараеше тонът му да остане неутрален.

— Точно така. Освен това знам, че сигурно изпитваш благодарност към мен в момента, защото приключихме случая. Това е нормална реакция. Много клиенти я изпитват.

— Казваш ми, че не трябва да съм ти благодарен?

— Казвам ти, че не трябва да бъркаш благодарността и физическото привличане с... с друго. Сигурна съм, че има и други хора с талант като моя, които биха задействали лампата със същия успех. Просто случайно попадна на мен, това е всичко.

— Бях привлечен от теб, преди да знам дали ще можеш да откриеш лампата, какво остава да я задействаш — каза той. — А мисля, че ти също се чувстваше привлечена от мен. Как ще обясниш това?

— Признавам, че имаше силно първоначално привличане помежду ни, но то прехвърли всякакви граници заради напрегнатата ситуация, в която се озовахме. А и да не забравяме, че лампата може би е въздействала върху аурата ни. Би трябвало да погледнем нещата в перспектива.

Той я издърпа от потока крачещи хора в сенките до голямо външно стълбище, което водеше към горния етаж на някакъв търговски център. Притисна я между себе си и стената и опря ръцете си от двете ѝ страни.

— Джак?

Наведе се напред и отвори сетивата си за нежната аура на женствената енергия, която беше неповторимо нейна. Доближи устните си до ухото ѝ.

— Искаш перспектива? Ще ти дам перспектива — целуна я по шията. — Желаех те още преди да открием лампата. Желаех те, след като открихме лампата, и още те желая, въпреки че лампата е в хранилището на „Аркейн“ — целуна я леко. — Това е моята перспектива. А каква е твоята?

Няколко секунди тя не помръдна. После издаде нисък, гърлен звук и ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Е, така погледнато...

Не беше пълната капитулация, която той очакваше, но и на това бе доволен. Тази вечер щеше да се радва на това, което имаше. Беше във Вегас, а в този град стратезите знаеха кога да спрат. Целуна я отново и усети как тялото ѝ омеква в ръцете му. Шумът от уличната тълпа сякаш заглъхна в далечината.

След известно време двамата тръгнаха обратно към хотела, хванати за ръка.

Джак си каза, че лесно може да свикне с това чувство, каквото и да беше всъщност. По дяволите, вече бе пристрастен към него.

40.

Клоуи се събуди с усещането, че е сама в леглото. Отвори очи и видя силуета на Джак на фона на прозореца, загледан към неоновите светлини в нощта. Беше навлякъл само панталона си. Напрежението, което струеше от тялото му, се забелязваше и без да отваря другите си сетива. То беше ясно осезаемо в атмосферата.

Облегна се на възглавниците и обви ръце около събраните си колене.

— Какво става?

Джак се обърна към нея, но лицето му остана неразгадаемо в мрака.

— Можеш ли да направиш с мен това, което стори с Дрейк Стоун днес?

Тя се намръщи.

— Да вдигна булото на хипнотичен транс? Да, предполагам, че мога. При положение, че някой наистина се е опитал да те хипнотизира.

— Според теб това не е възможно, така ли?

— Мисля, че е малко вероятно. Ти си изключително силен талант. Всеизвестна истина е, че хора с развита паранормална чувствителност са изключително трудни обекти за хипноза. Честно казано, съмнявам се, че някой е способен да те изпрати в дълбок транс, дори и да е хипнотизатор с паранормален талант — замълча. — Освен ако самият ти не си сътрудничил.

— Как бих могъл да го направя?

Клоуи притисна коленете си и се замисли.

— Би трябвало съзнателно да си отворил сетивата си, както когато запалихме лампата. Но дори и при това положение човек трудно би могъл да те хипнотизира. А дори да е успял да го направи, съмнявам се, че това, което ти е било внушено в състояние на хипнотичен транс, би могло да остави трайни следи. Според мен би се изтрило сравнително бързо.

— А ако появата на новия ми талант ме е направила уязвим за хипнотични въздействия?

— Говорихме за това, Джак. Нямах нов талант, имаш напълно развит талант.

— Наричай го както искаш. Халюцинациите бяха много неприятни, но поне осъзнавах какво става. Кошмарите бяха ужасни, но се справях с тях. Това, което ме тревожи, са белите петна в паметта ми. Струва ми се логично, че в такива периоди естествените защитни сили отслабват. Кой знае какво съм правил или какво се е случило с мен!

— Абсолютно нищо ли не си спомняш?

— Само някакви сенки и проблясъци — погледна през прозореца. — Шепот. Това ме побърква, Клоуи. Трябва да знам какво се е случило с мен в тези моменти, от които нямам спомени. А също и от ходенето насън.

— Единственият проблем, който аз виждам, е статичността, причинена от приспивателните, които си вземал. Но както сам каза, ти си започнал да ги пиеш, след като са започнали инцидентите.

— Можеш ли без лампата да премахнеш смущенията, причинени от приспивателните?

Тя се замисли.

— Мога временно да успокоя потоците, както направих онази вечер, поне дотолкова, че да поспиш. Но не съм сигурна, че ще е добра идея да опитам да направя нещо повече от това. Не мисля, че е необходимо. Изглежда, че тялото ти само се чисти от лекарството.

— Не искам да чакам. Кой знае колко дълго ще трае това. А отговорите ми трябва сега.

— Може и да успее да възстановя нормалния ритъм в засегнатата част на спектъра — каза тя. — Но ако объркам нещо, може да се окаже, че съм затворила каналите между състоянието на будуване и сън. Ако това стане, халюцинациите и кошмарите ще се върнат. Ако ще правим това, по-добре лампата да ни е подръка, просто за всеки случай.

— Ще отнеме време да отидем до Ел Ей и да убедя „Аркейн“ да ми я даде за още един експеримент. Не искам да чакам.

— Толкова ли е важно това за теб? — попита го.

— Трябват ми отговорите, Клоуи.

— Добре — каза тихо тя. Отметна завивките, стана и облече плюшения хотелски халат. — Ще опитам, но не давам никакви

гаранции. Ясно?

— Да.

— И ако усетя, че нещата не вървят добре, веднага ще прекратя експеримента. Съгласен ли си?

Не отговори веднага, но накрая кимна:

— Добре.

— Седни — каза Клоуи.

Джак се отпусна на едно от креслата.

Тя прекоси стаята, спря до стола и хвана ръката му.

— Готов ли си? — попита го.

— Да.

— Отвори сетивата си максимално. При твоето ниво на талант се налага да си изцяло в зоната. Иначе не виждам ясно спектъра на сънищата ти.

Не усещаше пулсирането на енергията.

— Няма нужда да се притесняваш за таланта си. Повярвай ми, ти контролираш всичко. Не можеш да ме изплашиш до смърт неволно. За да направиш подобно нещо, трябва да се съсредоточиш. Само по себе си отварянето на сетивата не е проблем. Правили сме го и преди. Нали помниш какво стана снощи?

Той се усмихна многозначително. Въпреки сериозността на момента, в усмивката му имаше нещо дяволито.

— О, да. Помня какво стана снощи.

Клоуи внезапно осъзна енергията, която се нагорещяваше в атмосферата. Отвори собствените си сетива, за да изучи тежките вълни от енергия на сънищата, която излъчваше аурата му. Предпазливо насочи малко светлина към тази част от спектъра, която беше повлияна от приспивателните.

Нищо не се случи.

— Хм. Не знам какво е, но е много силно. Не мисля, че мога да пренастроя потоците, не и докато си буден.

Той я погледна странно.

— Искаш да ме приспиш?

— Не. Искам ти да заспиш. Когато си в състояние на сън, може би ще ми е по-лесно да манипулирам енергията ти.

Джак протегна крака и отпусна глава на облегалката на креслото. Погледна я изпод полуспуснатите клепачи.

— А сега какво?

— Сега заспивай — каза тя тихо.

Клоуи отново пое ръката му и изпрати малко енергия. Той устоя на въздействието няколко секунди. Тоя беше инстинктивна реакция от негова страна. Трудни му беше да се откаже от самоконтрола си.

— Довери ми се, Джак.

Той затвори очи и заспа.

41.

Той сънува...

Буден е, но се чувства изтощен и дезориентиран. Трепери. Също както предния път. Сигурно вдига температура.

Тракане и дрънчене на някакви жезела над главата му се разнася от тавана. Шумът се забива в беззащитните му сетива. Той отваря очи и вижда, че е в малка стая без прозорци. Стените са боядисани в бяло. До вратата има стоманен плот. Ярката флуоресцентна лампа му причинява болка. Опитва се да вдигне ръка, за да заслони очите си, но не може да я помръдне.

— Събуди се, Джак.

Гласът на Клоуи го вика от тъмнината. Той иска да тръгне към нея, но е в капана на този трескав кошмар. Тракането на жезелата продължава. Ръцете му са вързани за леглото.

Ярост и паника се надигат у него.

— Джак! Трябва да се събудиш.

Сега гласът на Клоуи е по-силен, по-настоятелен. Той се бори да се освободи, за да може да отиде при нея...

Отвори очи и я видя. Тя стоеше до стола, обвила длани около ръката му. Лицето ѝ бе загрижено и изплашено в сумрака.

— Добре съм — в тялото му бушуваше адреналин. — Буден съм.

— Потоците ти изглеждат нормални — тя продължи да стиска ръката му. — Какво си спомни?

— Всичко.

Спомените го връхлетяха като цунами. Трябваше да се бори, за да овладее приливната вълна. А после трябваше да потисне надигащата се ярост. Насили се да остане спокоен и съсредоточен.

Започна да говори и разказа цялата история бързо и ясно. Не искаше да пропусне дори и една-единствена подробност.

— Има някакви машини и жезела на горния етаж. Вдигат адски шум. Всичките ми сетива са широко отворени. Горя от треска. Едва понасям това постоянно тракане и дрънчене. Има само един начин да

избягам и той е да се потопя отново в съня. Но няма пак да отида в този ад. Там не мога да се контролирам. По-добре да умра.

— Къде е това там? — попита Клоуи.

— В някаква стая. Прилича на болница. Под земята, така мисля. Без прозорци. Светят флуоресцентни лампи, но всичко изглежда някак изкривено и деформирано. Треската влияе на зрението ми.

— Но все пак виждаш.

— Да. Има стоманен плот с мивка. Алуминиев бастун. Бяло шкафче с разни медицински инструменти в него. Стетоскоп и някакъв монитор на стената. Също и една от онези червени кутии, в които се събират използвани игли и спринцовки.

— Какво друго виждаш?

Той замълча, опитвайки да подреди бъркотията от образи и впечатления.

— Бетонен под. Помня го, защото ми напомни за бетонния под, който дизайнерът направи в апартамента ми. Но този бетон не е гладък и полиран. Стар и неравен е. Сякаш е в гараж.

— Или мазе.

Джак обмисли това.

— Да. Мазе. Лежа на болнична кушетка и опитвам да си спомня плана си. Сигурен съм, че имам такъв.

— Какъв план?

— Успях да го измисля първия път, когато се събудих. Но не можах да го осъществя, защото отново ми сложиха някаква инжекция. Опитвам се да се концентрирам, но не мога заради шума и светлината. Напомням си, че съм стратег. Налагам си да се фокусирам върху приоритетите. Най-последно си спомням плана. Трябва да накарам пазача да влезе в стаята и след това да действам.

— Има пазач?

— Отвън, до вратата. Помня, че го видях предишния път, когато се събудих. Опитвам се да седна. Тогава си спомням, че съм вързан.

— Вързан си за леглото?

— Вързан съм за кушетката с кожени ремъци, каквито използват в болниците, за да контролират буйстващите пациенти. Мога да движа ръцете си само толкова, колкото да блъскам по страничната преграда на кушетката. Вратата се отваря и пазачът влиза в стаята. Изглежда отегчен. Мисля си, че мога да се справя с това.

— Можеш ли да опишеш пазача?

— Поради някаква причина съм го нарекъл Брус. Не съм сигурен защо. Вероятно заради подчертано мъжкарския му вид. Дънкови дрехи, колан с капси. Рокерски ботуши, татуировки. Коса, вързана на опашка.

— Прилича на единия от нападателите ни.

— Не. Друг е. Но има същата аура. Сигурен съм, че притежава някакъв талант. Като се има предвид, че стои на пост, предполагам, че е ловец. Но не изглежда точно като такъв.

— В какъв смисъл?

— Нали мога да долавям слабостите и уязвимите места? Талантът ми подсказва, че Брус не притежава пълния спектър от качества, които са характерни за ловците. Не знам как да го обясня. Просто нещо му липсва.

— Като на мъжа, който ни причака в мотелската стая?

— Да.

— Стават вече трима замесени, които си приличат по доста неща — каза Клоуи. — Яки, не много интелигентни, ниска степен на талант. Продължавай.

— Брус ме пита дали ми се пикае — Джак се прокашля. — Дали ми се ходи до тоалетната. Казвам му „да“ и че е спешно. Гласът ми звучи завалено, дори в собствените ми уши.

— Брус разкопчава ремъците?

— Да. Казва ми, че ако се напикая върху чаршафите, ще трябва сам да чистя. После се дръпва назад и ми подава алуминиевия бастун. Аз седя на края на кушетката. Напрягам всичките си сили, за да стана. Сякаш се движа в море от желатин. Но поемам бастуна. Тогава забелязвам, че съм с болнична нощница. Облечен така, ще ми бъде трудно да избягам.

— Какво правиш?

— Опитвам се да настроя сетивата си, за да видя дали това ще ми даде някаква енергия. Изненадвам се, когато внезапно виждам стаята на фокус. Определено съм по-силен в това състояние. Не треперя толкова. Но знам, че не мога да разчитам на суровата психична енергия дълго време, не и когато се възползвам от нея в такова изобилие. Но за малко може би ще успея да направя каквото трябва.

Джак спря да говори за момент и се опита да подреди спомените си. Беше странно как се връщаха, сякаш ги беше извадил от някаква черна дупка.

— Сби ли се с пазача? — подсказа му Клоуи.

— Не. Знам, че не мога да победя Брус в директна схватка. Дори и когато съм в нормално състояние, а сега не съм. Брус може и да не е пълноценен ловец, но е силен и бърз. Ясно е обаче, че той не очаква неприятности от мен. Защо ли да очаква, сигурно му приличам на преварени спагети. Той се подпира на кушетката и вади кутия с тютюн за дъвчене от задния си джоб.

Джак спира, повтаряйки мислено думите си, за да ги асимилира.

— Какво стана след това?

— Правя една крачка и после още една с бастуна. Когато съм сигурен, че мога да се държа на краката си, вдигам алуминиевия бастун и го забивам в корема на Брус.

— Мили Боже! Свърши ли работа?

— Почти. Ако не беше ловец, щеше да свърши със сигурност. Но Брус има светкавични рефлексни благодарение на таланта си. Той сграбчва бастуна в мига преди да го удари и го изтръгва от ръката ми. Аз се хвърлям към вратата, но знам, че няма да успея да избягам. Чувам как Брус ръмжи зад мен. Превъртял от ярост и сетивата му са отворени максимално. Не само ще ме спре и ще ме пребие от бой, преди да ме върже обратно за кушетката. Той ще ме убие. Няма да съумее да се спре. Загубил е контрол.

— Господи!

— И в този миг, без да мисля, разбирам как мога да го спра.

— С таланта си?

— С *новия* си талант.

— С напълно развития си талант — настоя Клоуи твърдо.

— Удрям го с тежка вълна от психоенергия. Брус издава протяжен стон и рухва на пода. Не помръдва.

— Мъртъв ли е?

— Не — той се намръщи и се опита да си спомни. — Още не. Но е в безсъзнание и трябва да е умрял след това, защото във вестника имаше репортаж, че в залива са намерили неидентифициран труп. Описанието пасваше на Брус — чак до татуировките.

— Как излезе от стаята?

— Взех дрехите на Брус. Не ми бяха по мярка, но беше посред нощ, между един и два часа. На улицата нямаше жива душа. Познах къде се намирам. Капитол Хил. Успях да се замъкна на две пресечки до Бродуей. Баровете и клубовете затваряха. Хванах такси. Помня, че шофьорът ме помисли за мъртвопиян. Платих му с парите, които намерих в портфейла на Брус. Прибрах се вкъщи и припаднах. Когато се събудих, не помнех нищо. Два дни имах треска. Останах в леглото. Не съм се чувствал толкова зле през живота си.

— Говори ли с някого за това?

— Не. Когато най-после оздравях, си казах, че вероятно съм изпаднал в безсъзнание заради треската. Същия ден прочетох съобщението във вестника, че в залива са открили голо татуирано мъжко тяло.

— Каква причина за смъртта беше посочена?

— Според пресата — свръхдоза. Пишеше, че вероятно е скочил от някой от фериботите.

— Но ти не повярва.

Той срещна погледа й.

— Беше ми малко трудно да вярвам на тази версия за събитията, след като в дрешника ми имаше чифт рокерски дрехи: дънки, кожено яке и рокерски ботуши.

Клоуи обмисли чутото.

— Каза, че последното нещо, което си спомняш, преди да се събудиш в онази стая, е, че си вървял към дома си, след като си пил бира с някакъв приятел.

— Да.

— Е, това със сигурност обяснява следите от лекарства, които видях в енергията ти. Не е било от приспивателните, а от това, което са ти инжектирали, за да те приспят и отведат в онази стая, където са те държали като затворник двацет и четири часа. Някой те е отвлякъл от улицата. Ти си богат човек. Чудя се дали не са планирали да искат откуп за теб.

— Не — беше абсолютно сигурен в това. — Заради лампата е било. Трябва да има някаква връзка.

— Този, който те е отвлякъл, те е упоил с нещо достатъчно силно, за да предизвика амнезия за двацет и четири часов период от време. Има няколко много силни лекарства, които могат да причинят

подобен ефект. А също и един куп незаконни медикаменти. Това, което са използвали, е потиснало паметта ти за известно време, но ефектът от лекарството е отслабвал, защото твоят талант е отстоявал своето. Рано или късно щеше да си спомниш всичко. Чудя се дали похитителите ти си дават сметка за това.

Джак стана от креслото и закрачи напред-назад в стаята, неспокоен и напрегнат.

— А белите петна в паметта?

— Странични ефекти от лекарството, което са ти инжектирали. Толкова силни медикаменти имат непредсказуеми последици и при хора без парапсихични способности, да не говорим за талант като теб. Какво помниш от случаите, когато си ходил насън?

— Само това, че всеки път излизах от апартаментата си и че вървах пеш по целия път до една улица в Капитол Хил — той спря да крачи и се обърна към нея. — Има и още нещо.

— Какво?

— Не исках да ме видят. Нарочно излизах от задния вход на сградата, в която е апартаментът ми, а не през парадния вход. Помня, че бях почти параноично предпазлив. Бях убеден, че съм под наблюдение. И наистина всеки път на улицата виждах един и същи човек. Не знам кой беше, но знаех, че не искам да ме вижда.

— Какво направи?

— Използвах таланта си, за да го уплаша до смърт. Подейства. Той се плашеше толкова силно всеки път, че не смееше да влезе в сенчестата уличка. Тръгваше си, но когато се връщах, отново беше заел позиция. Прилагах същия номер и на връщане, за да вляза в сградата, докато той се свестяваше от пристъпа на паника.

— Изглежда, наистина си бил поставен под наблюдение.

Джак отново се зарови в спомените си, обработвайки детайлите за този отрязък от време.

— Но защо му е било на някого да ме дрогира, да ме държи в плен двайсет и четири часа и после да ме постави под постоянно наблюдение?

— Те не са те освободили. Ти си избягал. Може би са смятали да те задържат повече от двайсет и четири часа, но ти си избягал и си осуетил намеренията им.

— А защо бях толкова тежко болен? Мислиш ли, че треската е била резултат от силното лекарство, с което са изтрили паметта ми?

— Не знам, възможно е — Клоуи го гледа замислено няколко секунди. — Каза, че всеки път си изминавал разстоянието от апартамента си на Първо Авеню до Капитол Хил.

— Да.

— Къде по-точно в Капитол Хил?

— На улицата, където попаднах на убиеца, който нападна медицинската сестра.

— Какво помниш от това място?

— Беше тихо. В уличката има няколко магазинчета, но през нощта всичко е затворено — той замълча, защото приливът на адреналин изтласка още един спомен. — Освен фитнес залата. По дяволите, това е!

— Кое?

— Звучите, които чувах, когато се събудих в малката стая. Фитнес уреди с тежести.

42.

— Лампата — каза Фалън. Стоеше, притиснал телефона до ухото си, и гледаше към тъмните прозорци на кафенето отсреща. — По някакъв начин това е свързано с проклетия артефакт.

— И как това обяснява защо някой ме е отвлякъл от улицата и ме е дрогирал? — попита Джак.

— Ти каза, че стаята, в която си бил, напомня болнична стая. Първото, което ми хрумва, е, че си бил обект на някакъв експеримент.

— Защо им е на „Нощни сенки“ да си правят експерименти точно с мен?

— Защото си Уинтърс — Фалън губеше търпение. Усещаше, че е близо до решението на загадката, но някои неща все още бяха прекалено неясни. Наистина трябваше да легне да поспи. — Помисли сам. Ти си пряк наследник на Никълъс Уинтърс. „Нощни сенки“ очевидно имат проблеми с формулата. Може би търсят алтернатива. Горещата лампа е създадена точно с такава цел: да подсили вродения талант и да създаде допълнителни паранормални способности. На твоя похитител са му били потребни кръвни проби, за да направи ДНК тестове и изследвания.

— Супер. Значи съм бил лабораторен плъх в тези двацет и четири часа. Чудя се колко време са планирали да ме задържат.

— Кой знае? Може би изобщо не са възнамерявали да те освободят, след като приключат с теб.

— Мислиш, че са смятали да ме убият?

— Не мога да го твърдя със сигурност, не разполагам с достатъчно данни. Главното е, че си успял да избягаш, въпреки че си бил тежко упоен и със силна треска. Успял си да елиминираш един от техните ловци, чиито таланти са формирани под въздействието на лекарството.

— И?

— Това вероятно ги е притеснило, но може и да ги е убедило, че ти наистина притежаваш повече от един талант. Те ще приемат това

като доказателство, че лампата наистина е действала по времето, когато е била създадена, и че всички наследници на Стария Ник са генетично усъвършенствани.

— Добре, да разиграем тази теория. Аз бягам и първото нещо, което правя, е да намеря талант, който разчита енергията на сънищата, и лампата. Те ме проследяват и опитват да откраднат лампата. Така ли е?

— Мисля, че да. Може би.

— Не звучиш с обичайната си деветдесет и осем цяло и седем десети процентна категоричност, Фалън.

— Защото не съм деветдесет и осем цяло и седем десети процента сигурен.

— Имам и друга информация за теб — продължи Джак. — Мисля, че „Нощни сенки“ или поне хората, които са ме упоили и които опитаха да откраднат лампата, използват за своя база една фитнес зала в Сиатъл. По този начин набират евтините мускулести ловци, които използват.

— Хм — Фалън се подсмихна. Този път щракането в мозъка му почти се чуваше, докато обмисляше ходовете си върху някаква многоизмерна шахматна дъска. Този път беше сигурен. — Тази теория ми допада. Звучи правдоподобно. Продължавай.

— Когато си възвърнах паметта тази вечер, едно от нещата, които си спомних, беше, че всеки път, когато излизах насън, се връщах до една и съща уличка в Капитол Хил, където единственото място, работещо през нощта, е някакъв фитнес клуб. Спомних си шума от тракането на фитнес уредите с тежести над главата ми, докато лежах в малката стаичка, където ме държаха.

Джоунс отиде до бюрото и взе химикалка.

— Знаеш ли името на клуба и точния адрес?

— Разбира се. Но преди да изпратиш хората си да го разпердушният, ти препоръчвам да го проучиш много внимателно. Провери кой го финансира, кой е собственик, такива неща. Следвай парите, Фалън.

— Не се сещам за някого, който да е по-подходящ от теб за тази работа.

Джак помълча няколко секунди.

— Искаш аз да направя проучването?

— Защо не? Ти си най-добрият в този род проучвания. Да не говорим, че си лично заинтересован от резултата.

— Оставам с впечатлението, че не разполагаш с достатъчно финансови стратегии и експерти в областта на вероятностите, които да работят за „Джоунс и Джоунс“.

— Имам двама-трима, но не са от твоя ранг.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Междувременно двамата с Клоуи се връщаме в Сиатъл утре сутринта, освен ако дотогава не измислиш някаква причина да продължим да се покриваме още някое време.

— Не мисля, че някой от двама ви е в опасност, докато лампата е на сигурно място в хранилищата на „Аркейн“. Както казах, смятам, че „Нощни сенки“ вече са прекратили тази операция.

— Сигурен ли си?

— Всичко е било заради лампата, Джак. А сега тя е под ключ.

— Тогава ще се прибираме.

— Обади ми се, щом откриеш нещо за фитнес клуба.

Фалън затвори телефона и се върна до прозореца. Кафенето щеше да отвори чак след два часа и половина. Колко добре щеше да е, ако можеше да отиде там още сега, да седне на чаша кафе и да позволи на Изабела Валдес да проясни мислите му с дразнещо положителното си енергийно поле.

Още по-добре щеше да е, ако можеше да обсъди нещата с нея. Но тя не беше дори член на Обществото, какво остава за „Джоунс и Джоунс“. Навярно дори не подозираше, че има толкова силен паранормален талант. Ако се опиташе да ѝ обясни с какво се занимава, тя сигурно щеше да реши, че е поредният смахнат съчинител на конспиративни теории. И бездруго имаше достатъчно хора, които споделяха това мнение. Не му се щеше и тя да стигне до същото заключение.

43.

— От колежа ме уведомиха, че няма да подновят договора ми — каза Флечър. — Но като си давам сметка какво можеше да се случи, не би трябвало да се оплаквам. Ако не беше дошла онази нощ, сега щях да съм мъртъв. Така че ще ти платя сметката.

— О, благодаря — рече Клоуи. — Защото със сигурност ще ти я изпратя.

Той се усмихна тъжно.

— Така и предполагам.

— Но няма да включвам и услугите на господин Уинтърс.

Флечър намести очилата си.

— Ако искаш мнението ми, той не направи нито на мен, нито на света услуга, като извади Мадлин Гибсън от горящата къща. Все още твърдя, че трябваше да я остави вътре.

— Той я обезоръжи, Флечър. Тя стреля по кучето ми и се канеше да застреля теб.

— Ченгетата не споменаха нищо за това, че я е обезоръжил — Флечър се намръщи. — Казаха ми, че получила нервен срыв и припаднала.

— Не е толкова просто — но обясненията щяха да се окажат още по-заплетени, така че Клоуи реши да не се впуска в тях.

Двамата седяха в офиса ѝ. Вратата към приемната беше леко открената. Хектор се беше изтегнал на леглото си, заровил нос в лапите си. Вече не носеше яката и превръзката бе свалена. Като се изключи мястото на главата, където козината му беше обръсната заради шевовете, изглеждаше съвсем нормално. И както обичайно, не обръщаше никакво внимание на Монро.

— Чух, че Мадлин Гибсън още е в „Уинтър Коув“ — вметна Клоуи.

— Сигурно ще я държат там известно време — кимна Флечър. — Тя си е признала всичко, но още разправяла, че от огъня се появил някакъв демон, който искал да я отведе. Определено е превъртала.

— Звучи налудничаво, наистина.

— Адвокатите й сигурно ще пледират невменяемост. Добрата новина е, че каквото и да се случи, тя ще остане под ключ дълги години — той направи гримаса. — Правосъдната ни система работи доста странно: можеш да се отървеш с малко, ако си обвинен в преследване или опит за убийство, но по някаква причина властите третираат палезите като тежко престъпление. Имам късмет.

Клоуи чу, че външната врата на офиса се отвори, и после долови гласа на Джак, който поздрави Роуз. Хектор скочи и се промуши през откренатата врата.

Клоуи сплете пръсти върху бюрото и погледна Флечър.

— Съжалявам, че си загубил работата си в колежа.

— Ще си намеря друга — Монро се изтегна на стола си, кръстоса крака и я огледа с леко разтревожено изражение. — Къде беше тези дни? Всеки път, когато се обаждах, асистентката ти казваше, че те няма.

— Обясних ти, че имам работа извън града във връзка с един случай.

Флечър повдигна развеселено вежди.

— Някое от онези психарски разследвания, по които си експерт?

— Никога не обсъждам случаите, по които работя — заяви тя спокойно.

Той придоби загриженото изражение на психотерапевт.

— Клоуи, убеждението ти, че имаш паранормални способности, е пряко свързано с проблемите ти с интимността. Наистина трябва да започнеш да ходиш на терапия. Аз мога да ти помогна.

— Странно, че споменавах проблемите ми с интимността. Малкият ми проблем, изглежда, се разреши.

Флечър видимо се изненада.

— Откъде знаеш?

Джак влезе в стаята.

— От опит. Информацията е от първа ръка — обясни той и погледна Клоуи. — Готова ли си за обяд?

Тя му се усмихна.

— Да, готова съм.

Монро изгледа сърдито Джак и се обърна към Клоуи:

— Мислех, че ти е клиент.

— Вече не е.

— А какво стана с плановете ти за въздържанието? — подметна Флечър.

— Вече не ми вършат работа.

Двамата изминаха няколкото пресечки до един малък ресторант близо до Първо Авеню и хапнаха мексикански сандвичи с риба. За тези три дни, откак се бяха завърнали в Сиатъл, си бяха създали свой ежедневен график. Прекарваха нощите заедно в нейния апартамент. Закусваха заедно, после се разделяха за първата половина от деня. Джак се появяваше в офиса й по пладне, обядваха, след което всеки се връщаше към работата си. Срещаха се отново в нейния апартамент привечер. „Почти като женени сме — мислеше си Клоуи. — Но не съвсем.“ Нищо не беше досущ като да си женен. Бракът беше нещо различно.

— Флечър, изглежда, се е възстановил от изпитанието — отбеляза Джак.

— Да, но този път не е успял да избегне ефекта от клюките и слуховете. Колежът няма да поднови договора му.

— Може би ще внимава повече, като избира следващата си краткосрочна приятелка.

— Възможно е, но се съмнявам. Флечър си е Флечър. Той си има своите проблеми. Просто не си ги признава. Как вървят финансовите проучвания?

— Имам прогрес в някои отношения, а в други стигнах до задънена улица — каза Джак. — До много задънени улици.

— Според Фалън Джоунс организацията е много добра в прикриването на следите си.

— Досега открих една доста потайна корпорация, която притежава три фитнес клуба в северозападните щати, включително един тук, в Сиатъл. И трите са били собственост на различни хора до миналата година. И трите са били на ръба на банкрута и затварянето. Точно тогава са били придобити от едно ООД.

— Така ли? Звучи обещаващо.

— Така мисля и аз. Има и още нещо интересно във връзка с тази верига от фитнес клубове.

— Какво? — попита тя заинтригувано.

— Преди да бъдат купени от ООД-то, и трите клуба са били предназначени за любителите на Пилатес и йога. Но сега клиентелата им е изпяло от закоравели почитатели на бодибилдинга.

— Като двамата, които ни нападнаха?

— Да.

Клоуи се усмихна.

— Ти мислиш като детектив.

— Започвам да осъзнавам, че винаги съм мислил като детектив. Просто доскоро единственото нещо, което разследвах, бяха пътищата за печалба.

— Това също е полезно.

— Разбира се, но след време омръзва. Същата вечер, когато ме отвлякоха, споделих с приятеля си Джери какво би било, ако някоя сутрин се събудя и открия, че „Уинтърс Инвестмънтс“ е фалирала.

— Чудил си се дали би могъл да изградиш империята си отново?

Той кимна и отхапа от сандвича си.

— Отговорът е „да“ — каза тя. — Но ти го знаеш, нали?

— Джери каза, че преживявам кризата на средната възраст, само дете не съм си хванал някоя блондинка и не съм си купил корвет.

— Вместо това получи мен и пътуване до Вегас.

Очите му блеснаха весело.

— Добре ми дойдоха и двете.

Клоуи дояде сандвича и изтри пръстите си в салфетката.

— Това ти харесва, нали?

— Ти и Вегас? Е, ти определено си плюс, но спокойно бих пропуснал Вегас.

— Не говоря за мен и Вегас. Имах предвид, да работиш за Фалън Джоунс. Да разследваш тази конспирация, която той се опитва да разнищи.

— Интересно ми е — призна Джак.

— Нямах криза на средната възраст, Джак. Просто си бил отегчен. Имаш нужда от предизвикателство.

— Освен това бях поразен от проклятието на Уинтърс.

— Не е проклятие — каза тя търпеливо.

Той дояде сандвича си.

— Сигурен съм, че всъщност ти си онова, от което съм имал нужда.

Клоуи си припомни думите на Флечър за проблемите ѝ с интимността.

— Очевидно и двамата оказваме терапевтично въздействие един върху друг.

Джак се усмихна.

— Това да не би да е научен начин да кажеш, че сексът ни се отразява добре?

„Не — помисли си тя, — това е заобиколен начин да кажа, че те обичам“. Но ако изрече думите на глас, той щеше да се почувства длъжен да декларира своите чувства. А това можеше да доведе до два изхода от ситуацията: хубав или лош.

Внезапно ѝ хрумна, че след всички тези години, в които се бе опитвала да бъде честна с мъжете, признавайки серийната си моногамия и тъжната истина, че връзките ѝ са обречени на краткотрайно съществуване, най-после бе намерила подходящия мъж и сега бе уплашена до смърт, че всичко може да приключи. Кой би помислил, че влюбването може да бъде толкова ужасно?

44.

Клоуи и Хектор бяха излезли на обичайната си утринна разходка на следващия ден, когато Планинарят се появи от кашона си в алеята, където бе прекарал нощта. Той намести износената платнена торба на рамото си и се наведе да потупа кучето по гърба.

— Здравсти, голямо момче — каза Планинарят. — Как си? Изглежда, раната ти зараства.

— Той е много по-добре — отвърна Клоуи. — Ами ти? Хектор иска да знае дали пиеш лекарствата, които са ти дали в клиниката.

— Да. Спазвам часовете — Планинарят бръкна в джоба на стария си гащеризон и извади малко шишенце с хапчета. — Ето ги тук. Трябва да ги пия цяла седмица и после да ида на преглед в клиниката.

— Чудесно — усмихна се Клоуи. — Хектор иска да те черпи едно кафе. Имаш ли време?

— Разбира се. Друго нямам, но време — колкото искаш.

Двамата отидоха до кафенето на ъгъла. Клоуи купи кафе и кроасан за Планинарят. Барманът даде на Хектор обичайната изсъхнала кифла от предния ден. Клоуи и Планинарят седнаха на една масичка в ъгъла. Кучето се настани под масата. Планинарят обичаше да пие кафе с тях не само заради безплатната напитка и закуска. Клоуи знаеше, че за него това е връщане към почти забравеното време, когато е водел нормален живот.

— Хектор иска да знае дали си сънувал кошмари?

— Снощи беше добре. Не сънувах нищо.

Това, което бе направила предния път с енергията на сънищата му, още действаше, каза си тя и погледна отпечатъците му върху чашата. След време кошмарите щяха да се върнат, но засега спектърът на сънищата беше спокоен, доколкото изобщо можеше да е спокоен при тежко увредената енергия на сънищата на Планинарят.

После тримата се върнаха отново на Първо Авеню. Над града се бе спуснала мъгла, загръщайки го в студен сив сумрак.

— Благодаря за кафето, момче — Планинаря намести торбата, в която носеше всичките си вещи, и потупа Хектор за последен път. — До скоро.

Кучето облиза ръката му.

— Довиждане — каза Клоуи. — Хектор помоли да не забравяш да си пиеш хапчетата.

— Няма — обеща Планинаря.

Той се обърна и тръгна през кръстовището, но спря по средата и се извърна рязко. Обруленото му лице беше напрегнато. В помръкналите му очи за момент проблеснаха остър ум и тревога.

— Хектор — извика Планинаря с различен глас. Вече не мърмореше, а говореше отривисто.

Кучето наостри уши.

— Кажи й да внимава — рече Планинаря със същия отривист тон.

Клоуи го погледна.

— Хектор пита защо трябва да внимавам.

— Тази сутрин много ми напомня на предишния път — каза Планинаря. Но проблесъкът на бистър ум вече започваше да се губи, бодрият му тон отново се превърна в завален говор. — Поне така ми се струва.

— Какво стана предишния път? — попита Клоуи. — Хектор иска да знае.

— Копелетата ни причакаха. Засада. Очаквах го. Казах на лейтенанта. Той не ме послуша. Каза, че разузнаването е проверило. Кучите синове убиха първо него.

Младата жена усети как я побиват ледени тръпки.

— Ще внимавам.

Успокоен, Планинаря продължи по пътя си.

Тя погледна отпечатъците му върху паважа. Под пластове объркана енергия, генерирана от дрогата, психичните и физическите проблеми, се виждаше миниатюрна следа от талант. Несъмнено именно талантът бе спасил Планинаря, когато заедно с другарите си бе попаднал на засада в пустинята. Благодарение на него той оцеляваше на улицата.

Роуз седеше на бюрото си, зачетена в дебел том с внушителното заглавие Основи на психологията. Тя вдигна глава, когато Клоуи и Хектор влязоха.

— Трябва да поговорим, шефке.

— Това прозвуча заплашително — каза Клоуи. Влезе в офиса си, седна на бюрото и включи компютъра си.

Роуз затвори учебника и влетя при нея.

— Познавам те, Клоуи — заговори тя. — Страхуваш се, че Джак Уинтърс е привлечен от теб само защото намери лампата му, нали? Че може би изпитва към теб само благодарност.

— Няма да ми е за пръв път. Случва се някой да минава през тази фаза само защото случаят, по който сме работили, е приключен успешно — Клоуи погледна календара със задачите си. — Чудесно, определила си ми две срещи с нови клиенти. Роуз погледна календара.

— Следобедната е с Барбара Ролинс. Миналата година работи по някаква поръчка за съпруга ѝ, помниш ли?

— Помогнах му при покупката на една много красива римска чаша.

— Оказва се, че господин Ролинс е починал преди два месеца. Вдовицата се кани да продаде колекцията му. Иска да обсъди с теб как да я пусне на пазара на частните колекционери.

— По същия начин, по който съпругът ѝ я придоби — Клоуи си записа нещо.

Роуз се прокашля.

— Слушай, за Джак Уинтърс.

— Какво за него?

— Той може и да изпитва благодарност, но не затова спи с теб. Между другото, като говорим за това, даваш ли си сметка, че за времето, откакто те познавам, Джак е единственият мъж, на когото си позволявала да прекара нощта в апартамента ти? Това е голяма крачка, шефке. За теб е невероятна промяна.

— Роуз, наистина не желая да обсъждам личния си живот.

— Притеснявам се, че ще провалиш тази връзка по същия начин, както постъпи с всички дотук.

— *Да я проваля?* Мразя, когато се изразяваш на професионален жаргон. Съжалявам, че се зае да учиш психология. Защо не си избереш

друга специалност? Например счетоводство? Няма да е зле да имам счетоводител тук.

— Знаеш за какво говоря.

Клоуи издиша бавно.

— Знам за какво говориш, но нямам намерение да го обсъждам.

Роуз я погледна, сякаш ѝ правеше професионална преценка.

— Леле! Не мога да повярвам. Ти наистина се страхуваш да не прецакаш нещата с Джак, нали?

— Направо съм ужасена.

45.

Той се казваше Лари Браун и беше типичният смотаняк. Беше на седемнайсет години и половина, нисък, слаб и без никакви мускули. Играеше шах, а не футбол, и животът му протичаше почти изцяло в интернет. Беше вечната жертва на училищните побойници. Рано или късно все попадеше на някой такъв.

В училище Лари успяваше да избегне много от капаните, които подлите съученици му залагаха, защото имаше шесто чувство, което го предупреждаваше за опасностите. Но интуицията не можеше да му помогне срещу най-големия побойник — баща му. Преди няколко месеца бе направил единственото нещо, което можеше да го избави от смъртта: избяга от дома си. Но положението на улицата също не бе розово. Лошите бяха по-опасни от училищните грубияни, макар и да не можеха да си съперничат с баща му.

И ето че сега, благодарение на уебсайта, на който бе попаднал случайно преди три седмици, животът му щеше да се промени завинаги. Предлагаха му свещения Граал за всички жертви на тормоз: сила.

— Инжектирахме ти три дози от новата разработка на медикамента — каза д-р Хълси и напълни спринцовката с бистра течност от едно малко шишенце. — Тази е четвъртата. Би трябвало да е напълно достатъчно, за да отвори каналите между латентната енергия на сънищата и паранормалните ти сетива. След това ще получаваш поддържащи дози, за да останат отворени.

— Не се чувствам добре — прошепна Лари.

Седеше на ръба на медицинска кушетка в малка, боядисана в бяло стая, която приличаше на болничен кабинет за прегледи. Трепереше и от флуоресцентните лампи очите му сълзяха. Приглушеното тракане на фитнес уредите на горния етаж го дразнеше. Всичко го болеше.

— Не се тревожи — каза д-р Хълси весело. — Новата версия на лекарството е по-силна и действа много бързо. Тялото и сетивата ти се

нуждаят от време, за да се приспособят към развиващите се способности. Когато дойде при нас, талантът ти не надхвърляше трета степен. До двайсет и четири часа очаквам не само да достигнеш осма или девета степен, но и да развиеш още един, допълнителен талант. Интересно ми е какъв ще бъде. Вторите таланти са доста непредсказуеми.

Лари гледаше как Хълси пълни спринцовката. Не харесваше лекаря. Той изглеждаше зловец — като огромна богомолка с очила и лабораторна престилка. Но Лари го търпеше, защото приятната дама, която го покани да участва, обеща, че резултатите от инжекциите ще си струват. Когато всичко това свършеше, той щеше да е в състояние да контролира хората с психичните си сили. А това беше супер! Повече никой нямаше да го тормози.

Хълси му направи инжекцията. Усети парене като предишния път. Заля го неприятна топлина. Започна да му се гади.

— Сега какво? — попита момчето.

— Сега ще чакаме — отвърна лекарят.

— Какво ще чакаме?

— Лампата, разбира се.

— Каква лампа? Защо ми е лампа?

Хълси се засмя.

— Ами преди всичко, защото без нея ще умреш. Но това, което ме безпокои повече, е, че без лампата целият експеримент ще пропадне.

46.

Тя остави Хектор на предната седалка на колата и се изкачи по стъпалата на внушителната къща. Резиденцията беше едно от множеството обширни имения на остров Мърсър, скъпо парче земя по средата на езерото Вашингтон.

Имотите на остров Мърсър бяха класически пример за най-старото правило в бизнеса: най-важно е мястото. Мостът свързваше острова със Сиатъл на запад и с разрасналите се скъпи предградия от източната страна на езерото. Къщите край брега имаха космически цени. На кейовете по цялото протежение на брега бяха закотвени скъпи яхти.

Клоуи погледна часовника си и натисна звънеца. Три часът.

Последния път, когато идва тук, ѝ беше отворила икономка, но днес я посрещна лично Барбара Ролинс.

Барбара беше елегантно облечена жена на около седемдесет и пет години. Косата ѝ беше сребристобяла и подстригана късо. Изисканият кремав панталон и бледосинята копринена риза изглеждаха скъпи. Малко синьо-бяло шалче беше вързано на шията ѝ. На лявата ѝ ръка имаше куп тънки златни гривни, а на пръстите ѝ — великолепни пръстени.

— Здравейте, госпожице Харпър — поздрави тя. Тонът ѝ беше сдържано любезен, с нотка на резервираност. По същия начин жените с нейното положение биха се обърнали към продавачка или наета служителка. — Моля, заповядайте.

— Благодаря — Клоуи знаеше, че не би могла да постигне такова ниво на сдържан финес, така че предпочете да се държи самоуверено като опитен професионалист. Това поведение обикновено се приемаше добре от клиенти като Ролинс.

Тя влезе в просторното фоайе на две нива. Огромен полилей висеше от тавана. Наподобяваше експлозия от кристални цветя.

— Моля, елате с мен — каза Барбара. — Искам да поговорим, преди да ви покажа колекцията. Сигурна съм, че разбирате какво ми

струва решението да продам колекцията на Джордж. Той обожаваше всичките си артефакти.

— Спомням си.

Клоуи последва Барбара в стая, обзаведена в типичния за Сиатъл класически стил с различни нюанси на бежово и акценти от дърво. През прозорците се виждаше огромна градина. В дъното на градината беше кеят, на който се поклащаше моторна лодка с каюта. Последния път, когато Клоуи беше идвала тук, семейството притежаваше голяма яхта.

Младата жена автоматично отвори сетивата си и огледа напластяванията от психична енергия в стаята. Някои от тях датираха отпреди десетилетия. Отпечатъците по килимите светеха слабо с обичайната смесица от човешки емоции: любов, гняв, вълнение, копнеж, тъга и загуба. Но никой от отпечатъците не излъчваше неестествената топлина, която съпровождаше мощните парапсихични таланти. Нямаше следи и от смущаващите отенъци на стимулираните от лекарството таланти.

Фактът, че изобщо проверяваше за присъствието на „Нощни сенки“ тук, в дома на свой стар клиент, ѝ подсказа, че нервите ѝ са опънати до крайност. Направи опит да се отпусне и да се подготви за работа.

— Не виждам яхтата — отбеляза Клоуи.

— Взеха я синът ми и съпругата му — обясни Барбара. — Но никое от децата не иска старинните предмети.

— Продажбите на наследени вещи често са трудни — каза Клоуи. Не за пръв път си имаше работа със скърбяща вдовица, която се чувстваше виновна, че продава колекцията от ценни антики на обичния си съпруг.

— Моля, седнете, госпожице Харпър — Барбара посочи ниска масичка от стъкло и камък, където бяха при готвени две изящни порцеланови чашки за кафе и две канички.

Клоуи потъна в едно от белите кресла и остави чантата си на пода до краката си.

Домакинята посочи блестящите сребърни канички.

— Чай или кафе?

— Чай, благодаря.

Барбара вдигна едната каничка.

— Както знаете, Джордж събираше колекцията си дълги години. Мисля, че имаше намерение да я дари на някой музей, но така и не успя да вземе решение по този въпрос. Синът ми и дъщеря ми настояват да продам артефактите. Но преди да взема решението си, искам да придобия някаква представа за стойността на различните предмети. Джордж ви имаше доверие. Казваше, че на вас може да се разчита. Мляко или захар?

— Не, благодаря.

Барбара ѝ подаде чашата и чинийката. После си наля кафе.

— Предполагам, че ще се наложи да продам и къщата. Прекалено е голяма за мен. Но в момента изобщо не съм в състояние да си го представя. Живяхме тук четири десетилетия.

— Разбирам — кимна Клоуи.

Тя отпи от чая. В такива ситуации на клиентите им трябваше време да стигнат до разговора по същество. Затова слушаше с израз на любезно внимание и се стараяше да не поглежда към часовника си.

Накрая обаче остави чашката си с леко тракване върху масичката.

— Сега ще погледнем ли колекцията, госпожо Ролинс?

— Да, разбира се. Галерията е в дъното на къщата.

Барбара остави чашата си и се изправи. Поведо Клоуи по един коридор и спря пред врата, която изглеждаше подходяща за банков трезор. Набра някакъв код.

— Джордж построи тази галерия специално за колекцията си. С непробиваема система за сигурност и така нататък.

— Спомням си — кимна Клоуи.

Барбара отвори тежката врата и отстъпи, за да ѝ направи път.

Клоуи влезе в сумрачното помещение. Пространството беше пълно със стъклени витрини, претъпкани с предмети. Голям брой каменни статуи населяваха галерията. Младата жена постави чантата си върху една масичка и посегна да я отвори. Нещо не беше наред със закопчалката. Неизвестно защо, не можеше да разбере какво да прави с нея. Почувства се замаяна. Направи опит да фокусира погледа си, но стаята се въртеше и всичко ѝ се струваше странно.

Мракът започна да я обгръща и да я тегли към дълбините си.

47.

— Да се върнем в началото — каза Фалън. — Как точно са те дрогирали?

— Не знам. Излязох да пийна бира с един стар приятел и клиент — обясни Джак. — Джери Бергстром. Само това помня.

— Яде ли нещо?

— Не.

— Значи вероятно са ти пуснали нещо в бирата.

— Знам какво си мислиш, но не мога да си представя, че Джери е от „Нощни сенки“.

— Лекарството води до сериозни промени в личността. А те съвсем не са положителни, повярвай ми.

— Той си беше същият Джери, когото познавам. Изглеждаше искрено загрижен за мен.

— В този случай имаме намесен хипнотизатор с паранормални способности — напомни му Фалън. — Жената, която е посетила Дрейк Стоун във Вегас.

— Мислих за това — той се приближи до прозореца на офиса. — Възможно е да е обработила и Джери. Може да го е снабдила с лекарството и да му е внушила да го пусне тайно в бирата ми. Ще накарам Клоуи да говори с него, за да видим дали не му се губят някакви спомени.

— Добра идея — съгласи се Джоунс. — Между другото, смятам, че си надушил следа с тази верига фитнес клубове. Въпросът е какво да правим с тази информация.

— Да ги закрием?

— Защо винаги трябва да напомням, че не сме нито полиция, нито ФБР?

— Не си имал никакви колебания, когато е трябвало да унищожих лабораториите на „Нощни сенки“.

— Тогава нямахме избор — намръщи се Фалън. — Зак и Съветът решиха, че петте лаборатории произвеждат прекалено големи количества от лекарството. Трябваше да отрежем поне част от доставките. Успяхме да представим и петте случая като инцидентни пожари. Помогна ни това, че лабораториите се намираха на голямо разстояние една от друга и помежду им видимо нямаше нищо общо. Но ако три клуба, които са собственост на една и съща частна корпорация, пламнат по едно и също време, някой ще започне да задава въпроси.

— „Нощни сенки“ ще се досетят, че това е работа на „Аркейн“ — каза Джак. — Това ли те безпокои?

— Не се тревожа заради „Нощни сенки“. Те сигурно знаят кой е унищожил лабораториите им. Проблемът с фитнес клубовете би дошъл от разследванията за палеж. Не трябва да привличаме вниманието на властите.

— Неудобството да си тайна организация. Добре, какво ще предприемеш?

— Мисля по въпроса. На този етап „Нощни сенки“ не подозират, че сме разкрили три от центровете им за вербуване на хора. Не са затворили дори клуба на Капитол Хил, където са те държали.

— Защото разчитат на действието на лекарството, което са ми дали. Смятат, че имам амнезия.

— За наш късмет. Изпратил съм няколко човека, които разчитат аури, да държат под око фитнес клуба в Сиатъл. Ще видим какво ще излезе.

— Ще опиташ да внедриш някого?

— Няма такава възможност — заяви Фалън категорично. — За да се внедри, агентът ще трябва да започне да приема лекарството. Не искам да излагам никого на подобен риск.

— А да вербуваш някого от агентите на „Нощни сенки“?

— Дори и да беше възможно, този агент не би бил надежден. Както ти казах, новата формула предизвиква сериозни промени в личността. Но с малко повече късмет, можем да извлечем нещо полезно от доброто старо наблюдение. Проблемът е, че са ми нужни доста хора. А аз не разполагам с неограничен брой агенти. Виж, трябва да проведем няколко разговора. Обади ми се, след като ти и Клоуи се срещнете с твоя приятел Джери.

— Добре — изчака приятелят му да прекъсне връзката по обичайния безцеремонен начин. Но вместо това се възцари тишина. — Фалън? Там ли си още?

— Да. Просто си мислех.

— За какво?

— За това колко отдавна не сме излизали на бира. Когато всичко това свърши, двамата с Клоуи може да си направите една малка екскурзия дотук. Дълъг уикенд или нещо подобно.

— Какво общо има екскурзията с това да излезем на бира двамата?

— Ти и Клоуи можете да прекарате два-три дни в Скаргил Коув. Много живописно място. Ще ви хареса. Климатът е същият като в Сиатъл.

Телефонът замлъкна. Джак го отдели от ухото си и го погледна, чудейки се правилно ли е чул. Нима Фалън го бе поканил на гости?

Отложи този въпрос за друго време и се загледа в мрачното небе. Напрежението в него се засили. Разпозна признаците, защото вече бе изпитвал това чувство. Беше същото безпокойство, което го връхлетя в нощта, когато Клоуи провеждаше наблюдение на апартамента на Флечър Монро.

48.

Клоуи се събуди от приглушено тракане на машини и тих стон. Това не беше вик за помощ. Беше измъченият глас на мъж, който бе загубил всяка надежда и копнееше за смъртта. Този покъртителен звук я извади от мрака.

Отвори очи и веднага ги затвори, заслепена от ярките флуоресцентни лампи.

— А, вече сте будна, госпожице Харпър. Чудесно.

Тя отново отвори очи, но доста предпазливо. Слаб, кокалест мъж в измачкана бяла лабораторна престилка стоеше надвесен над нея и я наблюдаваше през очила с черни рамки. Зад дебелите стъкла очите му изглеждаха фасетъчни. Плешивото му теме лъщеше като глава на насекомо на ярката светлина.

— Кой сте вие? — прошепна Клоуи. Гласът ѝ прозвуча завалено, сякаш бе пияна.

— Доктор Хъмфри Хълси — насекомоподобните му очи блестяха развълнувано. — Радвам се да се запознаем, госпожице Харпър.

Клоуи присви очи и огледа стаята. Без прозорец, бели стени, стоманен плот, мъж с бяла престилка. Лежеше върху болнична кушетка. Всичко това ѝ бе познато. Обстановката беше като в спомена на Джек за мястото, където го бяха държали в плен.

Главата ѝ се проясняваше, но ѝ беше неприятно топло. Кожата ѝ бе толкова чувствителна, че дори допирът на чаршафа, с който бе завита, ѝ причиняваше болка. Втрисаше я. Явно ваксината срещу грип, която ѝ бяха инжектирали миналия месец, не вършеше работа.

— Това не е болница — прошепна тя.

— Не, госпожице Харпър — каза Хълси. — Не сте в болница. Намирате се в изследователски център.

Клоуи смръщи нос.

— Този център трябва да е доста закъсал финансово. Мирише на мазе.

— Е, невинаги хората, които са в авангарда на науката, си служат с високотехнологично оборудване. В много от случаите финансирането е проблем.

Нов стон се разнесе отвъд стената. Болката опари сетивата ѝ.

— Кой е този? — промълви тя.

— Казва се Лари Браун, доколкото знам. Аз го възприемам като Обект А.

— Какво му има, за Бога?

— Опасявам се, че усеща някои от страничните ефекти на лечението. Направих няколко модификации на формулата през последните месеци, но тя все още е непредвидима, особено когато се прилага в по-високи дози, необходими за стимулирането на допълнителни таланти.

— Формулата — гневът се надигна у нея и ѝ даде сили. Клоуи се надигна на лакти и с изненада откри, че все още е с дрехите, с които беше облечена при посещението си у Барбара Ролинс. Не беше завързана за кушетката. Очевидно никой не я смяташе за потенциално опасна, нито вярваше, че може да избяга. — Напомпали сте го с лекарството на основателя.

— Никой не го е принудил да вземе лекарството, уверявам ви — каза Хъмфри. — Обект А е доброволец. Това е хубавото на изследователските ми проекти. Няма недостиг от индивиди, които биха направили всичко в замяна на лекарство, което ще ги надари с мощен парапсихичен талант или ще засили този, който вече имат.

Лари Браун отново изстена.

Клоуи не можа да овладее треперенето си.

— И вие се смятате за лекар — каза тя, отвратена. — А какво стана с Хипократовата клетва?

Хълси видимо се засегна.

— Аз съм учен изследовател. Произхождам от род, чиито представители притежават свръх дарба за наука.

— Това не ви дава основание да тровите хората — ръката над лакътя я болеше. Явно този, който я бе носил до кушетката, не се беше церемонил с нея.

— Ако това ще ви успокои — каза Хълси, — интересът ми към формулата съвсем доскоро беше периферен. Също както и

предшествениците ми, аз я възприемах като допълнение към основния обект на моите интереси.

— Така ли? И какви са интересите ви?

— Психичната енергия на сънищата — Хъмфри се залюля на пети и придоби вгълбен израз, сякаш се готвеше да изнесе лекция. — Предвид естеството на собствения ви талант, сигурен съм, че това, което ще ви кажа, ще ви се стори невероятно интригуващо.

— Има си хас!

Той не обърна внимание на сарказма й.

— Както мнозина от моите предци, в това число и гениалният Базил Хълси, живял през викторианската епоха, аз съм погълнат от страстта да разгада мистериите на енергията на сънищата. Както знаете, госпожице Харпър, спектърът на енергията на сънищата все още е непозната територия. И до днес сънуването не е обяснено задоволително от научна гледна точка. Очевидно е, че енергията, свързана със сънуването, е почти изцяло паранормална по природа. Но тя остава буквално недостъпна в будно състояние.

— И вашата цел е да проникнете в тази енергия?

— Не само да получа достъп до нея, но и да я изуча, да открия тайните й. Възможностите са безкрайни — Хълси въздъхна. — Но човек си плаща за всичко, нали знаете. В замяна на полученото финансиране и база за изследванията ми се е налагало да сътруднича на определени групи и хора през годините.

— „Нощни сенки“.

— В момента съм ангажиран с „Нощни сенки“, да. Но когато бях много по-млад, известно време работех за една тайна държавна агенция. Точно тогава успях да пресъздам формулата на Силвестър Джоунс с помощта на записките на Базил Хълси. След доста внезапното закриване на нашия отдел бях принуден да сътруднича на Уилям Крейгмор. Името говори ли ви нещо?

Тя се насили да се съсредоточи.

— Основателят на „Нощни сенки“?

— Точно така. Оглавих изследователския отдел. Все още заемам този пост в организацията. В общи линии съжалявам, че трябва да посвещавам толкова време на лекарството на Силвестър. „Нощни сенки“ се интересуват само от засилването на определени таланти. Чувствам се така, сякаш отново работя в държавна агенция. До

неотдавна никой в организацията не оценяваше ролята на научната мисъл.

— Но това се промени, така ли?

— Преди няколко месеца с мен се свърза човек, който ми направи необикновено предложение. Госпожица Найт. Тя притежава дневника на Аделейд Пайн.

Превъзможвайки горещите вълни на треската, Клоуи се изправи до седнало положение и свали краката си от кушетката.

— Жената, която е задействала Горящата лампа заедно с Грифин Уинтърс през викторианската епоха.

— Точно тя. След като прочетох дневника ѝ, осъзнах, че лампата може би е ключът, който съм търсил през всички тези години. Вълшебният ключ, който може да отвори каналите между съня и будуването и да ги остави трайно отворени и в стабилно състояние. Бях много развълнуван, както можете да си представите. Но госпожица Найт ме информира, че има проблем.

— Лампата е изчезнала.

— За нещастие, да. Тя ми обясни, че я издирва и когато я открие, ще ми я предостави за научни изследвания. В замяна на това аз се съгласих да осъществя експеримент с човек, когото тя ми посочи.

Нестихващите стенания отвъд стената ставаха все по-мъчителни. Клоуи искаше да запуши ушите си с ръце, за да не чува повече тези ужасни звуци, но по неизвестни причини нямаше сила да го направи. Сега трепереше толкова силно, че трябваше да полага усилия да не падне от кушетката.

— Найт е поискала да експериментирате с клетия човек в съседната стая? — прошепна тя.

— Не с Обект А — отвърна Хълси нетърпеливо. — С Джак Уинтърс.

Клоуи застина.

— Вие сте отговорен за отвличането на Джак. Но защо? Какво му направихте?

— Трябваше да проверя една от теориите на партньорката ми, разбира се. Не би имало смисъл да продължаваме в тази посока, ако първото ни предположение се окажеше погрешно.

— За какво предположение говорите?

Хъмфри се намръщи.

— Как какво: че мъжете от рода Уинтърс имат имунитет спрямо страничните ефекти от формулата на Силвестър.

Тя го погледна изумено.

— Инжектирали сте на Джак лекарството?

— Четири пъти в рамките на двацет и четири часа. Много високи дози. Той получи повече от достатъчно количество, за да сме сигурни в резултата от експеримента. Възнамерявах да го задържа още ден-два, за да следя показанията му, но по някакъв начин той успя да избяга. Разбира се, това не е проблем. И аз, и госпожица Найт сме доволни от резултата.

— Ти, кучи сине! — прошепна Клоуи. — Нали уж използваше само доброволци?

— Хайде, госпожице Харпър, и двамата знаем, че беше крайно невероятно Джак Уинтърс да се съгласи да сътрудничи. Трябваше всичко да се направи съвсем дискретно — предвид неговата популярност не само в „Аркейн“, но и в бизнес средите. Използвах седативно средство, предизвикващо амнезия, така че да не си спомня нищо от преживяното. Уверих госпожица Найт, че дори и да се появят някакви спомени, те ще бъдат смътни и фрагментарни, като отгласи от неприятен сън.

Клоуи обви ръце около тялото си, за да спре да трепери.

— Негодник! Можело е да убиете Джак или да го доведете до лудост.

— Имам удоволствието да ви съобщя, че експериментът се увенча с пълен успех. Уинтърс се справя съвсем добре, въпреки че вече не взема лекарството. Не само госпожица Найт е доволна — Хъмфри направи гримаса. — Същото се отнася и за сегашния ми работодател.

— Какво е накарало Найт да реши, че Джак ще понесе формулата?

— Нека ви обясня — каза Хълси ентузиазирано. — Формулата работи, като черпи от латентната мощ на енергията на сънищата. Това е механизмът, по който се подсилват и стабилизират талантите. Лекарството отваря каналите между нормалното и паранормалното, позволявайки достъп до резервите от енергия, намиращи се в далечния край на спектъра. Но тези канали са изключително крехки. Нещо повече, щом се отворят веднъж, само редовни дози от лекарството ги поддържат функциониращи. Ако човек пропусне дори една или две

доза, настъпва необратима нестабилност. Резултатът е лудост и смърт в съвсем кратък срок.

— Но това не се е случило с Джак.

— Госпожица Найт предполага, а аз съм склонен да се съглася с нея, че този резултат вероятно се дължи на генетична мутация, създадена от Никълъс Уинтърс преди столетия, когато лампата е била използвана за пръв път. Всъщност Горящата лампа постига по същество същото, което и формулата. Тя отваря каналите между съня и будуването. Но когато е била използвана за пръв път, тя очевидно е повлияла на ДНК-то на Никълъс. Някои негови наследници, включително Грифин Уинтърс и Джак Уинтърс, явно са наследили генетичната способност да имат естествен достъп до енергията на сънищата. Те не се нуждаят от формулата. След като прочела дневника на Пайн, госпожица Найт се убедила, че възрастта е решаващ фактор.

— Джак е на трийсет и шест.

— Точно така. Госпожица Найт смята, че ако Джак е наследил мутиралата ДНК, промените би трябвало да се проявят.

Клоуи усети как у нея се надига ярост, гореща като треската.

— Нека си изясним едно — каза тя. — Вие с госпожица Найт сте отвлекли Джак Уинтърс и сте му инжектирали лекарството, за да видите какво ще се случи с него. От ваша гледна точка той е само един експеримент.

— Общо взето — каза Хъмфри бодро. — И то много интересен, трябва да отбележа. След бягството заключихме, че Уинтърс не само има имунитет, но и че освен това е развил още един талант. Нямаше друго обяснение на факта, че надделя над пазача си. Госпожица Найт уреди двамайсест и четири часово наблюдение на жилището на Уинтърс. Когато той не се появи в продължение на няколко дни, решихме, че експериментът вероятно се е провалил. Но щом Уинтърс най-сетне излезе от дома си, беше очевидно, че е в отлична форма.

— Ако не се броят белите петна.

Мъжът се намръщи отново.

— Какви бели петна?

Тя затаи дъх и се опита да не покаже никаква реакция. Щом Хълси не знаеше за белите петна, това означаваше едно: хората, които Джак бе плашил при излизанията си, така и не го бяха видели. Те не

знаеха, че той е открил пътя до фитнес клуба, където го бяха държали в плен.

Клоуи се прокашля.

— Просто предположих, че в паметта му ще има бели петна заради смесването на седативното средство и формулата.

Хъмфри се отпусна и се засмя.

— Нищо подобно. Уинтърс е доказателство, че лампата може да се използва, за да се стабилизируют каналите между съня и будуването. Това представлява огромен напредък по отношение на формулата. Признавам, че бях много заинтригуван. Следващата ни стъпка беше да придобием лампата и да открием силен талант, който вижда енергията на сънищата. Госпожица Найт тъкмо се беше заела с това издирване, когато — за наша изненада — самият Уинтърс се свърза с един частен детектив, който случайно има и талант за разчитане на енергията на сънищата.

— С други думи, аз.

— Да, вие, госпожице Харпър.

— Когато сте разбрали, че Джак търси лампата, двамата сте решили да изчакате, за да видите дали ще я намерим.

— Е, госпожица Найт не беше успяла да я открие сама, а има и една стара легенда, според която само силен талант като вашия може да работи с лампата.

— Изненадвам се, че вярвате в митове и легенди, Хълси. Това не е точно научен подход, нали?

— По принцип не вярвам на подобни истории, но в този случай направих изключение. В края на краищата говорим за паранормален артефакт, който притежава необикновени възможности. Напълно логично е човек с вашия талант да има афинитет към лампата и следователно да успее да я открие. Както и да е, планът успя.

— Само че хората, които опитаха да откраднат лампата, се провалиха. И сега тя е в ръцете на „Аркейн“.

Хъмфри се засмя.

— Вече не.

Тя стисна ръба на кушетката.

— Какво значи това?

— Горящата лампа беше взета от хранилището на „Аркейн“ и сега е в наши ръце.

Клоуи се опитваше да осмисли тази обезпокояваща новина, когато отново прозвуча стенание отвъд стената.

— Не можете ли да направите нещо за него? — помоли тя.

— Не, госпожице Харпър, не мога. — Хълси й отправи ангелска усмивка. — Само вие можете да го спасите.

49.

— Какво, по дяволите, значи *изчезнала*! — Джак стискаше телефона си толкова силно, че едва не го строши. С другата ръка отвори вратата на офиса си. — Беше в трезор на „Аркейн“. Смяташе се, че там е в безопасност.

— Казах ти, двамата със Зак подозираме от няколко месеца, че в „Аркейн“ има инфилтрирани хора на „Нощни сенки“, при това на различни нива — гласът на Фалън наподобяваше ръмжене. Напрежението и умората се долавяха във всяка негова дума. — Възможно е някой от хората на „Нощни сенки“ да работи в музея в Ел Ей и да има достъп до трезора. Джак вече бе в коридора.

— Прекрасно. Наемате хора от улицата, които се оказват агенти на „Нощни сенки“. При това работят точно в музеите на Обществото. Защо не пуснете обява във вестника? „Търсим психопати с паранормални способности. Отлично заплащане.“

— В миналото Обществото не е имало нито време, нито персонал, за да провежда нещо повече от рутинни проверки на редовите служители. Пак ти казвам, „Джоунс и Джоунс“ не е тайна държавна агенция с неограничено финансиране. Сам трябва да се оправям с цялата бъркотия.

Джак стигна до асансьора и натисна бутона.

— Нямам време да слушам оправдания, Джоунс.

— Какво става? Сякаш се задъхваш. Да не си на бягаща пътечка?

— Не. Опитвам се да изляза от сградата. А тя е доста висока. Чакам проклетия асансьор.

— Какво е станало?

— Преди да ти позвъня, се обадох в офиса на Клоуи. Не се е върнала от срещата си с клиент в три часа. Не вдига и телефона си.

— *По дяволите!*

— Взе ми думите от устата.

Асансьорът пристигна. Джак затвори телефона, влезе в кабината и слезе до подземния паркинг.

За рекордно кратко време стигна до адреса на остров Мърсър. Хектор беше в колата на Клоуи и виеше като полудял. Когато видя Джак, той млъкна и зачака напрегнато с наострени уши, докато мъжът му отвори вратата. Веднага щом изскочи навън, кучето се втурна към входа на голямата къща. Залая оглушително и заби нокти във вратата, оставяйки дълбоки следи върху бялата боя.

Вратата се отвори точно когато Джак се качи по стъпалата. Появи се елегантна жена около седемдесетте. Хектор се провря покрай нея и изчезна в къщата.

— Какво става, за Бога? — жената изгледа Джак със зяпнала уста и уплашени очи.

Понечи да затвори вратата, но кракът му ѝ попречи.

— Госпожа Ролинс?

— Аз съм Барбара Ролинс. Кой сте вие?

— Не се плашете, няма да ви направя нищо. Казвам се Джак Уинтърс и съм приятел на Клоуи Харпър. Тя е имала среща с вас в три часа днес. Така и не се е върнала в офиса си. Опитвам се да я открия.

— Госпожица Харпър? — Барбара Ролинс се намръщи объркано. — Да, наистина имахме среща. Пристигна навреме. Сега си спомням. Но тя си тръгна. Не разбирам.

— Колата ѝ още е паркирана пред дома ви. Кучето ѝ беше вътре и виеше.

— Чух едно куче, да. Щях да звъня да се оплача — Барбара замълча. Фините ѝ черти се изопнаха от уплаха. — Но по някаква причина така и не го направих. Всеки път, когато тръгнах да търся телефона, получавах главоболие.

— Може ли да вляза, госпожо Ролинс?

— Не, не ви познавам.

Лаят на Хектор долетя от вътрешността на къщата.

Барбара примигна.

— Кучето — каза Джак тихо. — Трябва да го прибера.

Той използва слаб импулс от психична енергия, за да я накара да се почувства притеснена.

— Да, кучето — повтори Барбара. — Не може да тича из къщата ми.

Джак влезе през парадния вход. Откри Хектор до плъзгащата се стъклена врата, която водеше към езерото. Джак отвори вратата и

кучето се втурна навън, прекоси градината и се закова до кея.

Отново започна да вие. Джак излезе на кея и постави ръка върху главата на кучето. Хектор замълча. Двамата огледаха празния кей.

— Отвели са я с лодка — промълви Джак.

50.

Лари Браун, който навярно не беше на повече от осемнайсет години, умираше. Един мускулест ловец ѝ отвори вратата на малката стая. Клоуи направи крачка навътре и застина намясто. Мислеше, че е подготвена за това, което щеше да види, но въпреки това се ужаси. Инстинктивно обви ръце около тялото си, за да се предпази от ледените тръпки.

— Мили Боже! — прошепна. — Как сте могли да му причините това? Та той е още дете.

Лари лежеше на кушетката. Китките и глезените му бяха стегнати с кожени ремъци. Изгаряше от треска. Очите му бяха стиснати, за да се защити от флуоресцентната светлина. Дори тихият звук от гласа ѝ го накара да потрепери от болка. Той простена.

Хълси я последва в стаята с делови вид.

— Обект А е получил четири дози от най-новата версия на формулата, същото количество като Джак Уинтърс. Спряхме му лекарството снощи. Енергията на сънищата сега се лута хаотично. Все още не е полудял, но няма да издържи дълго. Освен ако вие не му помогнете с лампата.

— Това е невъзможно — каза тихо тя. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да овладее гнева си. Сега не беше време да избухва. Хълси може и да беше луд, но въпреки това бе учен. Единствената ѝ надежда беше той да се вслуша в гласа на разума. — Не мисля, че лампата ще въздейства върху някого така, както повлия на Джак. Само човек с талант от неговото ниво би могъл да се справи с подобна сила.

— Глупости! — сопна се Хъмфри. За пръв път ѝ се стори раздразнен. — Силата си е сила. Обект А първоначално имаше талант трета степен по скалата на Джоунс, но получи достатъчно количество от формулата, за да достигне седма степен. Това би трябвало да е повече от достатъчно, за да се справи с излъчването на лампата.

Тя спести следващия си аргумент. Очевидно никой не беше защитен от опасността да се вманиачи по някоя теория. Хълси

грешеше, беше сигурна в това, но знаеше, че няма да я чуе.

Хъмфри се обърна към пазача:

— Готови сме за лампата.

— Да, доктор Хълси.

Клоуи отиде право при кушетката.

— Чуваш ли ме, Лари?

Внимаваше да говори колкото е възможно по-тихо и спокойно. Въпреки това, Лари Браун потрепери от болка. Сетивата му бяха доведени до такова състояние, че всеки вид стимулация без съмнение бе изключително мъчителен. Той не отговори, но отвори леко очите си и я погледна. Клоуи видя, че се дави от треска и ужас. Много внимателно докосна вързаната му ръка. Младежът се дръпна рязко. Устните му се отвориха в мълчалив вик. Клоуи задържа лекия контакт с ръката му и внимателно отвори сетивата си.

Шокът от енергията, която атакува сетивата ѝ, беше почти непоносим в нейното състояние: тя също имаше треска и беше с отслабени сили. Енергията на сънищата на Лари Браун беше тъмна буря от нестабилни психични потоци. Тя успя да се задържи на крака, но се наложи да се хване за преградата на кушетката, за да не падне.

Нова вълна на възмущение се надигна у нея, когато видя опустошителните последици, причинени от стимуланта. Лари не можеше да разграничи съня от реалността. Той живееше в някакъв свят от кошмари.

До вратата на стаята се чуха гласове. Клоуи вдигна глава и видя двама мъже. Единият беше ловецът, изпратен да донесе лампата. Беше я пхнал под мишницата си.

Вторият беше облечен в стандартен корпоративен костюм и приличаше на мениджър на инвестиционна компания. Скъпото му палто беше влажно от дъжда. Той не беше с напompани мускули като ловците, но и от него се излъчваше силна енергия. Сетивата ѝ още бяха отворени. Тя погледна отпечатъците му и видя, че горят с неестествено, трескаво сияние. Който и да беше този човек, явно също вземаше лекарството.

— Виждам, че в крайна сметка успяхте да дойдете навреме за експеримента, господин Наш — Хълси звучеше раздражено.

— В Портланд имаше буря — отвърна Наш. — Самолетът ми закъсня. Казах ви, че искам да присъствам, когато правите

експеримента с лампата. Защо не изчакахте, докато пристигна?

— Нямахме време за губене — обясни Хъмфри. — Състоянието на Обект А се влошава много бързо. Още час-два — и щеше да е прекалено късно за лампата.

„Тези двамата не се обичат — помисли си Клоуи, — дори не се уважават“. Хълси очевидно презираше Наш и също толкова очевидно Наш едва понасяше Хълси. Връзката им беше като брак по сметка.

Наш огледа Клоуи. Не изглеждаше впечатлен. Тя усети как енергията пулсира в атмосферата и разбра, че той е отворил сетивата си. Клоуи отново потрепери. Отпечатъците на Наш бяха прекалено мътни, за да ги разчете, но беше ясно, че какъвто и да бе талантът му, той беше много, много опасен. Клоуи разбра също, че той полагаше неимоверни старания, за да го контролира.

— Това ли е човекът, който вижда енергията на сънищата? — попита Наш.

— Да — Хъмфри не се опита да прикрие раздразнението си. Взе лампата от ловеца и нетърпеливо прекоси стаята. — Успяхме да я приберем без проблеми.

— Сигурен ли сте, че хората ви не са били проследени? — попита Наш.

— Абсолютно. Всичко мина като по часовник. Хипнозата свърши работа при жената от остров Мърсър.

Клоуи погледна Наш.

— Кой сте вие?

— Новият ви шеф — той замълча за миг. — Ако успеете да се справите днес, разбира се.

Ледени игли се забиха в гръбнака ѝ.

Хълси постави лампата на масата до кушетката.

— Време е за малкия ни експеримент, госпожице Харпър. И ми спестете обясненията, че не можете да спасите Обект А. Ако не можете да манипулирате енергията на лампата в полезна за нас посока, вие също ще се окажете излишна, а това би било жалко, нали?

Тя погледна лампата. Енергията струеше от нея. *Джак те търси.* Беше сигурна в това. Само трябваше да опита да спечели малко време.

— Отдръпнете се — нареди им, като се стараеше да звучи спокойно и авторитетно.

— Разбира се — кимна Хъмфри. Очите му блеснаха.

Наш не помръдна.

Тя постави дланта си върху лампата и насочи няколко импулса към вълните, които се вихреха в странния метал. Само Джак можеше да задейства лампата в пълната ѝ мощ, но тя поне можеше да я накара да светне. А това щеше да убеди Хълси и Наш, че може да я задейства.

Енергията в лампата се раздвижи. Всички в стаята я усетиха. Лари Браун изстена и отново затвори очите си.

Лампата започна да изсветлява.

— Да — ахна Хълси. — Работи. *Работи!*

Наш пъхна ръце в джобовете на палтото си и пристъпи по-наблизо. Вниманието му беше приковано от лампата.

Клоуи изпрати още няколко импулса и успя да накара лампата да засвети като бледа луна. Но лампата не стана прозрачна. Сивите камъни останаха плътни и нямаше дъга. Въпреки това трансформацията бе впечатляваща. Хълси и Наш бяха видимо запленени.

Тя насочи вниманието си към Лари Браун. Внимателно проникна в потоците на енергията на сънищата му, като се напрегна, за да издържи на сблъсъка с дезориентираните вълни на предизвикания от формулата хаос. Единственото, което я крепеше, беше убеждението, че младежът ще умре, ако тя не му помогне. Няколко секунди остана пометена от силните вълни, докато търсеше някакви остатъци от нормална, здрава структура.

Чернилката на формулата беше навсякъде, изкривяваща и деформираща естествения ритъм на Лари. Хаосът се засилваше, защото той нямаше сили да контролира енергията, която формулата бе освободила от спектъра на сънищата му. Тежките блуждаещи вълни скоро щяха да унищожат разума и паранормалните му сетива.

Но дълбоко в хаоса все още имаше следи от нормалните му потоци. Тя най-после ги откри и се залови за работа, изпращайки спокойна, облекчаваща енергия в начупените вълни.

Нямаше как да знае дали това, което правеше, беше добре за Лари Браун. Опитът с Джак не беше приложим тук. Умът и тялото на Джак бяха преодолели ефектите от лекарството заради генетичната му особеност и той можеше да се справи с потоците от енергия, освободена от спектъра на сънищата.

Но Лари не можеше да контролира дивата река от психична енергия, която заливаше сетивата му. Единственият начин да го спаси беше, като затвори каналите, които лекарството бе отворило. Това нямаше да е същото като облекчаването на предизвиканите от кошмари потоци у бездомниците, на които помагаше в квартала. Това, което правеше сега, щеше да има много по-дълбок ефект върху сетивата на Лари Браун, вероятно промяната щеше да бъде трайна. Тя импровизираше, действаше по интуиция, но само това можеше да направи.

Постепенно успя да постигне контрол. Дишането му се забави до по-нормален ритъм. Той отвори очи и от тях потекоха сълзи от изтощение, облекчение и благодарност. Пръстите му стиснаха ръката на Клоуи.

— Ще се справиш — каза му тя.

— Благодаря — промълви той продрано.

Момчето я погледна почти с обожание. Клоуи бе виждала това изражение и преди. Зачуди се дали щеше да се чувства толкова благодарен, когато откриеше, че за да спаси разсъдъка и живота му, тя е унищожила създадените от формулата способности. Освен това не се знаеше дали той бе достатъчно силен, за да превъзмогне щетите, нанесени на вродения му талант. Според Хълси, Лари Браун беше дошъл при тях с трета степен по скалата на Джоунс. Когато се събудеше, можеше да няма никакви останали парапсихични способности. А такава загуба можеше да има психически опустошителен ефект.

— Сега трябва да поспиш — каза тя.

Изпрати му още няколко импулса. Лари затвори очи и заспа.

Ако имаше късмет, щеше да спи няколко часа. Когато се събудеше, Хълси и Наш щяха да открият, че експериментът се е провалил. Но Клоуи нямаше друг избор. Трябваше да спечели колкото е възможно повече време, за да може Джак да я открие.

Хъмфри се вгледа в мониторите на стената.

— Отлично, скъпа моя. Той е стабилизирал. Точно такъв ефект се надявах да постигнем.

Не съвсем, помисли си Клоуи и погледна лампата. Още светеше слабо с остатъците от първоначалния тласък на енергия, с който я бе запалила, но бързо гаснеше.

— Работата с лампата причинява тежък преразход на психична енергия — каза тя. Нямаше нужда да се преструва на уморена. — Сега трябва да си почина. Зле ми е.

Хълси я погледна одобрително.

— Разбира се, скъпа моя. Надявам се, че си давате сметка за това, което постигнахме днес. Аз успях да изместя границите на парабиофизиката отвъд пределите, за което Силвестър и Никълъс са мечтали.

— Много се радвам за вас — наистина трябваше да полегне, а може би и да изпие един аспирин. Треската ѝ се усилваше.

Наш се намръщи.

— Колко дози сте ѝ дали? — попита той Хълси.

— Само една — отвърна Хъмфри разсеяно. Съсредоточено нахвърляше някакви записки. — Но беше от новата, експерименталната версия. Много силна. Дадох ѝ я веднага след като я доведоха тук. Беше в безсъзнание. Ще ѝ дам следващата след два часа.

Клоуи се сети за болката в ръката над лакътя. Заля я паника.

— Инжектирали сте ми новата формула?

— Разбира се — Хълси вдигна поглед от записките си. — Господин Наш се страхуваше, че няма да приемете да ни сътрудничите. Аз бях на същото мнение. Искахме да сме сигурни, че ще сте лоялна към организацията. Отсега нататък ще се нуждаете от доза два пъти дневно. Добрата новина е, че след първата седмица можете да преминете на таблетки.

На вратата Наш се усмихна с влечугоподобната си усмивка.

— Добре дошли в „Нощни сенки“, госпожице Харпър.

51.

— Не можеш да отидеш там сам — каза Фалън Джоунс. — В момента разполагаме само с двама души, които виждат аури, но те не са подготвени за подобно нещо. Дай ми малко време и ще ти осигуря подкрепление.

— Дори и да успееш да намериш двама-трима ловци, това няма да свърши работа — отговори Джак. — Твоите хора ще бъдат по-малко от психарите на „Нощни сенки“.

— Знам, че сега си нещо повече от стратег — продължи Фалън настойчиво. — Но все пак си сам. Кое те кара да мислиш, че можеш да се справиш?

— Силата на позитивното мислене.

— Откъде знаеш, че Клоуи е във фитнес клуба? Хората, които го наблюдават, не са ми съобщили за никакво необичайно раздвижване около сградата.

— Там е. Тези копелета не са от ФБР или ЦРУ. И те не разполагат с неограничени ресурси.

— Имаш право — съгласи се неохотно Фалън.

— Сигурно са я вкарали през таен подземен вход. По дяволите, може би и мен са ме вкарали по същия начин.

— Възможно е. Ти какъв талант си сега, Джак?

— Според Клоуи все още съм стратег. Но изключително силен стратег. Изключвам си телефона, Фалън. Не искам да се развъни в неподходящ момент.

— Не, чакай, не затваряй...

Джак прекъсна и натисна бутона за изключване. Пусна телефона в джоба си, прекоси улицата и мина по алеята зад старата тухлена сграда, в която се помещаваше фитнес клубът. Беше едва шест часът, но по това време на годината вече бе започнало да се стъмва.

Пред задния вход имаше пазач, но Джак му изпрати вълна от паника и го накара да се взира с широко отворени очи към другия край на алеята. Когато мъжът осъзна, че атаката идва от противоположната

посока, вече бе прекалено късно. Той се завъртя рязко, долавяйки движението зад гърба си, и бръкна под якето си с бързината на изкуствено създаден ловец.

Но дори и най-бързият ловец не можеше да се движи по-бързо от поток от енергия. Джак го порази с друга вълна от кошмари. Мозъкът на ловеца не можа да се справи с ужасите, които го връхлетяха. Пазачът рухна в безсъзнание на земята.

Джак го издърпа зад близкия контейнер за боклук, съблече го и взе ключовете и пистолета му.

Две минути по-късно, облечен в дрехите на пазача и нахлупил шапката му ниско над очите, той си отвори с ключовете и влезе през задния вход на клуба. Генерира слаби импулси на страх, за да е сигурен, че двамата намусени ловци, край които мина, няма да му обърнат внимание, а ще се почувстват заплашени и ще се обърнат в противоположната посока.

Фитнес клубът имаше малоброен персонал. Не бе и очаквал друго. Както бе казал на Фалън, „Нощни сенки“ също бяха принудени да се справят с ограничени ресурси — съвсем като „Джоунс и Джоунс“. Освен това трябваше да правят всичко възможно да останат незабелязани — правило номер едно за всяка конспиративна организация.

Намери стълбището и слезе в мазето, където се озова в познатия му коридор. Тъй като беше стратег, никога не бе имал проблеми с ориентацията.

Пред вратата отново имаше пазач, което бе сигурен знак, че Клоуи е вътре. Джак си забрани да мисли какво може да са й направили проклетите копелета. В противен случай щеше да изгуби контрол. А трябваше да запази концентрацията си и да я използва, за да спаси Клоуи.

52.

Клоуи лежеше на кушетката, измъчвана от поредния пристъп на треската, когато чу завъртането на ключа в ключалката. След секунди Джак влезе в стаята. Беше дегизиран в униформа на охраната, чак до шапката на главата, но тя винаги можеше да го познае. Той довлече безжизненото тяло на пазача и затвори вратата.

— Добре ли си? — попита я, след като се доближи до нея.

Беше като пламтящ облак от енергия. Пламъкът в очите му би могъл да запали огън. Липсваше му само огнен меч.

Ангелът на отмъщението. Въпреки треската, тя намери сили да се усмихне.

— Знаех, че ще дойдеш — прошепна Клоуи. Извлече част от собствената си психична енергия и я използва, за да седне на кушетката. — Предполагам, че сега си тръгваме?

— Да — той спря пред нея и обхвана лицето ѝ с длани. — Имаш треска.

— Знам. Сега е моментът да се разболея от грип, нали? Не се тревожи, ще използвам енергията си, за да се преборя с болестта — в никакъв случай не биваше да му казва, че са ѝ инжектирали лекарството. Не можеше да предположи реакцията му, а сега бе жизненоважно да е максимално концентриран.

— Ще говорим по-късно — Джак я хвана за ръката и я поведе към вратата. — Да се махаме оттук.

— Добре е човек сам да определя приоритетите си.

Той погледна ръката ѝ и каза:

— Ти гориш.

— Психичната енергия плюс грипа. Това е резултатът.

— Не е грип. Инжектирали са ти същото сънотворно, което са използвали и за мен, нали?

— Да, така изглежда. Но ще се оправя.

Клоуи разбра, че не ѝ повярва. Но Джак бе достатъчно добър стратег, за да си даде сметка, че в момента не може да направи нищо за

треската ѝ.

— Аз ще вървя напред — каза той.

Пусна ръката ѝ, отвори вратата и пристъпи предпазливо в коридора. Клоуи усети пулсиращата енергия около него и разбра, че някой отвън е получил пристъп на паника.

— Добре — каза ѝ. — Сега мини пред мен. Сякаш те вода в друга стая.

Тя надникна в коридора.

— В коя посока?

— Наляво.

Клоуи пое дълбоко дъх и тръгна напред, преструвайки се, че го прави неохотно. Не ѝ се налагаше да имитира немощ. Джак се движеше плътно зад нея.

Стигнаха до напречен коридор.

— Надясно — прошепна Джак.

Тъкмо зави зад ъгъла, когато една врата вляво от нея се отвори. Появи се Наш, който държеше ръката си на дръжката на вратата и се канеше да излезе. Не я видя веднага, защото гледаше към стаята и говореше на някого с тих и напрегнат глас. Клоуи долови смущаващата енергия на лампата, долитаща откъм стаята.

Тя се закова намясто, после се дръпна назад. Всъщност нямаше накъде да бяга, нито имаше време.

Наш вече се обръщаше към нея.

— Веднага щом Браун се събуди и получим потвърждение за успеха на експеримента, ще се върна в Портланд — каза Наш на другия човек в стаята. — Искам да направим още няколко опита, преди да позволя на онази Харпър да използва лампата върху мен.

— Да, да, разбира се — отвърна Хълси нетърпеливо.

Наш забеляза Клоуи. Лицето му се изкриви от ярост.

— Кой ви позволи да напускате стаята? — изръмжа той.

Джак се появи иззад ъгъла.

— Аз.

— Кой, по дяволите, сте вие?

Реакцията на Наш е пресилена, каза си Клоуи. Сякаш бе прескочил естествените предварителни етапи на *объркване* и *раздразнение* и бе получил *иррационален пристъп на гняв*. Лекарството на „Нощни сенки“ явно беше повлияло не само на сетивата му.

— Джак Уинтърс. Вие откраднахте няколко неща, които ми принадлежат. Дойдох да си ги взема.

— Кучи син! — изръмжа Наш. — Няма да получиш нищо от мен. Мъртъв си!

Ужасна експлозия от енергия се разрази в коридора. Въпреки че мишената беше Джак, Клоуи също бе засегната от ударната вълна. Сякаш целият свят пламна в огън. Нагорещената до бяло психична енергия погълна коридора, заслепявайки сетивата ѝ. Тя потрепери и се облегна на стената. Започна да губи съзнание. Не можеше да помръдне, камо ли да побегне.

Реши, че е била права в предположението си. Наш наистина притежаваше смъртоносен талант. Той можеше да генерира унищожителна вълна от психична енергия.

Зрението ѝ се замъгли. Сълзи опариха очите ѝ. Джак беше като тъмен силует, очертан във водопада от енергия. Беше опитал да я спаси и щеше да умре заради това. Самата тя щеше да причини смъртта му и бе безпомощна да направи каквото и да било.

Бурята се изпари толкова внезапно, колкото се бе появила. Клоуи се вкопчи в стената, опитвайки да се задържи на крака. Сега в атмосферата се вихреше друга енергия. Младата жена долови само прелитащи образи на безименни призраци и съкрушителни страхове, но това бе достатъчно, за да разбере, че нейният ангел на отмъщението отвръща на удара.

Някой крещеше, но не беше тя. Нямахте сили за това. Письците продължиха сякаш безкрайно. Някъде някой потъваше в ада.

Опърлените ѝ сетива започнаха да се проясняват. Письците секнаха внезапно. Клоуи отвори очи и видя Джак. Той продължаваше да стои в коридора, обвит от енергията. Очите му светеха като изумрудени въглени.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да — тя преглътна с усилие и успя да се отблъсне от стената. — Да, добре съм. Така мисля. А ти?

— Също. Но единият се измъкна. В дъното има друга врата.

Клоуи погледна надолу и видя Наш. Лежеше неподвижно на пода. Лицето му бе замръзнало в маска на неописуем ужас. Очите му се виждаха невидящо в нищото.

— Хълси — прошепна тя. — Той е човекът, който се е измъкнал. Този на пода се казва Наш. Представяше се за шеф. Спомена, че е дошъл от Портланд специално за експеримента.

Джак прекрачи тялото. Грабна лампата и излезе отново в коридора.

— Да се махаме оттук.

Енергията в лампата се раздвижи. Пред погледа на Клоуи металът стана прозрачен.

— Джак, ти запали лампата — прошепна тя.

— Може да ни потрябва.

— Защо?

— Беше ми казала, че според теб енергията в лампата има и друго предназначение, освен да стабилизира моята енергия на сънищата, нали?

— Да.

— Смятам, че си права. Мисля, че знам какво е направил Никълъс, когато е сложил втория ред кристали на лампата. Както и защо се е върнал при Елинор Флеминг третия път.

Клоуи си пое дълбоко дъх.

— Добре — тя впрегна още малко от енергията си, за да събере сили. — Предполагам, че ще излезем през задния вход?

— Не. Те ще ни очакват в алеята. Ще ги изненадаме и ще минем отпред. Веднъж излезем ли от сградата, не могат да ни докоснат. Едва шест часът е. Улицата ще е пълна с хора. Прекалено много свидетели.

— Всичко се случи толкова бързо. Може би пазачите още не знаят за нас.

Той вдигна глава. Клоуи проследи погледа му и видя охранителната камера на тавана. Всеки, който следеше монитора, към който бе свързана, вече знаеше, че в мазето се бе случило нещо нередно.

— Джак, не съм сигурна, че ще се справя. Имаш по-големи шансове, ако опиташ сам.

Той се усмихна, сякаш това го развесели.

— Наистина ли мислиш, че бих те оставил тук?

Клоуи също опита да се усмихне.

— Не.

— Дойдох за теб. Няма да тръгна без теб — подаде ѝ светещата лампа. — Ето, дръж я.

Тя обви замислено ръце около нея.

— Съжалявам. Няма да мога да вървя, като нося това.

— Няма да ходиш.

Джак я вдигна на ръце и тръгна напред, крачейки бързо по коридора. Силната му аура я обгърна. Тя извлече сила от него и стисна лампата по-силно. Сега беше станала абсолютно прозрачна, а камъните ѝ блестяха с цветовете на светлината на сънищата.

Той я отнесе до стълбището. Хванала лампата в едната си ръка, Клоуи се пресегна да отвори вратата. Джак изкачи стъпалата до първия етаж. Тя отвори поредната врата и двамата се озоваха в преддверие, в което имаше табела „Тоалетни“.

Прекосяха коридора и влязоха в основната зала на фитнес клуба.

В огромното пространство се беше възцарило смълчано, напрегнато очакване. Лампите на тавана бяха изгасени, но откъм улицата влизаше достатъчно светлина, за да се види групата мускулести мъже. Те бяха застанали в полукръг и препречваха изхода.

Клоуи преброи шестима пазачи с напомпани мускули. Още двама се спотайваха в сенките до фитнес уредите. Отпечатъците им, носещи тъмните следи от лекарството, бяха наслоени по пода и металните ръкохватки на уредите.

Ловци, помисли си тя. Бързи и хищни като глутница вълци. Джак не разполагаше с достатъчно енергия след сблъсъка в мазето.

— Пазете жената — нареди единият от мъжете. — Тя е ценна.

Ловците склучиха обръч около тях. Клоуи ги огледа внимателно. Ако успееше да установи физически контакт с един или двама от тях, можеше да се включи в предстоящата битка.

— Пусни ме на пода — прошепна тя.

— Не — каза Джак. — Ще го направим заедно.

— Какво означава това?

Не ѝ отговори, но тя усети, че лампата се затопля в ръцете ѝ. Енергията се раздвижи и блесна, а металът стана прозрачен и искрящ като кристал. Камъните заблестяха ярко.

Замаяните ѝ от треската сетива се раздвижиха. Тя разбра интуитивно, че Джак се нуждае от нея. Вдигна лампата високо с две ръце, събра цялата си останала енергия и я вля в лампата, за да

стабилизира потоците. Разбра, че той по някакъв начин може да превърне лампата в оръжие, но само с нейна помощ.

Всички кристали, освен един, пламтяха. Само странният камък оставаше тъмен и непрозрачен. Огнена дъга се изви в залата и потоци ловците във водопад от енергия.

Енергията на Джак не пулсираше — тя буквално срязва пространството. Внезапно Клоуи осъзна. Това беше направила тя, когато използва лампата, за да въздейства върху Джак в Лас Вегас. Припомни си усещането за превъртащ се ключ в невидима психична ключалка. Беше отключила способността на Джак да трансформира лампата в могъщо оръжие. Казано на военен език, лампата имаше свойството да мултиплицира силата.

Третият талант.

Ловците закрепяха. Телата им се мятаха диво в мощната ултра светлина, излъчвана от камъните на лампата. Един след друг мъжете падаха в несвяст.

Джак я пренесе през плетеницата от тела и гората от стоманени уреди и двамата се озоваха навън.

— Ангелът на отмъщението — прошепна тя. Мракът и треската заплашваха да я погълнат, но трябваше да му каже нещо преди това. — Обещай ми нещо.

Той я притисна още по-силно към себе си.

— Каквото поискаш.

— В никакъв случай не позволявай на „Аркейн“ да ми дадат антидота.

— *Онези копелета са ти инжектирали формулата?*

Клоуи вече почти не можеше да говори.

— Да. Но не казвай на никого.

— Клоуи!

— Кажи им, че съм припаднала от изтощение.

— Не можеш да искаш това от мен. Няма да те загубя, защото отказваш антидота.

— Не се тревожи, имам имунитет. Също като теб.

— Какво говориш, за Бога?

— Ще ти обясня по-късно. Просто ми трябва малко време да се справя със страничните ефекти от лекарството. Също като теб. Обещай

ми, че няма да съобщиш на „Аркейн“ какво се е случило. Ако ми дадат антидота, може да загубя паранормалните си сетива завинаги.

— Но откъде си сигурна, че имаш имунитет?

— Аз мога да разчитам енергията на сънищата. Оттам черпя силите си, също като теб. Почти съм сигурна, че всеки, който разчита на този спектър за таланта си, притежава естествен имунитет.

— Почти си сигурна?

— Добре, напълно сигурна съм. Съвсем логично е, като помислиш.

— Кое е логично?

— После ще ти обясня — не беше в състояние повече да държи очите си отворени. — Просто ми се довери. Обещай, че няма да позволиш да ми дадат антидота.

Той се поколеба.

— Само ако ти ми обещаеш, че няма да умреш.

— Ще се справя. Повярвай ми, Джак.

— Добре. Никакъв антидот.

— И още нещо.

— Много си приказлива за човек със силна треска.

— Обичам те.

Клоуи потъна в дълбок сън. Последното, което усети, беше успокояващият допир на ръцете му и обгръщащата я енергия.

Стори й се, че го чу да казва: „И аз те обичам“, но това може би беше само сън.

53.

Телефонът иззвъня точно когато Фалън слагаше допълнителна лъжица кафе във филтъра на кафе машината си. Би предпочел да изпие кафето си в заведението отсреща, но малкият ресторант бе затворил точно в пет и половина. Както винаги, той стоеше до прозореца и наблюдаваше как Изабела Валдес обръща табелата на вратата и както винаги, Изабела погледна към него и му махна весело с ръка. После измина четирите пресечки до странноприемницата, където бе наела стая.

Фалън грабна слушалката още на първото иззвъняване.

— Какво става, Джак?

— Клоуи е при мен. Невредима. Излязохме от фитнес залата. Ако пратиш бързо някого там, ще намериш един мъртъв високопоставен агент на „Нощни сенки“, който се казва Наш. Предполага се, че е от Портланд. Има и група ловци в безсъзнание, всички продукт на формулата. Поне бяха в безсъзнание, когато си тръгнахме. Мъж на име Хълси се измъкна през нещо като подземен тунел. Навярно оттам са вкарали Клоуи в сградата, без твоите хора да забележат.

Фалън забрави за кафето и всичко наоколо. Имаше чувството, че са го ударили с нещо тежко.

— Хълси? — повтори той. — Сигурен ли си, че това е името на мъжа, който се е измъкнал?

— Така се е представил на Клоуи. Казал, че е директор на изследователския отдел в „Нощни сенки“.

— Хъмфри Хълси, наследникът на Базил Хълси — докато говореше, Фалън взе друг телефон и набра някакъв номер. — Наскоро открихме, че точно оттам „Нощни сенки“ са се сдобили с формулата. Базил Хълси се е занимавал с нея по време на Първия заговор в края на деветнайсети век.

— Спомням си историята.

— Хълси оставил записките и дневника си на своя син, който, на свой ред, ги предал на своя наследник. Преди няколко месеца научихме, че един от потомците на Базил — Хъмфри Хълси, е отговорен за създаването на новата версия на лекарството. За какво им е била необходима Клоуи?

— Всичко се свежда до обичайния проблем. Формулата е принципино нестабилна и резултатите са непредсказуеми. Предположили са, че Клоуи би могла да реши тези проблеми с помощта на лампата.

— По дяволите! Трябва да говоря с Клоуи, но точно сега нямам време. Ще ти се обадя отново, след като изпратя хората си във фитнес клуба.

— Прати ги само ако са достатъчно на брой.

— Да, точно така, разполагам с предостатъчно сили. Ти изобщо чуваш ли ме? Бих изпратил Зак, но за съжаление двамата с Рейн са в Ел Ей тази седмица. В района на Сиатъл разполагам само с един талант и не е сигурно дали е свободен. Той върши работа, но предпочитам да го използвам само в краен случай.

Прекъсна разговора с Джак и заговори с мъжа, който се обади на другия телефон.

Човекът отсреща се заслуша мълчаливо.

— Ще поема задачата — каза той и затвори.

Фалън стисна телефона и пое дълбоко дъх. Не беше впечатлителна натура, но нещо в гласа на мъжа, с когото бе говорил току-що, изпрати ледени тръпки към сетивата му. Не му се щеше да прибъгва до услугите му, но понякога просто нямаше избор.

Набра номера на Джак. Никой не отговори. Набра номера на Клоуи, после и телефона в офиса ѝ.

„Свързахте се с «Харпър Инвестигейшънс». Не можем да приемем обаждането ви, но ако оставите име и номер, ще се свържем с вас.“

Той прекъсна връзката и седна на бюрото си, чудейки се защо Джак и Клоуи бяха изчезнали така внезапно. Имаше само едно логично обяснение. Нещо се беше случило с Клоуи, докато е била в плен. Джак се опитваше да я предпази.

54.

Гласът на Джак достигна до нея от мрака и я изтегли на повърхността.

— Клоуи, чуваш ли ме?

— Да — тя усети, че ръката му стиска нейната. Отвори очи и видя познат таван. — У дома съм.

— Добре дошла — каза Джак. Чертите му бяха изострени от напрежение. Тя долови лекото пулсиране на психичната му енергия.

— Пак не си спал.

— Само двацет и четири часа. Нищо ми няма.

— Кой ден е? — попита го.

— Четвъртък. Изнесох те от онзи фитнес клуб по-предната вечер.

— И оттогава стои до леглото ти — съобщи Роуз. — Всички стоим всъщност.

Хектор се надигна, стъпи върху завивката и облиза лицето на Клоуи.

Тя го потупа по гърба.

— Не ми казвайте, че пак е пил вода от тоалетната чиния.

Роуз погледна към Джак от другата страна на леглото.

— Определено се връща към обичайното си състояние. Ще ѝ донесе чаша вода. Има нужда от течности след треската.

Споменът връхлетя внезапно Клоуи. Тя стисна ръката на Джак.

— Добре ли съм? Не си позволил на „Аркейн“ да ми направят нещо, нали?

Той се усмихна леко.

— Фалън знае само, че си почиваш след травматичното преживяване.

— Колко е часът?

Джак погледна часовника си.

— Почти седем вечерта.

— Това обяснява защо толкова спешно ми се ходи до тоалетната. Извинете ме — отметна завивката и свали краката си на пода. Със закъснение осъзна, че е с нощница. И нощницата, и чаршафът ѝ бяха влажни от пот.

— Роуз настоя да те съблече — успокои я Джак.

Клоуи усети как се изчервява, този път не заради треската.

— Е, не е като да не си ме виждал гола.

— Не. Но Роуз смяташе, че после ще се чувстваш притеснена. Нещо свързано с интимността и уязвимостта, защото си била заспала.

— Аха, проблемите с интимността — тя стана от леглото и бързо се отправи към банята.

Хектор хукна след нея и се настани на стража пред вратата. „Страх го е да не го изоставя — замисли се тя. — Какво пък толкова, всеки си има някакви страхове.“

Взря се в огледалото и видя жена, която за пръв път става от леглото след тежко боледуване. Не беше привлекателна гледка. Косата ѝ беше сплъстена от пот, кожата — посивяла и дехидратирана, а очите — напрегнати и изтощени. Нямаше да спечели конкурс за красота, но поне беше жива и относително здрава. Предпазливо отвори сетивата си и установи, че талантът ѝ не е изчезнал. Благодарение на Джак. Той ѝ се бе доверил и беше спазил обещанието си.

Усмихна се на жената в огледалото. Изведнъж се почувства много по-добре, отколкото преди няколко минути.

Когато излезе от банята, откри, че Роуз действа в малката кухня. Джак бе направил цяла кана билков чай. Изпиха го пред прозореца, загледани в старомодните улични лампи на окъпания от дъжда площад.

— Сподели ли с Фалън Джоунс теорията ми, че хората с таланти като моя са имунизирани срещу действието на формулата? — попита Клоуи.

— Не знаех, че е теория — отвърна Джак с прекалено равен тон. — Онази вечер каза, че си сигурна.

Тя се прокашля и взе чашата си.

— Да. Ами бях почти сигурна. Както и да е, каза ли му?

— Не. Оставих това обяснение на теб.

Роуз се обади откъм кухнята:

— Фалън Джоунс звъни на всеки час, откакто Джек те донесе тук. Изключих всички телефони. Този човек никога ли не спи?

— Очевидно не спи много — отговори Клоуи.

Последва кратко мълчание. Тя погледна Джек.

— Е, сега знаем произхода на легендата за Цербер — каза му.

Той кимна, разбрал веднага за какво става дума.

— Третият талант е способността да използваш лампата като оръжие.

— Все още твърдя, че това е един талант. И не забравяй, че са нужни двама души, за да работи лампата по този начин.

Джек не каза нищо.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Мисля да не казваме на Фалън Джоунс какво точно върши лампата. „Аркейн“ не се нуждае от нови легенди, свързани с Уинтърс.

Клоуи се усмихна.

— Не се тревожи. „Харпър Инвестигейшънс“ спазва изискванията за конфиденциалност на клиентите си.

— Като говорим за Фалън, готов съм да му се обадя. Искам да разбера какво е станало, след като си тръгнахме от фитнес клуба. В сутрешните вестници вчера и днес няма нищо. Изглежда, че „Аркейн“ и „Нощни сенки“ са успели да потулят нещата.

— Няма нищо невъзможно за тези две тайни организации, когато се опитват да потулят някаква тайна — отвърна Клоуи. — Между другото, мисля, че знам какво се е случило с дневника на Аделейд Пайн. Намира се у жена на име Виктория Найт.

— Крайно време беше да се обадиш — изръмжа Фалън. — Клоуи добре ли е?

— Казах ти, че е добре — отговори Джек.

— И ме излъга. Но вече започвам да свиквам с това.

— Имаше нужда от почивка. Не исках да я безпокоиш. Какво стана във фитнес клуба?

Фалън изпуктя.

— Нищо особено. Човекът, когото изпратих на място, е намерил тялото на Наш и куп здравеняци в безсъзнание, но нищо друго. Хълси е изчезнал.

— Какво е направил с трупа?

— Не питах — отвърна Джоунс.

— А с компютрите? Записките на Хълси? Някакви документи?

— Агентът е прибрал някои неща, но май няма да ни свършат работа. Очевидно Хълси е взел със себе си всичко ценно.

— Информацията сигурно е била в лаптопа, който е отнесъл със себе си при бягството си през тунела. А какво е станало с ловците?

— Дошли в съзнание до един. Бил им е предложен антидот. Четирима са приели. Вече се лекуват, но се съмнявам, че могат да ни бъдат от полза. Агентите на „Нощни сенки“ на това ниво не знаят почти нищо.

— А тези, които са отказали антидота?

— Нашият човек ги пуснал — отвърна Фалън уморено. — Няма какво да направим за тях. Ако „Нощни сенки“ следват обичайния си модел и ги оставят без лекарство, всички ще умрат съвсем скоро. Опитахме да ги предупредим, но тези хора са като с промити мозъци. Сякаш са от някаква секта.

Джак се замисли над това.

— Може би така „Нощни сенки“ набират хората си на ниските нива.

— Като се представят за секта? — попита Фалън.

— Няма по-печеливш начин за печелене на пари от сектите, като изключим търговията с наркотици.

— Трябва да обмисля тази версия. Все пак открихме един човек, който може да ни свърши работа. Твърди, че се казва Лари Браун. Намерен бил в една от стаите в мазето. Завързан за кушетката. Твърди, че някаква жена му спасила живота. Описанието, което прави, пасва на Клоуи. Искам да говоря с нея.

— По-късно — отказа Джак. — Трябва първо да хапне нещо.

— По дяволите — възрази Фалън, но не много настоятелно.

Джак предвидливо затвори.

55.

Клоуи се обади на Фалън, след като изяде леката вечеря от бъркани яйца и салата, приготвена от Роуз. Беше се свила в голямото си кресло, Хектор се бе настанил до краката ѝ, а Роуз се суетеше около нея. Джак отиде в кухнята, за да направи нова кана билков чай.

— Какво, по дяволите, се случи онази вечер? — попита Фалън веднага.

— Ще се опитам да го обобщя. Някаква жена на име Виктория Найт по неизвестен начин се е сдобила с дневника на Аделейд Пайн. Найт е предложила сътрудничеството си на Хъмфри Хълси, за да разберат дали лампата е решението на нерешения проблем с нестабилността на формулата.

— Деветдесет и осем процента съм сигурен, че тази Виктория Найт е нашият параксипнотизатор — каза Фалън. — Всичко пасва.

— Може би. При всички случаи шефът на Хълси — Наш, също бе замесен. Бяха ме отвлекли, за да разберат дали мога да използвам лампата. Поискаха от мен да стабилизирам един изключително нестабилен талант, когото бяха създали с помощта на формулата.

— Лари Браун ли?

— Да. Аз, разбира се, мога да запаля лампата, но само Джак или някой със същите генетични особености е в състояние да използва целия ѝ потенциал. Ето защо се престорих, че правя нещо с лампата, за да печеля време. Нали съм Харпър, имам талант да заблуждавам. Както и да е, след като Лари заспа...

— Чакай — прекъсна я Фалън. — Да не би да ми казваш, че си спасила Браун, без да използваш лампата?

— Формулата, също като лампата, действа, като отваря каналите между съня и будното състояние. Аз мога да въздействам на енергията на сънищата.

— Знам, но...

— Просто затворих каналите, които бяха отворени от формулата, но нямах възможност да огледам внимателно целия спектър на Лари

Браун, така че не знам какви поражения е нанесло лекарството. Хълси ми каза, че талантът на Лари е бил от трета степен, преди да му инжектират формулата. На горкото момче може и да не му остане никакъв талант, след като се възстанови. Много съжалявам.

— Браун взе самолет за Ел Ей тази сутрин — каза Фалън. — Там ще го тестват в лабораторията на „Аркейн“. Според първоначалните признаци сега е втора степен. Експертите смятат, че може да се възстанови до трета степен. Те направо са пощурели от вълнение как паранормалният талант на Браун е успял да оцелее след приемането на такава силна доза от формулата и спирането ѝ веднага след това. Според всички очаквания, момчето трябваше да е загубило разсъдъка си досега.

Клоуи усети как я залива облекчение.

— Значи Лари ще се оправи?

— Така изглежда, и то благодарение на теб. Ти си жив антидот, Клоуи Харпър. По дяволите, дори си по-добра от антидота, който използваме, защото можеш да отстраниш страничните ефекти от лекарството, без да съсипеш сетивата на жертвата. Разбира се, не очаквам да се появят много желаещи да се отърват от зависимостта си към лекарството на „Нощни сенки“.

— Защото мозъците им са промити като в секта?

— И защото лекарството наистина върши работа, то усилва таланта. Колко хора биха се отказали от реална сила?

— Да, но усложненията в бъдеще...

— Повечето хора не мислят в дългосрочен план. Питай производителите на цигари. „Нощни сенки“ например със сигурност знаят, че разполагаме с антидот, и въпреки това никой не се опитва да се сдобие с него.

— С други думи, те предлагат идеалното лекарство.

— Идеалната отрова, както го нарича Лусинда Бромли в дневника си.

— Бромли? Това не беше ли жената на твоя предшественик Кейлъб Джоунс?

— Точно тя. Прапрабаба ми. Вторият Джоунс в „Джоунс и Джоунс“. И не го казвай.

— Какво да не казвам?

— Напоследък хората постоянно ми натякват, че се нуждая от партньор. Но той трябва да е човек, на когото мога да се доверя безрезервно, така както Кейлъб се е доверявал на Лусинда. Човек с високоразвита интуиция, който да е способен да чете мислите ми, защото аз не мога да обяснявам всичко, което правя. Трябва да е човек, който не се надява, че ще работя от девет до пет и с дълги отпуски. Трябва ми някой, който да е на линия двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Не си търся партньор или съпруга, но започвам да си мисля, че няма да ми е излишен един асистент.

Клоуи се усмихна.

— Асистент, който чете мисли и е на линия двацет и четири часа в денонощието и без почивен ден. Късмет в търсенето, господин Джоунс.

— Благодаря — каза той разсеяно. — Да се върнем на антидота. Мислиш ли, че можеш да помогнеш на някого, който е получил антидота, да си възвърне паранормалните сетива?

— Не знам.

— Преди няколко месеца използвахме за пръв път антидота при една жена на име Дамарис Кембъл. Дълга история. Да кажем, че спасихме живота и разсъдъка ѝ, но тя не възстанови паранормалните си сетива и експертите ми са на мнение, че вероятно ще остане в това състояние.

— Каква е била степента на таланта ѝ, преди да започне да приема антидота?

— Седма. Парапсихолозите смятат, че въпреки първоначалното си облекчение, тя затъва във все по-дълбока депресия.

— Нищо чудно. Загубата на талант от висока степен е достатъчна причина, за да изпадне човек в депресия.

— Ще уредя да дойде в Сиатъл възможно най-скоро. Виж какво можеш да направиш. Изпрати ми сметката си по имейла, когато приключиш. Между другото, предпочитам да виждам детайлни сметки, а не някакви закръглени суми.

Няколко секунди тя остана безмълвна.

— Искате да работя за „Джоунс и Джоунс“?

— Възможно най-скоро ще започна да наемам таланти като теб, но имам чувството, че само хора с високи степени биха могли да

направят това, което ти си сторила за Лари Браун. А такива няма много. „Аркейн“ се нуждае от теб.

— Но аз съм Харпър.

— А аз съм Джоунс. И какво от това? Не ми пука откъде идват хората, стига да съм сигурен, че ще свършат работа.

Тя усети прилив на нещо близко до паника.

— Аз живея в Сиатъл. Най-близката лаборатория на „Аркейн“ е в Ел Ей. Не искам да се местя. Тук е домът ми. Семейството и клиентите ми също са тук.

— Новият Магистър на Обществото живее близо до теб.

— В Ориана. Да, знам, но какво общо има това?

— Зак и жена му — Рейн, също няма да се местят. След като пое ръководството на „Аркейн“, Зак получава това, което иска. „Аркейн“ е наел офиси в Сиатъл и в момента се подготвя откриване на лаборатория. Междувременно не виждам причина защо да не можеш да работиш в собствения си офис. Не сме затрупани от бивши агенти на „Нощни сенки“, които искат да се лекуват.

Клоуи си пое дъх.

— Добре, така става.

— Ще изпратя Дамарис Кембъл в офиса ти утре преди обяд. Пусни ми пълен доклад за разговора си с нея. И не забравяй, искам подробно описание на изработените часове и направените разходи. Кажи на Джак, че утре ще изпратя друг екип да вземе лампата.

Телефонът замлъкна до ухото ѝ.

Клоуи погледна Джак.

— Фалън ще изпрати някого за лампата утре.

— Така ли? — Джак ѝ подаде чаша чай. — Колко мило от негова страна. След като предния път в „Аркейн“ се справиха толкова добре с опазването ѝ.

Тя отпи от чая си.

— Е, поне не познава пълните възможности на лампата.

— Не забравяй, че говорим за Фалън Джоунс. Навярно вече си задава въпроса как съм се справил с толкова много ловци във фитнес залата. И съвсем скоро ще се досети, че лампата е изиграла своята роля, ако вече не го е направил.

Клоуи го изглежда.

— Какво мислиш?

— Мисля, че е добра идея всички, включително Фалън Джоунс, Съветът и „Нощни сенки“, да смятат, че лампата е на сигурно място в ръцете на „Аркейн“.

56.

— От формулата ми ставаше много зле — обясняваше Дамарис Кембъл. Говореше монотонно, сякаш това, което казваше, не си струваше усилието. — Мислех си, че всичко друго би било по-добре от това. Но след като се възстанових, осъзнах какво съм изгубила.

Фалън Джоунс беше точен, както обикновено. Дамарис пристигна в десет часа на следващата сутрин. Не беше сама. Придружаваше я ловец от „Джоунс и Джоунс“. В момента Роуз и Хектор го забавляваха във външния офис.

— Мисля, че разбирам — каза Клоуи тихо. — Все едно да се събудиш някой ден и да откриеш, че си загубила някое от нормалните си сетива.

Дамарис стисна очи, за да спре сълзите си.

— Понякога сънувам, че съм си върнала способностите. Но веднага щом отворя очи, осъзнавам, че нищо не се е променило.

— Казахте, че е трябвало да преживеете не само загубата на паранормалните си сетива. В същото време сте загубили и баща си, и сестра си. Това е ужасен удар за всеки.

— Посещавам един от психолозите на Обществото, но не мисля, че тази терапия ми помага особено. Чувствам се смазана. Ако мога да се върна към нормалното си състояние, ще се справя някак с останалото. Наистина ли смятате, че е възможно да възстановя поне част от таланта си?

Клоуи погледна към вратата. Бледият отпечатък, оставен от Дамарис, грееше с размазания ореол на антидота.

— Трябва да опитаме, за да видим какво ще постигнем.

Тя се изправи, заобиколи бюрото и хвана ръката на Дамарис. Внимателно, леко, деликатно, Клоуи се залови за работа.

57.

— Така и не разбрах защо Дамарис Кембъл беше с бодигард — каза Клоуи.

Беше пет часът. Двамата с Джак придружаваха Хектор на вечерната му разходка. Това беше най-загадъчното време на деня, часът, когато Сиатъл потъваше в странна сумрачна светлина. Улиците блестяха от дъжда, а уличните лампи светеха като кристални топки в ситния ръмеж.

— Фалън не ти ли каза? — попита Джак.

— Да получиш информация от господин Фалън Джоунс е изключително трудно.

— Вярно, не е особено приказлив — съгласи се Джак. — Присъствието на бодигарда се дължи на обстоятелството, че Дамарис Кембъл е дъщеря на основателя на „Нощни сенки“.

— Мили Боже! Дъщеря на Крейгмор?

— Давал ѝ последната версия на формулата. От нея Дамарис се чувствала много зле, навярно лекарството я е убивало бавно. След смъртта на баща ѝ, от „Аркейн“ ѝ предложили антидота. Тя се съгласила да го приема. В замяна е разказала на „Джоунс и Джоунс“ и Съвета всичко, което знае за „Нощни сенки“.

— Следователно се страхуват да не би „Нощни сенки“ да ѝ затворят устата?

— Да. Но за жалост, според Фалън не знае много за висшето ръководство на организацията.

— Защото баща ѝ не ѝ е казал много?

— Уилям Крейгмор бил изключително потаен тип. Когато създал „Нощни сенки“, той структурирал организацията така, че отделен човек или група от хора да не могат да я унищожат. Гениално, като се замислиш. Фалън казва, че в „Аркейн“ все още не знаят почти нищо за хората на върха на организацията.

Клоуи го погледна.

— Но ти каза, че пътят на парите е уязвимото място.

— Парите винаги са уязвимо място. Те са кръвта на всяка организация. Ако се спре кръвоснабдяването, животът замира.

— А ти как проследяваш паричния поток от фитнес клубовете?

— Изглежда, че това ООД, което е собственик на клубовете, на свой ред получава пари от друга частна компания, която се намира в Портланд, Орегон — „Каскейдия Доун“, регионален търговец на едро, дистрибутор на хранителни добавки и здравословни храни.

Тя се усмихна на тихото задоволство в гласа му.

— Звучи като добро прикритие за организация, която произвежда незаконни медикаменти — каза му.

— Страхотно прикритие. Този път Фалън не смята да прибързва. Ще постави „Каскейдия Доун“ под наблюдение за известно време. Да видим дали ще научи нещо полезно. Но вероятно е поредната лаборатория на „Нощни сенки“, подобна на онези, които „Джоунс и Джоунс“ са унищожили преди няколко месеца. Може би ще открием някаква информация, но се съмнявам, че ще ни отведе до хората на върха.

Клоуи се засмя.

— Нас? Ние? Да не би да си станал официално служител на „Джоунс и Джоунс“?

— Шегуваш ли се? „Джоунс и Джоунс“ не могат да си позволят да плащат консултантските ми хонорари. Върша тази работа абсолютно безплатно.

— Но ти харесва.

Той сви рамене.

— За мен това е предизвикателство.

— А ти обичаш предизвикателства. И сега какво?

— Сега трябва да поговорим.

Тя замръзна на място, а пръстите ѝ стиснаха каишката на Хектор. Кучето спря и погледна назад, за да разбере защо прекъсват разходката му.

Джак също спря и се извърна, за да я погледне. Клоуи усети пламъка на енергията му.

— В нощта, когато те изнесох от онази адска дупка на „Нощни сенки“, ти ми каза, че ме обичаш — заговори той. — Наистина ли го мислеше, или просто бълнуваше от треската?

Внезапно младата жена усети прилив на кураж. А може би просто осъзна, че нищо друго няма значение, освен истината и възможността една мечта да се сбъдне.

Тя пусна каишката и обви ръце около врата му.

— Когато съм с теб, винаги съм в треска. Да, Джак, това е истината. Обичам те.

Той обхвана лицето ѝ с длани.

— Достатъчно, за да мислим за дългосрочно обвързване?

— Говориш, сякаш уточняваш условията по някакъв фирмен договор.

— Обичам те, Клоуи. Но не мога да приема някаква мимолетна връзка, серийна моногамия или нещо от този род. Искам всичко или нищо.

— Всичко — отвърна тя. — Категорично всичко!

Джак я придърпа към себе си и я целуна във вълшебната зимна вечер.

58.

Фалън Джоунс се взираше в екрана и четеше доклада, който Клоуи му бе изпратила по електронната поща.

„... Проблемът с антидота е, че действието му наподобява удари с чук, докато реално това е работа за шивачка, която използва тънки игли и копринен конец. Чукът върши работа, но в процеса на използването му се нанасят друг вид поражения. Въпреки това съм сигурна, че Дамарис Кембъл ще възстанови до голяма степен, макар и не изцяло паранормалните си сетива.

Очаквам с нетърпение да се заема с други случаи, които «Джоунс и Джоунс» ще насочи към мен. Сметката с детайлна разбивка на разходите е в прикачения файл...“

Фалън съхрани файла с доклада и се облегна на стола, замислен. Джак му беше създал сериозни проблеми по повод връщането на лампата в „Аркейн“. Той настояваше артефактът да остане у него, докато не приключи разследването на кражбата.

Това бе разумно искане. Разследването беше започнало, но вероятно щеше да отнеме известно време, може би още две-три седмици, докато открият агента на „Нощни сенки“, внедрен в музея, ако изобщо имаше такъв. Единствената друга възможност бе парахипнотизаторката Виктория Найт да е проникнала като призрак в музея, хипнотизирайки няколко души по пътя си, и да си е излязла с лампата по същия начин.

Точно както една жена на име Ники Плъмър беше изчезнала от психиатричната болница „Уинтър Коув“ след приключването на случая в Ориана. Още няколко неща се наместиха. Фалън гледаше образуващите се линии, свързващи привидно несвързаните точки в

многоизмерната конструкция, която съществуваше на паранормално ниво.

След две или три седмици Джак несъмнено щеше да предаде на музея в Ел Ей един много интересен артефакт. Той щеше да бъде заключен на сигурно в трезора. Щяха да бъдат взети и допълнителни мерки за сигурност.

Но две или три седмици беше много време, достатъчен срок за семейство с даровити фалшификатори да създаде много добро копие на оригинала...

По стълбите отекнаха стъпки и прекъснаха мислите му. Някакво странно очакване се надигна в гърдите му. След Грейс и Лутър не го беше посещавал никой и той не очакваше никого. Човекът, който се изкачваше по стъпалата, сигурно носеше новия компютър, който Фалън бе поръчал по интернет. Хрумна му, че нещата не вървят на добре, щом е стигнал дотам да чака с нетърпение посещението на доставчика. Но доставчиците обикновено бяха мъже. А сега по стълбите се качваше жена.

Нова вълна на предчувствие го остави без дъх. Той погледна часовника си. Беше шест часът. Кафенето бе затворило преди половин час. Беше видял как Изабела му маха с ръка и се отдалечава към странноприемницата с чадър в ръка, за да се предпази от силния дъжд. Не можеше да е тя. Тя се беше прибрала. Пък и нямаше повод да идва тук.

Но в тези стъпки имаше нещо особено. Звучаха му *познато*.

Фалън седеше неподвижно в очакване на почукването. Чу го след няколко секунди. Отвори уста да й извика да влезе. Но думите заседнаха в гърлото му. Хрумна му, че един истински кавалер би отворил вратата.

Изправи се и заобиколи бюрото. Вратата се отвори, преди да е направил и крачка. Изабела влезе в стаята. От шлифера и сгънатия чадър се стичаха капки дъжд. Тя се усмихна и му каза:

— Дойдох за работата.

Той най-сетне успя да продума:

— Каква работа?

— Тук, в „Джоунс и Джоунс“.

— Не съм пукал обява, че търся човек.

— Няма смисъл да се пуска обява във вестниците — тя огледа претъпканата стая с живо любопитство. — Очевидно е, че имаш нужда от асистент. Имаш късмет. Винаги съм искала да работя в детективска агенция, а и си търся работа, от която се изкарват малко повече пари, отколкото в кафенето. Хората в този град не дават бакшиши. С изключение на теб.

Хрумна му, че сега съвсем ясно осъзнава значението на израза като диво животно, попаднало пред фаровете на кола.

— Още не съм мислил каква ще бъде заплатата — промърмори, улавяйки се за сламка.

— Няма проблем — Изабела остави чадъра си в старинната стойка за чадъри, която бе украсявала първия офис на „Джоунс и Джоунс“. — Аз ще поема счетоводните и финансовите въпроси. Ще организирам програмата ти. Няма да има нужда да се тревожиш за дреболии. Сигурна съм, че имаш много по-важна работа.

— Госпожице Валдес, вие не разбирате. Това не е обикновена агенция за разследвания.

Тя свали шлифера си и го закачи на красивата закачалка от ковано желязо, която също бе наследена от първите години на „Джоунс и Джоунс“ в Лондон.

— Знам — отвърна му просто.

Фалън потрепери, шокиран.

— Откъде знаете?

— Защото ти не си обикновен човек — отправи му ослепителна усмивка. — Изглежда, ще ни трябва още едно бюро. Веднага ще се заема с поръчката.

59.

Филис седеше на големия ратанов фотьойл в слънчевата стая, вдигнала краката си на ратанова табуретка, която явно вървеше в комплект с креслото. Държеше сутрешния вестник в едната си ръка и чаша чай в другата. Тя вдигна глава, когато Клоуи влезе в стаята. После погледна пода зад племенницата си.

— Виж ти, виж ти — каза тя. Тихо задоволство струеше от думите ѝ. — Влюбила си се, нали?

— Мога да спя с него, лельо Филис.

Филис се засмя.

— В повечето случаи това не е кой знае какъв критерий. Но в твоя случай това обяснява всичко. И кога ще се запозная с господин Уинтърс?

Джак влезе в стаята.

— Защо не днес? — прекоси разстоянието до фотьойла и ѝ подаде ръка. — Джак Уинтърс. Приятно ми е, госпожице Харпър.

Филис го огледа от главата до петите и после хвърли поглед към пода, откъдето току-що бе минал. Усмихна се и стисна ръката му.

— Много се радвам да се запознаем, Джак. Надявам се да останете за чая.

— Разбира се, с удоволствие — той погледна Клоуи и се усмихна.

Клоуи забеляза каква енергия се носеше в стаята. Вълните танцуваха помежду им. Светлината беше силна и стабилна. Знаеше, че това щеше да ги свързва до края на живота им.

— И двамата ще останем с удоволствие — каза тя.

60.

Операцията не се разви според очакванията ѝ. Лампата отново беше в трезора на „Аркейн“ и тя знаеше, че няма да ѝ е лесно да я открадне за втори път. Но и бездруго нямаше смисъл да поема този риск. Беше ясно, че експериментът се е провалил. Лари Браун беше оцелял, но само заради онова, което бе направила с него жената, която манипулираше енергията на сънищата — Клоуи Харпър. Той очевидно не бе излязъл от цялата ситуация с втори талант или дори със засилена версия на вродените му паранормални способности. А несъмнено беше загубил и малкото талант, който бе притежавал.

Заклучение номер едно: Теорията на баба ѝ беше погрешна. Горещата лампа не можеше да замени формулата. Тя вършеше работа само на някого с ДНК-то на Уинтърс.

Заклучение номер две: Лампата не можеше да се използва за стабилизиране на ефекта от формулата.

Заклучение номер три: Съдейки по факта, че Джак Уинтърс и Клоуи Харпър бяха успели да избягат от фитнес клуба, изглежда, имаше някаква истина в легендите и слуховете, свързани с лампата. Тя навярно можеше да се използва като психооръжие, но явно само някой Уинтърс бе в състояние да реализира потенциала на артефакта.

Беше си поставила две основни цели, когато замисляше плана си. Въпреки разочарованието, че няма да може да използва лампата, за да развие таланта си или да се предпази от страничните ефекти на формулата, поне втората ѝ цел бе постигната. И то по изключително зрелищен начин, ако трябваше да е честна.

Джон Стиллуел Наш беше елиминиран.

Единственото, за което съжаляваше, беше фактът, че Наш бе издъхнал, без да успее да оцени иронията в случващото се. Той така и не бе успял да проумее, че човекът, който му бе устроил този капан, можеше да проследи корените си до общия им предшественик — Джон Стиллуел.

Алхимиците Силвестър Джоунс и Никълъс Уинтърс не бяха единствените, които бяха създали потомство, след като се бяха подложили на опасни експерименти, целящи засилване на психичните им сили. В края на викторианската епоха нейният собствен прапрадядо — Джон Стилвел, могъщ талант, очарован от теориите на Дарвин, бе провел свой размножителен експеримент. Тя и Наш бяха резултат от този експеримент.

Стилвел беше откраднал формулата от „Аркейн“. Въпреки че самият той никога не я бе използвал върху себе си, тъй като се страхуваше от страничните ѝ ефекти, беше успял да създаде потомство с висока степен на талант, използвайки интуитивното си разбиране за законите на парапсихичната генетика. Стилвел беше умрял в ръцете на Гейбриъл Джоунс, без да успее да види някое от децата си, достигнало зряла възраст. Но родът му бе оцелял. Тя беше живото доказателство за това.

Приближи се до прозореца на офиса си и погледна окъпания в дъжд Портланд. Тази сутрин шефът на Джон Стилвел Наш ѝ беше предложил мястото, овакантено от него. Утре тя щеше да влезе в офиса на Наш в „Каскейдия Доун“ — фирмата, която служеше за прикритие на една от малкото оцелели лаборатории на организацията.

Оттам тя щеше да си проправи път до Вътрешния кръг. Крайната ѝ цел беше ясно формулирана. С времето тя щеше да стане Господарка на „Нощни сенки“.

Почукването на вратата я накара да се обърне.

— Влез.

Вратата се отвори. Хъмфри Хълси влезе забързано в стаята, свали очилата си и започна да ги лъска яростно.

— Знам, че сте разочарована от резултата, госпожице Найт — каза той сериозно, — но такава е природата на революционните научни изследвания. Винаги има известен брой неуспехи, преди някой да направи големия пробив.

— Разбирам, доктор Хълси. Неприятно е, че лампата не свърши работа, както се надявахме. Но за разлика от моя предшественик в „Каскейдия Доун“, аз ценя научния прогрес и съм готова да приема неуспеха. Сега ще продължим напред заедно.

Мъжът спря да лъска очилата си и примигна няколко пъти.

— Заедно?

— Разбира се. Сега сте директор на моя изследователски отдел. В началото на проекта с Горящата лампа ви обещах напълно оборудвана лаборатория и финансирането, което ви е необходимо, за да осъществите мечтата си. И ще ги получите.

Хъмфри грейна.

— Благодаря ви, госпожице Найт. Няма да съжелявате.

— Сигурна съм в това. Разбирате ли, за разлика от мнозина преди мен, които са били обсебени от формулата, аз разбирам, че тайната на стабилизирането на създадения от формулата талант лежи в изследването на психичната енергия на сънищата.

— Да, да — кимна Хълси ентузиазирано. — Това се опитвах да обясня на господин Наш, но той не искаше и да чуе. И формулата, и лампата работят, като се достигне до латентната енергия на сънищата. Но тази енергия е нестабилна по природа. Това е източникът на проблемите, свързани с формулата. Докато не разреши някои от загадките, свързани с процеса на сънуване, никога няма да успее да постигне стабилна, надеждна версия на формулата.

Тя се усмихна.

— В такъв случай е добре, че нито вие, нито аз сме били толкова наивни да започнем да вземаме формулата, нали?

Хъмфри изсумтя презрително.

— Наистина е добре, госпожице Найт. Направо се изумявам как интелигентни на вид хора в тази организация нямат търпение да започнат да се тъпчат с това нестабилно лекарство. Абсурдно е.

Фактът, че нито един от двамата не вземаше стимуланта, беше тяхна обща тайна. В организация, ръководена от таланти, приемащи дрогата, да не си зависим от нея бе значително предимство. Но това, от друга страна, ги правеше уязвими. Ако високопоставените научеха, че тя и Хълси не приемат лекарството, това би било равносилно на смъртна присъда и за двама им. Бордът на директорите настояваше всички членове на организацията да вземат лекарството. Това беше висша форма на манипулация и контрол върху хората в организацията.

— Ние сме екип, доктор Хълси.

— Екип — потвърди той.

61.

Поеха към Северна Калифорния след сватбата, превръщайки пътешествието в меден месец. Караха по стария път — шосе 101, което следваше извивките на живописното крайбрежие. Хектор се возеше на задната седалка, почти опрял нос в стъклото на прозореца. Вечер спираха в уютни стари хотелчета, сред които бе и малката странноприемница с красноречивото название „Сънен пейзаж“ в градчето Еклипс Бей.

Пристигнаха в Скаргил Коув привечер. В офиса на „Джоунс и Джоунс“ още светеше. Клоуи и Джак се качиха по стълбите до втория етаж, стиснали пликкове с покупки в ръцете си, а Хектор ги следваше по петите. На площадката Джак вдигна ръка да почука, но вратата се отвори, преди да я докосне.

Фалън стоеше на прага и ги гледаше озадачено.

— Джак — каза накрая. После погледна младата жена. — А ти си Клоуи.

— А ти си Фалън Джоунс — тя се усмихна. — Радвам се да се срещнем след всичко, което преживяхме заедно.

— Какво правите тук двамата? — попита Фалън.

— На меден месец сме — обясни Клоуи. — Наехме си стая в малката странноприемница надолу по улицата — посочи торбите с покупки. — Чухме, че в града няма свестен ресторант, който да работи след пет часа, така че напазарувахме някои неща. Мога да приготвя вечеря за нас тримата.

Фалън беше повече от озадачен.

— Вечеря? — повтори, сякаш думата и самата идея бяха нещо напълно непознато за него. — С домашно приготвена храна?

— Да — кимна Клоуи. — Ако не възразяваш.

— Не — намръщи се Фалън. — Не възразявам.

— Къде е кухнята? — подкани го тя.

— До офиса ми — той погледна през рамо, сякаш я търсеше.

Джак вдигна стек с шест бири.

— Реших, че може да пийнем бира, докато Клоуи приготвя вечерята.

Изржението на Фалън се проясни. Той отстъпи назад и задържа вратата широко отворена.

— С удоволствие. Много бих се радвал.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Проклятието

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-0916-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.